بسم الله الرحمن الرحیم

بې موره

دلنډوکیسو ټولګه

ليکوال : رفيع الله (روشن)

کال: ۱۳۹۰ هـ لمریز

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژندنه

دکتاب نوم:	بې موره
لیکوال :	رفیع الله (روشن)
دچاپ نېټه:	۱۳۹۰ه-لمریز
کمپوز :	پخپله لیکوال
ډیزاین:	رضاخان (ایوب زاده)
دچاپ شمېر:	۱۰۰۰ټوکه
خپروندی :	د خوست ولایت مقام
دخپرونولړ:	لومړی

هغه کتابونه چې سمسور ووبپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پر لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې درنې مور ته چې تل یې پخپله پښتنه
غیږه کې له هېواد او هېوادوالو سره د مینې
او عاطفې درس راکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخودرویه غاټول ورژمي

د پښتو ژبې نامتو صوفي شاعر عبدالرحمن بابا وايي: ((داد ستور دی چې له درده زګېروي خېژي ـ کنه څه و درحمان له شاعرۍ))
رښتیا هم رحمان بابا یو واقعیت ته اشاره کړېده، چې درد نه وي زګېروي نه وي، چې د زړه انګار تازه نشي نو له خولې اسوېلي نه راووځي او چې دچا د زړه ماڼۍ او د احساساتو او هیلو نړۍ لمبه نشي نو له سر څخه یې دود نه پورته کېږي.
خودا یو اځې تراژېدي نه ده چې انسان د حال له کیفیت څخه د قال کیفیت ته بیايي، بلکې د هر ځله خود طبیعت لوربیني او پر بشر او دهغه پر چاپېریال دفطرت پېرزوینې هم دانسان احساس ټومبي معنا داچې د انسان عواطف، احاساسات، جذبات، فکر او لید. لوری د شرایطو او حالاتو په زولنو تړلی او مجبور انسان آن د خپلو احساساتو او عاطفې واکمن هم ندی، او شاعر او لیکوال خو بیا په دې اړه د هر ژر اغېزمن کېږي، دهغه زړه او ضمیر د شګو کمر دی، چې دجوړولو او نړولو لپاره یې کوچنۍ پلمه په کارده، هغه له شګو خیالي سلیماني قصر جوړ، د سرابو د بوال تري تا او دبنسټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکلکوالي لپاره يې د خپل ذهن په کوره (داش) کې زرتښه سرب او فولاد ذوب(ويلې) کړي، اسمان يې ورته چت ،لمر، سپوږمۍ او ستوري يې ورته قنديلونه (فانوس) او د سپرلي په ګلورين موسم کې د طبيعت شين بخمل ورته ټغر کړي، له کوه قافه ورته زيزبانه، بدرۍ جماله او ماسندره ښاپېرۍ راولي، دامنيت لپاره يې ددېوانو اوه کمربنده ترې تاو کړي، د وږمو په لفت کې ترې اسمان ته خېژي او راښکته کېږي، خو څو شېبې وروسته يې چې کوم بل عامل د بې پوستکي بدن د غوښو بوټۍ وسکونډي نو د سترګو په رپ کې يې بيا دامانۍ نړولې او پرځای يې اوه طبقې جهنم انځور کړی وي. هغه متعادله ژوند نلري؛ د ژوند دوبی ترې سقراو ژمی يې زمهرير شي، کله دومره ستر شي چې د زمان او مکان له قيده هم ووځي او کله بيا دومره کوچنی شي چې له ماشي هم ځان په شيشه يي خونه کې ساتي.

ددې کشمکش يو تن اسير، دخوف اورجا ترمنځ راګېر او په عين وخت کې د ميکدې او بتکدې ذهير، ښاغلی رفيع الله روشن هم دی، هغه ته هم تقدير د شاعرۍ او ليکوالۍ خواري په برخه او د سرګردانۍ طوق پرغاړه اچولی دی.

دده دزړه په نړۍ د لمبوغرونه او دخيالي سل پوړيزو اسمانڅکو دشاعرانه مهندسۍ وړتيا ددې لامل شوه چې هغه په ډېر کم وخت کې انګشت نما او وځلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نه،نه دده زماني عمر او نه يې هم ادبي عمر دومره دی ،ښاغلی روشن به د شل،يوويشت کالوځلمی وي خو داد ب او ليکوالی په ډګر کې يې عمرله تي خوره کوچني ډېرندی،مينه او اشتياق يې پرخپل ځای خوايله دوه کاله کېږي چې ده ته په ادبياتوکې د ګام اېښودنې عملي زمينه برابره شوېده .

روشن هم دنوي کول د ډېرو ځلميانو په څېر په ستونزو(د هجرت په ديار)کې را وټوکېد ،په ستونزوکې را لوی شو او په ستونزوکې ژوند کوي،د هغه چاپېريال هم له ستونزو ډک دی.

دده د کيسو په چينه کې دده د کلي او سيمې ستونزې داري وهي، ده هم همدا ستونزې را ټولې کړي ،د الفاظو په جامه کې نغښتې او تاسو ته يې وړاندې کړېدي.

دده د کيسو سوژې د ده د ولس او دده د سيمې واقعيتونه دي،هغه چې ښايي د افغانستان په څېر وروسته پاتې او جنګ ځپلي هېواد او د افغانانو په څېر زړه ماتي ملت کې يې په اوړوکې د مالګې هومره هم رسنيو ته ورو نه رسېږي ،روشن د همدې سوژو په اوربل کې ګلان ايښي او د خپل ذهن په سنبالتون(ارايشګاه)کې يې سرڅېه کړي دي ، ده د خپلې ټولنې دردونه او وقعيتونه انځورکړيدي.

که څه هم د افغانستان په څېر درد ېدلي ټولنه کې چې لاهم د ښکېلاک په پنجوکې ده او هر ه ورځ مو په ببلا ببلو پلمو سلګونه ځوانان او پېغلې ځوانيمرګوي، د سوژو کمی نشته خو د سوژو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتخاب او سوژوته پام وراوښتل ذهين ذهن غواړي ،اوروشن په دې اړه ډېرښه او ځانګړی استعداد لري.

ادبيان ،لنډه کيسه،واقعيت ،نه بلکې د واقعيت تمثيل بولي،خو د روشن کيسې له شک پرته له لږ مجاز تصرف سره ټولې واقعيت دي،دده د کيسو سوژې يا کورنی تاوتريخوالی،يانا سم دودونه يا نېستې اوتنګ لاسي،يا د ښکېلاک او زبېښاک ظلمونه او يا روان سياسي ناورين دی.

که څه هم پښتانه اديبان د لنډې کيسې ژانر(صنف)نوی نه تجربه کوي خو له شک پرته په پښتنو په ځانګړې توګه په بره پښتونخواکې د کيسه ليکلو فن لا ځوان دی،لاهم مشق او تمرين ته اړتيا لري،هيله ده چې د پښتو غزل په څېر د پښتو کيسې اننګوکې هم د کوم (حمزه)دوينو سره وځلېږي او زموږ د ځوانی پرمهال يې پېغله کړي، زه چې د پښتو کيسې د حرکت سرعت وينم د هيله مندی تر څنګ يو څه ټکنی هم شم ځکه چې د طالبانو په وخت کې چې دا اقتصادي محروميت پير وو ، داوس په پرتله لنډې کيسې ته پام ډېرو ،که دا پام همدا سې پالل شوی وای،نو ښايي ډېر پرمختګ شوی وای،خو استعمار لا داسې کانې راباندې ونکړې چې اوس دې څوک کيسې يا شعر ليکلو ته وخت ورکړي.

((يو خو ښايست په دنيا ډېر شو_بل د چاپان رختونو وکړل پساتونه))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه دلنـډې کيسـې مبلغـين او لنـډې کيســې تـه بلـونکي چـې پـه اوونۍ کې به يې دوه درې کيسې ليکلې نن وينو چې ډالرو او پونډو دومره خمار کړي چې په کال کې يوه کيسه هم نه ليکي.

خوله نېکه مرغه ښاغلي روشن شعر او کيسې ته کار ويلی، تر او سه خو په پوره مينه او لېوالتيا دا کار کوي، هيله ده چې د نورولسګونو هغوپه څېر ژر زړه ماتی نشي.

هر شاګرد ، استاد اولاربښوونکي تـه اړتيـالري، هرڅوک بايد وروزل شي، دهر چا دکار نيمګړتيا او نوښتونه بايد ديوه استاد پـه واسطه وروښودل شي چې مبتـدي(پيلوونکی)همـدې لاربښوونو ته پـه پام سره خپل مزل لنډ کړي خو يوبل حقيقت چې بايـد لـه لوستونکيو سره شريک کړل شي، دادی چې لـه روشـن سره هېڅـا هم دا مرستـه نـه ده کړې، تـر مـا پورې چې ((خـوريې، او ددفترهمکـارمې هم دی))، مـوږ دده د استعداد پـه روزنه کې ناغېرې او ناراستې کړېده، (ښـايي لـوی لامل يې د چاپان رختونه ،بوختياوې او دپونډ او ډالرولېونۍ مينـه وي) ده تـه هېچـا نـه دي ويلـي چـې کيسـه څنګـه پيـل کـړه ،اتـلان اوکرکتران څنګه وروزه ،کيسـه څنګه پای تـه ورسـوه، تلوسه پـکې څنګه ژوندۍ ساته اوغوټه يې څنګه پرانيزه، هغه خودرويـه بيابـاني غاټول دی ،که کيسې يې په تول پوره وي دده کمـال دی اوکـه فنـي او تخنيکي نيمګړتياوې ولري نو زموږ تقصير دی.

خودادوه نصيحتونه مې ورتـه ډېر کړي اوده کم پـه پـام کـې نيـولي چې په کيسه کې ډېر کرکټرونه مه راګډوه ځکـه چې پالـل يـې سخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي،بل داچې له متن او الفاظو سره انصاف کوه،هڅه وکړه چې مفاهیم درنه تکرار او لیکنه اوږده نشي.
په هرحال کیسې یې د بر ښې موخې ، ښوونیز او روزنیز پیغامونه لري، کیسه تربلې یې کیسه ییزه ژبه خوږه شوې ،ذوق او مینه یې تانده او څپانده ده ،که څه هم بوختیاوې یې ډېرې دي؛ خو داچې ځوان دی هیله ده په نږدې راتلونکې کې دده ډېرو بریاوو ، علمي ،تحقیقي او تخلیقي پنځونو شاهدان واوسو ،اخر د لغمان او بیاد علامه الفت صاحب د کلي دی،دومره خو باید د الفت افکار،اثار او مزارهم پرې اغېز وکړي،ده ته د نېکمرغه،روښانه،له بریاوو او خوښیو ډک سباوون په هیله.

محمد حسن حقیار
۵_۱_۱۳۹۰هجري لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالفت د ګلبڼ نوی ګل

قدرمنولوستونکیو:- دانقلاب کلونه دجنګ له غمیزوسره چې ټولنه یې له ډېرو ناخوالوسره مخ کړې، دبې ګناه خلکو شهادت، مها جرتونه،بې کوري ،فقر اوبدبختۍ یې هم له ځانه سره درلودې ؛خوله نېکه مرغه ښه استعدادونه یې هم وروزل، چې زمونږ اوسني ځوانان یې ښې بېلګې دي چې دژوند په بېلابېلو اړخونوکې خپل لیاقت اومهارت ښایي ؛ یو له هغو استعدادنوڅخه هم ځوان لیکوال اوشاعر ښاغلی رفیع الله روشن دی، اروابناد پوهاند عبد الشکوررشادوایي:

زمانه چې پر مدار د کیـــــــــنې راشي
دکمال په منارو ټکــــــــــــې بر پاشي
ډېر کلونه دي په کار چې په دې ملک کې
بیا الفت غوندې شېوا شـــــاعرپیدا شي

دا دحقیقت نه لرې خبره نه ده چې هیلې نه مرې د زمان په تېرېدو سره بیا بیا ځوانېږي دادی بیا نن د الفت صاحب په په باغ کې یوداسې ګلبوټی د غوړېدو په حال کې دی چې پښتو ادب ته به خپلو څانګو کې ډېرد هنر ګلان وسپړي دا دهنردښکلا نوی ټوکیدلی ګل ځوان او ډېرد ښه استعداد لرونکی شخصیت چې راتلونکي لپاره د پښتو د ادب هنر په پنځونو کې ترې ډېرې هیلې کېدای شي ښاغلی رفیع الله روشن دی چې په ډېر لږ وخت کې یې د لنډو کیسو په لیکلوکې خپل هنري استعداد وځلاوه روشن د افغانستان د جنګ په لسیزو کې پیدا او لوی شوی ؛لکه یو ماهرعکاس دخپلې ټولنې دعیني شاهد په څېر انځورونه اخلي او ریالستیکې کیسې ترې جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دکسیو په لیکلو کې ښه استعداد لري پدې پوهېږي چې عنوان څنګه وټاکي شروع، منځ پانګه او بیا څنګه ورته د پای ټکی کېږدي چې دا دلیکوال هنرمعلوموي او دلوستونکي دتوجه وړ ګرځي، یو څه چې شاعران او لیکولان باید ډېر ورته پام وکړي هغه دادی چې لوستونکي لوستلو ته مجبور کړي؛ دا ټول هغه څه دي چې په لیکنو کې توازن ښه مراعت شي؛ ښاغلی روشن د خپلې د ټولنۍ فلکورسره بلد او دټولنې په ناخوالو یې ژورفکر کړی ؛هغه په خپله هره کیسه کې ټولنې او لوستونکیو ته په ساده ژبه ژور پیغام ورکوي، زه اکثرن د هغه لیکنې د نبټ په څپو کې لولمه او باور لرمه چې د ښاغلي مرحوم الفت صاحب په پل به قدم اخلي او دامې ورته دیوې خورپه صفت نصبحت هم دی، د لیکوال فکري استعداد د قدر وړ دی، چې دانقلاب په کلونو کې دخپلې ټولنې په ناخوالو یې فکر کړی او هغه حقایقو څخه یې پرده پورته کړې چې ټولنه اوډېری کورنۍ ورسره لاس او ګریوان دي، که تاسې دا کتاب تراخره پورې ولولئ، کله به مووژړوي او کله به مو وخندوي؛ زه نه غوا ړمه ډېر څه ولیکم هغه څه چې باید ورڅخه یادونه وشي زمونږ پیاوړي لیکوال محترم محمد حسن حقیار صاحب پرې خپل نظر څرګند کړی دا د ویاړ ځای دی چې نن بیا د الفت صاحب په ګلبڼ کې یو داسې ګلبوټی زرغون شوی چې دپښتو ادب ته به ډېر د ښایست ګلونه وخپري او په اوربل کې به یې ورته کېږدي، زه پخپل وار ښاغلی رفیع الله روشن ته د زړه له کومې مبارکي وایم دده دلابریالیتوبونو په هیله تاسې محترم لوستونکي را بولمه د کتاب لوستولو ته.

دخوړولې په مینه زرلښته حفیظ کاناډا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سريزې په پلمه

غوښتل مې چې د کيسه ليکنې ډګر ته دراوتلو او د خپلو کيسو د منځپانګې او سوژو په اړه له لوستونکيو سره دزړه خواله وکړم، خو ګومان کوم چې پر دې کيسو د ښاغلي حقيار ليکنې داتشه ډکه او دا اړتيا يې پوره کړه او پدې بوختـه نړۍ کې د تکرار المکررات لوستلو ته څوک اوزګار ندي نو ځکه ترې تېر شوم خو دا په ځان پور بولم چې له ډېر درانه ورور او د ادب د ګلبڼ له بلبل ګران اميرزېب (دراني) څخه دزړه له تله مننه وکړم ،کور ودانی ورته ووايم چې تر هرچازيات يې زه د لنډو کيسو ليکلو ته هڅولی يم، زما هره ليکنه او بې خونده کيسه يې په خوند او ډېره مينه لوستې،د کلمه کړې يې ده ، ليکوالۍ ته يې هڅولی او د خپلو خورو ورو کيسو راټولو ته يې اړ وېستی يم او که دده زيار او پام نه وای ښايي دومره ژر مودې کيسو ناوې د چاپ په ګاڼه پسوللې نه وای ليدلې.

له خپل درانه استاد ،ماما او همکار ښاغلي الحاج قاضي محمد حسن (حقيار) هم چې تل يې ماته د خپل پلار مينه راکړې او هېڅکله مې دده په شتون کې د خپل پلار بېلتون ندی احساس کړی، منندوی يم، زما هره نثري او نظمي پنځونه، دده له کتلو وروسته خپره شوې ،.ماته يې ډېرې لارښوونې کړېدي او کوي به يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له درني خور زرلښتي حفيظ شخه هم ډېره ډېره مننه چې لوريينې او مينه ناک چلندېې په نااشنايۍ کې ورسره اشناکړم ، په بوختـه نړۍ (کاناډا) کې يې زما دکيسولوستلو ته وخت ورکړ او تل يې هڅولی او نازولی يم.

له ګران ورور رضاخان (ايوب زاده) شخه هم ډېرمننندوی يم چې ددې کتاب په سرڅېه کولو(ډيزاين)کې يې زحمت ووېست او کم ترکمه دې کتاب ته يې ظاهري ښکلا ورکړه .

لـه هغـو لوستونکيو مخکـې ترمخکـې بخښـنه غـواړم چې ښـايي ځينې کيسې يې په طبيعت ښې ونه لګېږي ځکه ذوقونه بېل بېل دي .دازمـا لـومړۍ ټولګـه ده نيمګړتيـاوې بـه پکـې ضـرور وي خـو داپرتاسو چې بله هغه مې تردې ښه او ستاسو په ذوق برابره راشي نو ددې بريا لپاره راته همدااوس دلوی الله ج دربار ته ددعا لاسونه لپه کړئ.

دټولو کورودان
رفيع الله روښن
۱۳۹۰/۱/۱۰ هـ ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړتورخم څنځېر

کله چې دافغانستان له ازادۍ سره سم له پاکستان څخه راکډه شو نوبیا پاکستان ته نه وم تللی؛ زړه مې کېده چې یوچکر ولاړ شم مګر هېڅ چانس نه پیدا کېده، ډېر وخت کېده یوه ورځ په کورکې ناست وم چې دتره ځوی مې موږ کره راغی او یوه کارت یې راکړ کارت له پاکستان هریپور څخه راغلی وه چې موږ پکې سره دفامیله غوښتل شوي وو؛ له فامیل سره خو ټول ځکه نشو تللای چې له یوې خوا اوضاع خرابه وه او له بلې خوا سرکونه داسې وو چې تر ځوبه بېرته راتلې نو ددواړو خواوو دکرایې هومره پیسې به دماشومانو په درملنه، باندې لږېدلې ،مازدیګر وه په کورکې سره راټول شوو، مشوره موکوله چې څوک باید ولاړشي ،له ډېر جراوبحث نه وروسته پلار دګوتې په نیولو سره ماته اشاره وکړه اوویې ویل چې ته باید ولاړشې؛ زه چې ددې خبرې اورېدوته ډېرلېوال وم ،په اورېدو مې په زړه دخوشحالۍ ساړه راننوتل دډېرې زیاتې خوښۍ احساس مې وکړ لکه پلار چې راته یوغټ اوقیمتي شی تحفه راکړی وي، ډېر وارخطاوم ویل مې چې کله به داشپه سباکېږي ،خیرخوشپه سباشوه اوسهار له لمانځه نه وروسته سرک ته ووتم موټرراغی اوپکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستم لاړم جلال اباد ته او له جلال اباد څخه د تورخم په موټرکې کښېناستم ، په لاره کې مې د خوشحالۍ تر څنګ په زړه کې ډارهم راته ځکه چې له د ېنه مخکې کله پاکستان ته ګوښې نه وم تللی ، له بلې خوا به مې په فکرکې هغه د کليوالو خبرې اوښتې راوښتې چې ويل به يې: د تورخم په څنګير کې پاکستاني پوليس افغانانو ډېر تنګوي لنډه دا چې د ماسپښين دوه بجې وې چې د تورخم زاړه ګمرک تر څنګ له موټر څخه ښکته شوو ، او د څنګير په لور پلي روان شو ډېر زيات بيراو بارو په هغه وخت کې به د تورخم دروازه د ماښام په اووبجو بند يده نو هرچا به ېيړه کوله څومره ژر چې امکان لري بايد له څنګير څخه ځان په وخت واړوي کله چې څنګيرته ورسېدم نو لکه ديولار ورکي په شان مې اخوا او د ېخوا ته کتل په فکرکې به مې د کليوالو خبرې يوشور جوړ کړی و ، په همدې سوچوا و فکرونو کې روان وم ګورم چې د دروازې په دې طرف کې افغانستان عسکر او په هغه طرف کې د پاکستان (عسکر) ولاړول د پاکستان پوليسو په افغانانو ډېره ناروا کوله سپکې سپورې به يې ورته ويلې اوزموږ د افغانستان عسکرو به ورته خندل ، والله چې زه خوزموږ د عسکرو دې غيرت ته په تعجب کې شوم ؛ په هر حال د نورو خلکو په شان مې خپله لاره لنډوله چې د چيشت په اوربدو مې داسې احساس وکړ لکه څوک چې راته دودربدلو وايي ، مګرما داسې تصورورکړ چې ماهيڅ هم نه دي اورېدلي او خپلو قدمونو ته مې ادامه ورکړه چې بيا د ماجره له غږسره يو ځای په چپه اوره ديو درونــد لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلګېدلو سره نژدې وه چې لـه خولې نـه مې بې اختيـاره چيغـه ووځـي مګر ځان مې راقابو کړ ګورم چې يو پاکستانی پوليس ده لـه پټکو او رېتولو وروسته يې له لاسه ونيولم او کش يې کړم په دې وخت کې مې زمـوږ د ټـولنې پـه خـدمتګار(پـوليس) پـه لور پـه نهيلـي انـداز وکتل، خو هغه پرته له دې چې راته وخاندي هېڅ هم ونکړل ، مګر زه دده دمسکا په معنی نه پوهېدم زه پاکستاني عسـکر له لاسه ونيـولم او ګوښه يې کړم ، راته يې ويل چې ژرشه او دچايو پيسې راکوه ګنـي درته خه به نشي، ماورته وويل اخر زما ګناه ؟خو زه په دې نه پوهيـدم چې دا پـه هر افغـان چـه ددې ځنځير څخـه تېرېږي ددوی کلنګ دی نوراته ويې ويل هسې زموږ وخت مه ضايع کوه او کنه نو (اې سې چو صيب) ته دې بيايم ماله ځان سره وويل چې زه هغه خوبه دومره ظالم نه وي کېدای شي چې پرې مې ږدي او ورسره روان شوم له ځنځيرنه په لېږي فاصله کې يوه غرفه وه او هلته يو تور سړی پکـې پـه څوکـۍ ناست و اخبارتـه پـه کتلو يـې سرټيټ اچولی وه اوداوږې پـه سريـې رقم رقـم نشـانونه پـه دروېشـۍ ټومبلي وو ، دغـه عسـکر چې زه يـې دلاس نه کلک نيولی وم دده په مخ کې د سلامۍ له وهلو سره ودرولـم او پـه اوردويې ورتـه څه وويـل خوزه پـرې پـوه نشـوم اولـه يـوې بلـې سلامۍ سره روان شو ؛ناست سړي پـه ډېر غـرور سـره سرله اخبارنـه راپورته کړاو مخې ته ايښې دچايو پيـاله يې راپورته کړه او ويې ويل خير خو بـه وي کنـه ځوانـه چرتـه روان يـې؟ زه چې ډېر وارخطاو م او وېرېـدم نو دځـان دخلاصـون لپـاره مـې د واده پرځـای د مـړي کلمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استعمال کړه او ورته مې وويل صيب مرې ته روان يم په کړس کړس يې وخندل افغانان ټول ډېر چالاکه دي يوشان دي هېڅ فرق نکوي غټ وي او که کوچني ايا ستا پلار ،تره اويا مشر ورور نشته چې ته مرې ته روان يې زه غلی ولاړ وم او لکه د خزان وهلې پاڼې پشان رپېدلم يوه شېبه دواړه غلي ولاړوو خو ما د اسکوت مات کړاو په ډېره سختۍ مې ورته وويل صيب زه به ولاړشم چې ناوخته کېږي.له دې سره يې راته وويل زموږ د چاى پاني پيسې راکړه او ورځه؛ ماورته وويل چې له ماسره خو پيسې نشته خو په ډېرو پټکواو ګوابنونو يې مجبورکړم چې پيسې ورکړم، جيب ته مې لاس کړاو دوه سوه روپۍ مې ورته ونيولې ، دايې واخيستې اوويې ويل همدومره نورې هم راکړه چې هغه بل ملګرې ته يې ورکړم ،ماورته وويل چې له ماسره خونورې نشته .له دې سره يې زما جيب ته لاس کړ اوټولې پيسې يې واخستې او روان شو ماته يې هم د تلو وويل ،له غرفې نه راووتم ګورم چې سړی مخامخ هغه افغاني عسکر ته ورغی کوم چې کله زه هغه پاکستاني پوليس ونيولم اوده ورته خندل او روپۍ يې ورکړې اويوبل ته يې لکه دانګريزانو په شان دګوتو نيولو سره ټينکيو وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرګ په ورځ

په ټوله لاره کې مې له ځان سره کړل- ربېل. د خيال په د نګو ماڼيو کې مې ځانته شاهي خونې ودانولې، رنګ رنګ کوچونه او غالۍ به مې پرې غوړېدلي ليدل؛ خو چې په رښتيا به مې ځان ته پام شو؛ نو زما خيال به تر امکان څو پوړۍ وړاندې تللی و. اند ېښنو به واخستم، هی هی ! په دې ۱۰۰۰۰زرافغانو تنخوا به ورته څه واخلې؟. د موټر له هېندارو هاخوا د سړک تر څنګ نژدې کورونه، کرونده او پلې روان خلک مې ډېر خوښمن احساسول؛ خو خپل ځان مې بيا تر هغو کم ګڼه، سترګې به مې له اوښکو ډکې شوې، مخ به مې د اسمان په لور ونيو، د الله تعالی دې لوی نظام کې به راته د تسليت ښې ښکاره شوې، چې په نړۍ کې خو يې دا هرڅه دانسان ګټې ته پيدا کړي؛ نو څه کمې دی د هغه لوی زات په دربار کې د داسې غوښتنو پوره کول؛ خو څه مشکل کار نه دی.

خو کله چې به راته د (هغې) لخوا زما دې پوښتنې ته، چې کور مو چېرې دی؟ د(نه) ځواب راکول را په زړه شول؛ نو سمدواره به په نيولې پرېکړه پښېمانه شوم. نه، هېڅ هم ورته نه اخلم، ولې پر ما دومره اعتبار نه کوي، پوښتنې ته مې رډ ځواب راکوي او راته وايي چې (نه اوس نه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه نو کله ! د مرګ په ورځ !؟

دا دربیم ځل دی چې زما د پوښتنې په ځواب کې تریې اورم(نه اوس نه) فکر کوم دا لکه چې پر ما مسخرې کوي.

بیابه مې وویل:نه، تېروتې یم، زه هغې ته ګران یم. ته وګوره ! چې کله یې ځوروم؛ نو هېڅ هم راته نه وایي.

ومې خندل، څه ساده ! دومره نازونه خو باید وکړي ! اخرڅومره ښکلې ده؟ د خپل نوم هومره.

په همدې سوچونو کې راته هغه شېبې په ذهن کې انځورشوې، چې یوه ورځ مې ورته وویل: ته خو پښتنه یې؛ نوبیادې نوم ولې د (دری) ژبو دی !؟

په کړس یې وخند ، ولې دا خو څه ماپخپله ځانته ندی غوره کړی، چې ته دا سې خبرې کوې ! !

ورته ومې ویل: زه نور درته (مژګان) نه وایم !

- ښه نو څه راته وایې؟

- برېښنا !

- څه څه ! دا درته چا ویلي دي !؟

حیرانه شوه اوماته یې همدا سې ژورکتل.

- و مې پوښتل: د څه شي راته چا ویلي دي؟

- ویې ویل زما اصلي نوم برېښنا ده.

- ما وویل:زه له دې نه مخکې نه وم خبر او نه راته چا ویلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوازې پلار جان مې راته برېښنا وايي، نور په کوركې ټول راته مژګان وايي.
غوښتل مې چل پرې وكړم او کورېې معلوم کړم.
- کور مو چېرې دی؟
-اوس نه !
جدي شوم. ښه؛ نو کله !؟
- د مرګ په ورځ.
- افففففف بس د مرګ ترورځې نور درسره خبرې نکوم.
- څه ! له ما سره خبرې نه کوې !؟
- خود نو ، بل چا سره خومې د زړه خبرې نه شم شريکولی.
-هغې راته ښکته پورته کتل او ويې ويل اخرپه څه خبره ؟
- بس دی، ما ستا له ژبې بغير د مرګ له ورځې بل څه وانه وربدل، ته تل راته همدا اپلتې وايې.
- اوهو نازولیه درته وايم يې !
- ښه نو ووايه، همدا اوس اوکنه نو...
- وترهېده، کنه نو بيا څه کوې؟
غوښتل يې چې زما له خولې خبرې واوري.
ورته ومې ويل: ووايه کنه برېښنا ولې مې ځوروې !
له خندا شنه شوه، په مکر جنه لهجه يې وويل: ولې داسې وارخطا يې ؟فکر مې په بله شو ، د سوچونو ټالونو داسې دروند وزنګولم چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږه شیبه کې مې هر څه هېر شول، نه پوهېدم، چې کوم ځای کې یم، د څه لپاره راغلی وم او چېرته ځم.
ناګهانه د موټر ټایرونو کریکې شروع کړې، ټکان مې وخوړل، لړزې واخیستم، په موټر کې د ناستو خلکو په ژبو د خیر- خیر نارې پورته شوې.
زه چې د موټر دروازې ته څېرمه ناست وم، په بېړه له موټر نه راکوز شوم.ومې لیدل چې د موټرمخې ته یوه انجلۍ پر سړک نسکوره ده، سرې جامې یې پرتن او پړمخې پرته ده.
د مرستې په نیت ورټیټ شوم. راپورته مې کړه. د سړک غاړې ته شوم. د کېنولو په هیله مې له غېږې ښکته کړه، یوه شوم چې دمه په کې نشته. پړونی یې په غاړه کې تاو شوی پروت و، له سر نه یې سرې وینې بهېدې، غاړه یې کږه شوه مخ یې راواړوه. پښې مې سستې شوې، په سترګو مې تیاره راغله.
اوه زما خدایه دا خو برېښنا ده کنه ! !
هغې ارزو لرله چې خپله ژمنه سرته ورسوې، سلګیو ونیوه، شونډې یې د خبرو کولو په نیت ببلې شوې، په بنده- بنده ژبه یې وویل:
زموږ کور په خوشحال خان شاداب ظفربلا .. نور یې سترګې سره ورغلې اوسریې ځوړند شوخوهغه به اوس هم نه وه خبره چې دازه یم کنه اوس به یې هم دا خبره نوای کړې،هغه بیاهم بریالۍ شوه اوخپله ژمنه یې سرته ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړه تصویر

کله یې چې په لمړي ځل ولیدل اوزړونه یې دیوبل په ختیارکې ورکړل ،نوهغه وخت شوکت په بازارکې د سیمیسارۍ دکان درلوده،یوه ورځ په دکان کې ناست وه چې دکان ته یوه نجلۍ ورننوته، نجلۍ څه، سمه حوره وه ! دده چې پرې پام شوه هغه دومره ښایسته وه چې هرڅه یې ترې هېرکړل اوپه نندارە یې شو ،هغه راغله اوپه شوکیس کې دننه غمې دارلاکټ ته چې ګرد چاپېریې غمې ول اوپه منځ کې یې د ژړه تصویر جوړشوی وه یې سره ګوته ونیوه.

داپه څودی؟ ،خوچاته یې وایې دی لاداسې په خیالونوکې نه وه ډوب شوی خدای خبر چې دخیال ښاپیریوبه کوم باغ حرم ته بیولی و ، نجلۍ ورځخه پوښتنه کوله خوده هېڅ هم نه ویل اوغلی ناست و جینۍ فکروکړچې کېدای شي دی کوم تکلیف لري ،اوهسې په دکان کې ناست وي اصلاً دکاندارکوم بل څوک دی،خوده خپلې سترګې دهغې پرسترګوکې ګنډلې وې ،اخرهغه ترې روانه شوه غوښتل یې له دکان نه ووځي چې په شوکیس اینښې ناشکن پیاله یې دټکرې په کومه شمله کې ونښته ،لاندې پرسمنټو پرېوته اولکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتسبود دانو پشان دانه دانه شوه، چې له کړنګ سره یې شوکت ټوپ
کړاو دخیال له رنګینۍ دنیا څخه راووته ،نجلۍ وارخطا شوه
راوګرځېده ،غوښتل یې د پیالې شیشې راټولې کړي خو شوکت
ورته وویل نه نه مکوه ! !چې لاس به دې ژوبل شي هېڅ پروانکوي
څه دانسان زړه خوندی چې بل به پیدا نشي، بله به واخلم هغې ورته
وویل قېمت یې څودی چې دریې کړم ،ده ورته وخندل ددې قېمت ته
نه نشې پوره کولی هغه دده سترګو ته ځیره شوه چې هېڅ له دې څخه
بل طرف ته نه اوړي نو یو ځل یې پخپل ځان هم یو چټک
نظر تېر کړ، خو دهغه په سترګو کې یې دځان لپاره ډېر څه ولیدل، دهغه
سترګو له دې سره خبرې کولې خو خوله یې بنده وه، بخښنه یې
وغوښته اورونه شوه ،هغه پرې اواز وکړ که څه دې پکاروي خوراشه
چې دریې کړم ،هغې وویل نه هېڅ مې هم خوښ نشول، ده غوښتل
چې له ځانسره یې وغږوي بیا یې ورته وویل راشه پیسې درنه زیاتې
نه اخلم هېڅ ګټه درنه نکووم په خپل سربه یې درکړم، خو هغې څه ونه
ویل او ولاړه، یوه اوونۍ وروسته بیا هماغه وخت و، چې دکان ته
هماغه ښکلې ښاپېرۍ چې دشوکت زړه یې ښکار کړی وه راغله ،
سلام یې وکړ شوکت هم ورته له خپل ځایه پاځېده اوسم له واره یې
ټوکه ورسره وکړه داځل خوبه څه نه ماتوې ! هغې بیا هماغه لاکټ ته
اشاره وکړه شوکت ورته راواخسته هه دادی واخله هغې لاکټ په
لاس کې واړوه راواړوه ،ښه ددې قېمت څوروپۍ دی ؟ددې قېمت
ته نشې پوره کولی ،څه ! !ولې دادومره قېمته دی څه !؟هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوستا په مخ کې هېڅ هم ندی هغې ورته وویل ته څرنګه خبرې کوې زه وایم چې ددې قیمت څوروپۍ دی ،ولې مادرته په انګلیسي وویل څه ! مطلب مې دادی چې هرڅوروپۍ وي خوتاته زما لخوانه ډالۍ شو ،نجلۍ له غوسې سره شوه زه دچاډالۍ مالۍ نه منم اونه زه دهغو نجوونوڅخه یم چې په ډالیوپسې ګرځي،وایه قیمت یې چې دربې کړم دازما زیات خوښ شوی دی اوکنه لاکتونونه دکانونه ډک دي،هوخوپه دې لاکت پورې زما زړه تړلی دی اوداتصویرچې پکې وینې دازما زړه دی او دهرچازړه په هرځای کې نه پیدا کېږي ،اوس که څه ویل نه غواړې نوته کولای شې چې ولاړه شې ،هغې ورته وویل ګوره ته نه زما ورور،نه دتره ځوی اونه هم کوم خپلوان یې ،ده یې خبره ورغوڅه کړه ولې داضرورده چې که څوک چاته ډالۍ ورکوي نوهغه یې باید ،ورور،دتره ځوی ،دماما ځوی اویاکوم نږدې خپلوان وي ،ولې زه اوته خپلوان کېدای نشو ! ! هغې ورته وویل ستامطلب څه دی ،هغه ورته وویل مطلب داچې زه اوته دکاکااوماماله ځوی اولور نه هم ډېرخپلوان کېدای شو ،ته لیونی شوی یې چې داسې خبرې کوې ؟ولې یواځې لیوني دمینې خبرې کوي ؟خیرپه هرحال کولی شم دنوم پوښتنه دې وکړم؟پښتنه ! !هغې هم خپل زړه نشوقابوکولی ځکه چې شوکت هم یوښکلی ځوان وه نوله ورایه یې هغه ته په سترګوکې مینه ښکارېده ،شوکت وویل ښکلی نوم دی ،ښه ډېرصفتونه مې اوس مه کوه په شرمیندو کې حالت یې وویل ته هم ښکلی یې ،خوله تانه نه یم ښکلی ! ! پښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانــه شــوه اوس دخــدای پامــان بیابــه ګورو ،اوهــو تــه خــودومره ژرزماپـه زړه پـوه شـوي اوس نودهلـک دژونـدهره لحظـه لکـه دکـال پشان تیرېده له دي نه وروسته یې په کورکې هم حالات بدل شول لـه ټولوسره به یې یوبل ډول چلندکاوه ،هېڅ بـه پـه کـورکې نـه کېناسته ،سهار به لمانځه وخت ووتـه اوماخستن بـه راتـه .لـه چاسره بـه یـې زیـاتې خبـرې نکولې ،اتمـه ورځ وه چـې سـپوږمۍ شـوکت تـه زنـګ وواهـه هغـه اوکـي کړېلـې !سـلام ،وعلـیکم سـلام ،اواز دنجلـۍ وه ،څوک خبرې کوې؟ واه واه اوس مې پېژنې هم نـه ! پښـتنه یـم !!اوه سلام ګرانې چېرته یې ! همدلته یم تاته نژدې یم،خوماته ځای وښـایه کنـه چـې درشـم ،ښـه نـو ......ځـای.تـه راشـه اوزه انتظارکووم،شـوکت خپـل دکان کـوم بـل ملګـري تـه وسـپاره اوپـه بېـړه روان شـوه کلـه چـې ورسـېده اوسـترګې یـې پـرې ولګېـدې نولـه زیـاتې خوښـۍ نـه یـې وروځې پورته پورته کولې.

زیاتې خبرې یې وکړې ،شوکت ورته ویل چې زه غواړم ستاسو کورته څوک درواستوم ،خوهغې ورته ویل چې زمـا پلاربـه مـې چېرتـه تاتـه درکـړي ځکـه چـې هغـه دېرغـټ فکرلـري اوبـل زمـوږ رواجونـه دومـره سخت دي چې هغه ستا په وس اوتوان کې ندي ،هغه ورته وویل چې زمـا تـه پکـاريې سـتادپلار رواجونـه اور سـمونه مـې پکـارنـدي،هغې ورته وویل زه پوهېږم خو ، خوځه !؟زه نورهېڅ اورېدل نه غواړم اوپـه کـورکې ووایـه چـې سـبازمـا کـورنۍ ستاسـومېلمانه دي ،نوځـه بـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرنګه کور کې وايم چې زما دغوښتلو په خاطر ستاکورنۍ راځي؟
خيررادې شي خوزه په کور کې هيڅ هم نه وايم.
سباشوکت خپله موراودتره ښځه دهغوی کورته واستول ،هلته يې هغوی سره دخپښۍ خبره ياده کړه خوپه ځواب کې يې ورته وويل چې مونږ ته يوڅه وخت راکړی ترڅومشوره وکړو ،دوی ترې لاړل، هغو په کورکې له مشورې اومصلحت نه وروسته پدې سره سلاوکړه چې پښتنه شوکت ته ورکړي رښتياهم چې جوړې په اسمانونوجوړيږي.
دريمه ورځ يې دستمال ورکړ اوکوژده وشوه ،له څو مياشتو وروسته يې واده هم تيار شوه ،خولکه څرنګه چې پښتني شوکت وپرولې وه چې پلار به يې ترې زياتې پيسې او خوږه واخلي خوخوشبختانه چې هسې ونه شول او له شوکت سره يې ډېر احسان وکړ،ولور خوڅه چې حتی له پښتني سره يې زياته مرسته وکړه او زيات دکور سامان او دضرورت وړ شيان يې ورته واخستل او ښه په ډنګ اوډونګ يې دخپلې لور واده وکړ.
کله چې واده خلاص شو نږدې مېلمانه ولاړل او له لرې ځايه راغلي مېلمانه لا په کور کې ول ،دنکاح مراسم هم پای ته ورسېدل پښتنه دومره ښايسته وه چې نجوني يې هيڅ پرسيل نه مړېدې ،او هيڅ يې نه غوښتل چې خپلې کوټې ته يې بوځي ،ډېره ناوخته وه چې پښتنه څو پېغلو له مټو ونيوه او خپل تخت ته يې بوتلله ،له څو شېبو وروسته شوکت هم په انګړکې راښکاره شوه دتره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوماماګانو څو پېغلو لور ګانو پرې يو څه ريشخند وواهه او کورته راغی موريې ورته راغله اوپرتندي يې ښکل کړ او خپلې کوټې ته ولاړ ، پښتنه لکه د ګلانو په منځ کې چې برق لګېدلی وي ناسته وه ، شغلې يې کولې ، شوکت خپل واسکټ او څادر په کوټ بند کې وځړول او د پښتنې خواته راغی ، دهغې پر اوږه يې لاس کېښود دنوي ژوند اونوي کور مبارکي اوښه راغلاست يې ورته وويل ، پورته يې کړه اوله ځانسره يې په پالنګ کېنوله خو پښتنه شرمېده هېڅ يې نه ويل ، شوکت ورته ويل ګوره پښتنې ! زما داسې نه خوښېږي چې لکه دبوت په شان به راته ناسته يې او هېڅ به نه وايي. ته پوهېږې چې ددې ساعت لپاره ما څومره سوالونه خدای ته کړي دي اوتل مې ترې ته غوښتې يې او اوس به ته راته ګونګه ناسته يې داسې امکان نلري ته بايد له ماسره دومره خبرې کړې چې زه پرې موړ شم ، پښتنه مسکه شوه سترګې يې وزيېښلې او ډېر په زوريې ببرته کړې په خپل ځای کې وخوځېده لاس يې خپلې چپې اوږدې ته وغځاوه خپل دغاړې بيک يې خلاص کړ ، دی ورته متوجه وه چې اوس به څه کوي ، پښتنې له بيک نه يو شی رواخست او د شوکت مخته يې په لاس کې زړوند ونيوه دا هغه لاکټ وه چې له برکته يې نن شوکت او پښتنه په يوه پالنګ سره ناست دي او ددواړو ژوند يې سره پخپل نرې تار وتاړه ، نو پښتنې لومړی په لاکټ کې د زړه تصوير اوبيا خپل زړه ته لاس ونيوه او ويې ويل پوهېږې ! نن دوه زړونه يو کېږي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوالي

پە خپل مات اوزوږ لاس ګاډي کې يې پە داسې حال تکيە وهلې وه چې لاس ګاډی يې دلاسونو پە واسطه درولی و اوټاير(عربە)يې پە هواوه، پە تورو، خيرنو اوچاودو، چاودولاسونوکې يې لە نانوای څخە راخستې ډوډۍ داسې کلکه نيولې وه تابه ويل چې ثوک يې ترې اخلي، پە خولې يې ورڅخە کپونه (مړۍ)شکولې ګوله به يې چې پە ستوني کې بنده شوه نوغاړه به يې اوږده اولنډه کولە اوبە هم نوې چې پە وچە ګوله پسې يې غړپ کړې وای لە ده سره نوروا ړه هلکان هم ول ،خوهغـــــــوی دده پە شان مايوس او مانېجن نه وو.

اخوا او دې خواتە يې هم کتل ترڅو کە کوم څوک باروالارا پيدا شي او بارورسره وي چې پرده يې ترکوره اويا هم دموټرو ترتمځايە پورې يوسي،زه پورې غاړه لە سرک څخە ورتە مخامخ ولاړوم اودی مې دسترګولاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاره کله به مې ځان يو طرف او کله بل طرف ته کړ، ترڅو دده را باندې فکر نشي او پوه نشي چې زه ده ته متوجه يم.
ترښايسته ځنډه مې دده معصوم هلک ننداره وکړه ،خو ماهم بله چاره نه درلوده بايد تللی وای پخپل کارپسې روان شوم،سودا مې وکړه،سودا زياته وه اونه مې شول کولای چې پخپله يې کورته د ننه کړم نو مې له ځان سره همغلته په ښارکي پرېکړه وکړه چې، که زما تروررسېد و پوري هغه هلک وه نو له ځانه سره يې اخلم يو څوروپۍ مزدوري به ورکړم او سودا به راسره کورته دننه کړي،همدا سې وشول کله چې زه بېرته همدې ځای ته راورسېدم ګورم چې دی لا هماغسې د تېرپه شان ناست دی خو دا ځل يې سر دلاس ګاډي په ديوال پورې لګولی وه اودغم او اند ښنو په سوچنوکې د خوب نړۍ ته تللی وه.
له ډېرو ر ځخه مې دودرېدو هيله وکړه، راغلم مخې ته يې ودرېدم خو دا چې موټرراسره کرايه ټکسي وه نونه مې شول کولای چې دده په تندي کې د غم او اند ښنو کرښې ولولم او ځان پرې پوه کړم،ورنږدې شوم لاس مې ورته په اوږه کېښووده، واوره !لدې سره ژرراپورته شو سترګې يې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنبلي ، ماته وايي ! باردرسره دی ! ،چېرته يې وړې ؟ دده په داسې وړو خومجبوروخبرومې لـه سترګواوښکولارې وکـړې،زړه مې خراب اوستونی مې بند شو دخبروتـوان راسره نه وه لـه لاسه مې ونيـوه راځـه ،هغـه ماتـه حيـران ،حيران کتل ښه نو چېرته ځو؟ غاړه مې تازه کړه راځه په دې مـوټرکې سـودا ده هلتـه بـه يـې زموږکورتـه دننـه کـړې اويوڅوروپۍ به درکړم ،ژرېې پرځمکه پرتې ربړې څپلـۍ چې څوځايه يې په ټوټه باندې تړلې وې په پښو کړې ،راځه چـې ځو ،پـه مـوټرکې کېناسـتو ،زه دده دې حالاتوسـخت وځورولم ،خودی ماته زيـات متوجه وه غوښـتل يې يوڅه راته ووايي ،بېرته به يې سرټيټ کړ،اخريې حوصله ختمه شوه او وه يې پوښتل ته ولې ژاړې ؟څه چل شوې دی !؟تـه خودخدای فضل دی هرڅه لري لوکس بوټان ،پـاکې سوتره سپينې جـامې ،موراوپلار،ورونـه اوخوينـدې بـه هـم لـرې نوبيـاولې نااميـده يـې ! !؟کـه ژاړم نوبايـد چـې زه وژاړم ځکه چې له دوخخه يوڅه هم نلرم.دهلـک خبروحيـران کـړم په يوه شېبه کې يې هرڅه رانه هېرکړل ماچې دده بې وسـۍ اوپـه ده کـې بيـادده شـجاعت اونرتـوب تـه وکتـل نوزيـات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښ شوم ویل مې چې کاشکې چې له دې شجاعت سره خودې دا بخت دومره سپېره نه وای، ما یې پر سرلاس راکش کړ، نه هسې مې ستاملګروته چې هلته له تا سره ناست وو یو څه طبیعت خراب شو ، په کړس کړس یې وخندل او ورسره متصل یې له سترګو څخه یو دوه ګاټې اوښکې په خلاص ګریوان کې راپرېوتې په چاودو لاسو یې سترګې وچې کړې او په موسکۍ لهجه یې وویل ماویل چې دا څه خبره ده دا خو څه زمور لمړی ورځ نده چې جوالي توب کوو ، په دې وخت کې کور راورسېده او دده خبرې په نیمه کې پاتې شوې ، سودا مو له موټره راکوزه کړه ، ډرېورمې رخصت کړ، هلک یوه پنځوس کیلویي بوجۍ چې اوږه پکې ول رانېغه کړه ، واړه او تنکي لاسونه یې ورته له ملانه راتاو کړل ترنامه پورې یې راپورته کړه ماته یې ویل مخکې شه کوم کورته یې دننه کړم ماهم ورسره دغورېو غټ تیم له کونډې څخه راونیو مخکې شوم کورته دننه شولو ځای مې ورته وښوده ، بوجۍ یې کېښوده او له سترګو مې پناه شو ما تیم کېښود ترځوله دروازې ورپسې راوتم ده هغه نوره سودا هم راورسوله دا چې د کورلا رلږ مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه بـره وه اولړشـان پـېچـومی وه نوهلـک خولـه خولـه شـوه ،لمن يې راونيوله ترخوپرې خپل دمخ اوتندي خولې وچې کړي خوهغه هم په اوږو سپېره شوې وه ،لاس يې راتاوکړ اوترڅنګلـې پـورې پـه لسـتونې يـې خـولې پـاکې کـړې ،ماسوداوکتله پوره وه، دی پرځای دې چې لماڅخه خپله حق الخـواري وغـواړي همدا سـې روان شـو زه بـه ولاړ شـم ،مخ مې وروګرځاوه هلک له دروازې نه پـه وتلوکې و چې اواز مې پرې وکړ،ودرېږه خپل ځای ودرېده ورغلم پـه اوږه مـې لاس ورتـه کېښـود ،ايا تـه هروخت همدا سـې کـوې لـه چاڅخه خپل حق نه اخلې اوترې ځې؟ وی ! نه زما هېرشول ! پرتنـدي يـې خـولې روانـې وې بيـايې مـخ دلاس مـټ پلوتـه واړوه خپل تندی يې پرې راکش کړ، جېب تـه مـې لاس کـړ يودپنځوس افغانيونوټ مې ورکړ،هلـک ژرخپـل مخکـې جېب ته وکتـل چې هغـه هم سوری وه لـه ځانـه سره يـې څـه وويل مـا فکروکړچې کمـې بـه مـې ورکـړې وي ،ولـې کمـې دي نورې څوروپۍ درکړم؟نه ډېرې دې راکړې، ماويل چې له ماسره خوماتې پيسې هم نشته چې تاته بقايـه درکـړم کـه ترمارکېټه پورې راسره ځي نوهلتـه بـه يـې درتـه ورې کـړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

،اوکه باور راباندې کولی شي نو همدلته به یې درته راوړم
،نورمې نودده صداقت او شجاعت له سترګو یو ځل
بیااوښکې روانې کړې ،سلګیو واخستم ،لاس مې ترې
راتاوکړ غېږې ته مې رانږدې کړ ،هلک ځان رانه لرې نیوه
!نه ګوره زما کالي خیرن دي او ستا سپیني جامې به هم
درته ناپاکه کړي ،نورمې هم په غېږکې ټینګ کړاوښه
شېبه مې له ځانه سره جوخت نیولی و ،دده په
ګرمواوښوکومې په خپله سینه لوندوالی حس
کړسلګیو واخست، ،بېرته مې پرېښود ،پوښتنه مې ترې
وکړه ښه نو اوس دې راته نوم وښایه ،دکوم ځای یې ،پلار
دې څه کارکوي،بل وررلرې....؟
درلوده مې خواوس نه ،نوم مې جواد دی ،پنځه کاله کېږي
چې پلار مې مړشوی ،هغه دسرطان په ناروغۍ اخته وه
اویو بل وررمې درلوده چې له مانه مشروهغه هم
پروسږکال ایران ته دمزدورۍ لپاره تللی و چې هلته په یوه
ساختمان کې ددرېیم منزل له خوازې څخه راپرېوته
اومړشو چې د ډېروخت یې مړی هم مونږته چانه راکاوه ،اوس
مې په کورکې یوه بوډۍ مورده چې هغه هم ناروغه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د مرګ په بستر پرته ده خو دا يې راته ونه ويل چې د کوم ځای دی دا چې زه يې هم ښه وځورولم نورد پوښتنو وس هم راسره نه و ورته مې وويل چې دا پيسې ټولې ستا شوې او که کمې مې درکړې وي نو راته ووايه چې دريې کړم، څه ټولې زما شوې ! !؟ ماته خو خلک د شلو رو پيو نه زياتې نه راکوي دوا سکټې جيب ته مې لاس کړ هغه دستمال چې په همدې ورځ يې ماته په کورکې راکړی وه ،ورکړ، دا واخله پکار ېږي دي، هلک دستمال واخست ،روان شو خو د تللو په وخت کې يې له ځان سره څه وويل ،ماته تلوسه پيدا شوه بيا مې ورته غږو کړ تا څه وويل ،هلک رنګ وواهه فکريې وکړ چې ما به دده خبره اوربدلې وي نه هسې ما ويل؟

تا څه ويل ماته به يې حتماً وايي ،هو هغه نن چې له کوره راوتم نو مورمې راته وويل چې زويه که کومه روپۍ کاردې وکړ نو له ځانه سره يوه ټوټه ياد ستمال راوړه چې دا سر مې راته زيات خوږشي نو پرهغه به يې ترم ما وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه د ابه مې مور جانې ته ورکړم او په پيسو به نور څه
واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جعلي پڼځوسي

نن بيا دهرې
ورځې پشان
دلمر له راختو
سره له کوره
راووتل ،نرى
نرى يخ شمال
لړېده ،ځمکې

هم پر خپلو سپينو جاموچې له واورې څخه يې جوړې کړې وې دخلکو سترګې برېښولې ،خلکو په خيرات کې ورکړې زړې او اوږدې کورتۍ ګانې يې اغوستې وې او دخپلو دندو په لور رهي شول،ددوى دواړو دنده يوه وه يوځاى به يې کارکاوه خو په يوه ځاى کې نه !

ددوى وظيفه داوه چې له سهاره ترماښامه به يې لاس ونه دبل چاپروړاندې دسوال په خاطرغزېدلې وو.

درنولوستونکيو تاسو به هم په دې فکر کې ياست او په ذهنونو کې به مو دا پوښتنې اوړې راوړې چې دا بدبختنه څوک وو ،ولې يې نوره مزدورې او خوارې نکوله چې دسوال اوګدايې مخه يې نيولې وه ! !خيرزه يې درته وايم دادواړه ((رشيد))او((سعيد))هغه بدقسمته اودخوارې برخې خاوندان ورونه وو ،چې دعمرونو په شپږ کلنۍ او اوه کلنۍ کې ديتيمۍ هغه سپېره څپېړه دوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمخونولګېــدلي وه ،چــې دوی يــې دســوال هغــې کنــدې تــه وروغورځول چې راوتل ترې مشکل څه چې حتی ناشوني دي.
ددوی پلاردوه کاله مخکې په یوه ترافیکي پېښه کې خپل ژوند لـه لاسه وکړاو څومیاشتې وروسته يې مېرمن بل وروروپه نکاح کړه اوپردوی له همغې څخه راپه دېخوا دښوونځي ،مدرسې اوجومات دروازې وتړلې شوې ،اوس نودوی تـه دوه کوچنۍ خوينـدې اويـوه مـور ورپـه غـاړه وو ،سره لـدې چې موريې اوس دبـل چادسرتاج وه خوتش پـه نامـه سـاتنه يـې ددوی پرغـاړه وه .لـه همـدې وخت څخه راپـدېخوا دورځې پنځـوس ،پنځـوس افغـانۍ پـه دواړو ورونـو کـره شوې که به لدې پيسوڅخه يوه انه هم کمه وه نو ديوغم له پاسه به پرې بل غم جوړ ؤ.
نـن بياترناوختـه پـورې وګرځېـدل خـو پـه دواړو يـې ايلـه نهـه اويـا افغانۍ پيداکړې وې وخت هم پرې ناوخته وه دشپې لـه تيـارې څخه هم وېرېدل اودتره لـه ډاره هم کورتـه نشـوای تـلای ،يوبـل تـه مخامخ ودرېدل سعيدرشيدته وويل که لاړشو کاکاخوبه مو لـه کـوره وشـړي ،وبه مو وهي او......
ددواړو سترګې له اوښکوڅخه ډکې وې حيران حيران يې کتل اونـرۍ نـرۍ شـونډې يـې يـخ رېږدولـې ،ددواړو دپوزوسـرونه داسـې سـره اووښـتي وو ،تابـه ويـل چې سـور رنـګ يـې پـرې وهلـی دی ،دوی پـه همـدې انـد ښنـوکې وو ،چـې يوسـړی يـې ترڅنـګ ورېـد اوددوی پـه معصومو څېرو کې دډاراوپرېشانۍ علت يې ورڅخه وبوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی هم په ژړا وسلګیو کې ورته قصه بیان کړه سړي جبب ته لاس کړه او د پنځوس افغانیو دوه نوټونه یې راووېستل ورېې کړل او دواړه یې پرتندي ښکل کړل او ترې روان شوه.
دوی هم په یوه شېبه کې هرڅه هېرکړل او د سندرو په زمزمه کولو سره د کور په لور روان شول ، کورته چې ورسېدل دواړو خپلې پیسې تره ته ورکړې او مخ ته یې د اسې ودرېدل لکه مجرمین چې په محکمه کې د قاضي مخې ته ولاړ وي ،تره یې میده پیسې،(چینج) و شماره او بیا یې دواړه پنځوسیان راواخستل ښکته او پورته یې ورته وکتل ،درشید نوټ یې په ګوتوکې ومروړه او پرمخ یې یوه سوزوونکې څپېړه ورونښلوله ،پخپل ځای ودرېده رشید یې له غوږه ونیوه ټکان یې ورکړل ړوند خوبه نه یې، سل ځله مې درته ویلي چې څوک پیسې درکوي نوټ ته سم ګوره چې اصیل ده او که جعلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شګوفه

د ژوند د اوولسم سپرلي، لمر وړانګويي د حسين مخ ګل غوټۍ سپړولي، چې د رويبارانو تګ راتګ ورکره پيل شو، ډله ډله خلک به له خپل کلي او نورو لېرې ځايونو نه به په جرګو شپه او ورځ رااروان وو، خود شګوفې د کورنۍ ځواب به منفي وو، ويل به يې چې لا يې لور کوچنۍ ده او هغه بايد خپلو زده کړو ته داوم ورکړي، په دې وخت کې شګوفه د ښوونځي په نهم ټولګي کې زده کړيالـه وه، لا يې دژوند دملګري په اړه فکر هم نه وو کړی، خو تقدير او قسمت داسې څه دي چې هغه د انسان په هېڅ راز مجبورۍ فکر نه کوي، دهمدې سپرلي په پای کې شګوفه يو ښکلي او با استعداده ځوان ته کوژده شوه، حال دا چې دهغې زړه نه وه او په دې دوستۍ نه وه خوښه، داسې نه وچې هلک يې خوښ نه و، هغې په دې عمر کې هېڅ نه غوښتل چې واده وکړي ولې چې لا يې ځان کوچنی باله، په دې وخت کې مشال هم په يوولسم ټولګي کې وه، هغوی دواړو په يوه محله کې ښوونځي لوستل، يود ذکورو او بله داناثو په لېسه کې وه، دا چې شګوفه ښکلې، لايقه او ارامه انجلۍ وه نو دمشال هم ډېره خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وه ،او لـه ځان سره يې پرېکړه کړې وه چې کـه د خداى پـاک رضاوه نو له شګوفې سره بـه واده کوي، خو هغـه ډېر جدي هم نـه و، لکه د نورو خلکو او ځوانانو په شان چې يو څه يې خوښ شي نو بيا يې چې په هره بيه وي دلاسته راوړلو هڅه کوي او لاسته يې راوړي ،که هغه پـه زړه بدوالي او دښمنۍ هم تمامه شي،مشـال لـه دولسم ټولګي نـه فـارغ شـو،او شګوفه لا يوولسم ټولګي تـه تـازه بريـالۍ شوې وه چې واده يې وشو، وروسته له واده بيـا هم هغـه لـه ښوونځي او زده کړو نه چـامنع نـه کړه، خپلو زده کړوتـه يـې ادامـه ورکولـه، لـه همدې ښوونځي څخه فارغه شوه، کله چې دا فارغـه شوه نو خاونـد يې ورته وويل چې اوس بـه دواړه د کـانکور پـه ازموينـه کـې يوځـاى ګـډون کـوي ولـې چـې هغـه غوښـتل دواړه يـو پـوهنځى ووايـي، شګوفې ورسره د يوځاى ازموينې ورکولو ومنله خو دمشـال انتخـاب پوهنځى دهغې نه وو خوښ،هغې غوښتل طب ووايي او يـوه ډاکټـره شـي ،همدا سې يـې وکړل،د خـداى پـاک مهربـاني وه دواړه دخپلـو خوښـو پوهنځيو تـه بريـالي شـول،دخپلوزده کـړو ترڅنـګ يـې خپـل کورني ژوند ته هم په سمه توګه توجه کولـه ،دکـورنۍ نـور غـړي يـې هم نه پرېشانه کول ، شګوفې دخپل خسـر اوخوابنې سـره ډېـره مينـه لرله ، دهغوى به يې ډېر عزت کـاوه ،دانـو اوس د۲۷کلونـو وه چې لـه طب نه فارغـه شـوه، لـه فارغېدونـه وروسـته پـه خپلـه منطقـه کـې يـې معاينه خانـه جوړه کـړه، داچې دوى ښـارته ډېرنـږدې اوسـېدل، کلـى اوکور يې هم ډېرګڼ مېشتـې وو ،نوښه ګذاره يـې روانـه وه،دواده يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه کاله تېر وو چې دوی دواړه له خپل ښکلي ماشوم ځوی(وصال)سره دیوه دوست کورته په مېلمستیا روان وو ،چې دلارې په اوږدو کې یې موټر له بل موټر سره ټکر وکړ ! ! په دواړو موټرو کې د مشال په ګډون ځلورتنه ځای پرځای شهیدان شول، شګوفه او وصال هم ټپیان وو ،مړي اوټپیان روغتون ته ورسول شول،له تداوۍ اودرملنې ،پنځه ساعته وروسته شګوفه په هوښ راغله د لیونوپشان یې اخوا د بخوا ته کتل ، ژر یې په ځان یوځغلنده نظر تېرکړ،ګوري چې دواړه پښې یې په ګچ کې دي اوترڅنګ یې نازک وصال هم چې له سره یې سپین بنداژ تاو کړ شوی و په بل چپرکټ بېهوښه پروت و ،دځان ګرد چاپیر ، یې نور ناروغان هم ولیدل، چې له خولې یې یوه تېزه چیغه ووته مشاله ! ! له دې سره پرې ډاکټران راټول شوو ،لاسونه اوپښوې ورته ټینګ ونیول، خوهغې ډېر بدحال کاوه ،په وارخطایۍ سره یې وپوښتل مشال څنګه دی اوهغه چېرته دی؟ډاکټرانو ورته وویل هغه ښه دی ، اوس راځي ، په دې وخت کې یې په (سېلاب) چې د مشال دتره زوی و سترګې ولګېدې ، چې ژاړي، هغه چې ولیدل شګوفه په هوښ راغلې، نو یې خپلې اوښکې پټې کړې ، مخ یې ترې واړاوه ،دهغې په زړه کې بیا وېره پیداشوه،اواز یې پرې وکړ سېلابه ! مشال څه شوایا هغه ښه دی !؟هو لالامې ښه دی،له ژړانه په ډک ستوني یې وویل.

شګوفه پوه شوه چې هرومرو څه خبره شته نو یې ورته وویل چې هغه ماته راولۍ له دې خبرې سره سیلاب ترې روان شو ،دې ډیر بد

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال شروع کړ، نژدې ؤ چې ځان له چپرکټ څخه لاندې وغورځوي ژر سیلاب رامنډه کړه ، ويې نیوله دې پرېږدې همدا سې منګولې لګولې او مشال مشال يې وايه،ټول واټ يې په سر اخيستې وه او ناروغان يې هم په عذاب کړل، نور نو د سیلاب حوصله ختمه شوه ،په ژړا کې يې يوه ويروونکې چيغه يې پرې وکړه مشال لا لا مې نور ژوندی ندی هغه مړ شو!نا ! ! ! ! احمقه ته دروغ وايې د سېلاب په مخ يې واورونـــــه وکـــــړل او پـــــه چپرکـــــټ نســـــکوره شـــــوه.
وروسته له يوې نيمې مياشتې شګوفه له روغتون څخه خارج شوه، اوس يې پښې هم روغې وې،خو په زړه کې يې چې د مشال مينې کوم سوری کړی وه هغه به هېڅ وخت جوړ نه شي د هغې د بدبختۍ ورځې نورې پيل شوې،له خپل ماشوم څوی سره به سهار له کورته وتله او ماذديګربه په وخت راتلله،دکتنځای (معاينه خاني)ترځنګ يـــې پــــه يـــوه نـــژدې روغتـــون کـــې هـــم وظيفـــه واخســـته.
د خاوند د مړګ يې اوومه مياشت وه چې يوه ورځ چې شګوفه له وظيفې ستړې اوستومانه راغله نو يې مشر لېور ورته راغی او په نيمه نيمه يې داسې پوهه کړه چې، هغه غواړي له دې سره نکاح وکړي. دهغه په دې خبرې سره شګوفه په خپل ځای کې ودرېده، له ډېرې غوسې يې په ژړا پيل وکړه ،خپل لېور ته يې ډېرې سپکې سپورې وويلې ، ته شرمېږې نه چې داسې خبرې کوې؟ زما خولاتراوسه د خاوند تخته وچه شوې نده اوتابدبختـه بيا زما پـه نکاح کولوهم فکر وکړ داسې هېڅکله هم نشي کېدای، ورته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل چې دا خبره بل ځاې ياده نشي نو د دواړو په ګټه به وي او کنه نو ښې پايلې به ونه لري، خو بيا هم نصير دواړه پښې په يوه موزه کې اچولې وی او هماغه خپله خبره يې کوله، خو شګوفې ورسره په هېڅ شکل نه منله تر څو يې خبره سپين ګيروته ووته، د شګوفې وررونو د خپلې خور په ګټه د قضيې خلاصېده غوښتل او نصير په خپله ګټه، لنډه دا چې جرګه راوغوښتل شوه او دواړه خواوې سره کښېنول شوې.شګوفې جرګې ته وويل زه د خپل نفس او ځان په هکله د هر راز پرېکړې او تصميم نيولو صلاحيت لرم او د اصلاحيت او اجازه ماته شريعت راکړيده او کولای شم چې په خپله خپل انتخاب وکړم، خو زه نه غواړم له داسې يو شخص سره چې ۷۰ کاله عمر ولري او ددې تر څنګ درې نور ودونه هم ولري نکاح وکړم، زه خو د نصيرلالا د لور پر ځاې يم نو زه څنګه هغه سره نکاح وکړم؟ نصير ورته وويل چې داد پښتو کار دی او زه غواړم چې خپل شرم په خپل کور کې خوندي کړم ته زما د ورور کونډه يې او زه بايد له تا سره نکاح وکړم دا چې نصير ډېر مالداره سړی و، نو جرګه مارو ته يې ډېرې پيسې ورکړې وې، چې په خپلو غلطو او نا سالمو دليلونو او منطقو يې داسې فيصله وکړه چې شګوفه اوس د نصير دو ی د کور عزت ده، او بايد نصير سره نکاح وکړي خو هغې ورسره نه منله.جرګه ختمه شوه هر څوک په خپل کار پسې ولاړل،بېګاه ته د نکاح شپه وه، ملا راغی نکاح يې وتړله، شګوفه هم خپلې کوټې ته يوړل شوه ،کله چې ښځې دناوې له کوټې نه ووتلې،هغې دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتړله ،تشناب ته ننوتله هغه دروازه يې هم په ځان پسې قفل کړه، په تشناب کې دځارويو دحلالې لويه چاړه چې په چرمي پوښ کې وه په تيرکې راځړېدله ، هغه يې رانښکته کړېوه په هماغه ځای کې له خپل ټکري نه دځان لپاره دار اچولی وه، چاړه يې له پوښ نه وېستې وه ،اودپښولاندې يې خراغ پايه ايښې وه کله چې نصير خپلې کوټې ته راغی نو ګوري چې دروازه تړل شوې ده، ځو نارې ورپسې وکړې چې شګوفې ! دروازه خلاصه کړه ، خو دروازه بنده وه ،نصير په غوسه شوه،دروازې ته يې لغته ورکړه ،دکوټې دننه خوانه قلپک راوخاته، کوټې ته په غوسې سره ننوته خوشګوفه په کوټه کې نه وه ،ژرېې دتشناب په لور وکتل ،هغه دروازه هم کلکه وه، دروازې ته يې زور وکړ خو خلاصه نه شوه ، هغه يې هم په لغته ووهله ،چې له لغتې سره نصير دتشناب په منځ کې په ډنډ وينو کې ودرېد ګوري چې شګوفې ځان راځړولی او چاړه يې په ګېډه کې بنده وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهیلی

په څلورم ټولګي کې موزده کړې کولې دژمي سخت موسم و یخې هوا هم خپلې منګولې داسې کلکې نښلولې ولې چې دخلکوله ځیګره تېراوبېروتله په هغه وخت کې دمعارف وزارت هم دومره امکانات په لاس نلرل چې لکه دلغمان ـ ننګرهاراوځینې نورو وروسته پاتې ولایتونوته یې په ښونځیوکې بخاریواو دسون مواد واسانتیاوې برابرې کړې وای.

په ټولګي کې اول نمره وم یوورځ نګران راغی اول ساعت موقران کریم وه استاد مودرس ووایه کوم کارورته پیداشوه دصنف څخه دوتلوپه وخت کې یې ماته مخ راواړه اوتاکیدیې راباندې وکړ چې په شاګردانودرس تکراروه ،ورانۍ ته یې پرېنږدې

داستاد له وتلوسره سم زمونږ یوټولګیوال چې ظاهره شاه نومېده په سندرواوزمزمو پیل وکړ ظاهره شاه زمونږ هغه همصنفی و چې تل به یې په شونډو موسکاه خوره وه هغه پراخه اوله مینې ډکه ټنډه لرله،خولږ شوخ وه، زه په دې نیت څنګ ته ورغلم ترڅودی ارام کړم اودرس ته یې توجه راواړوم دهغه ماته فکر نه وه ما غوښتل چې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ووېروم نومې وويل چې لاس به دده له مخ نه په ډېرسرعت سره تېرکړم زماد لاس شمال به دده په مخ ولګېږي اودی به خپل درس ته متوجه شي خوافسوس چې د ظاهره شاه په نصيب کې به زما له لاسه ديوڅوشېبولپاره د څپېړې درد وه اوزماپه نصيب کې به هغه طولاني اولاعلاجه درد اواندېښنه وه او وي به چې ترنا معلومه وخته به مې د زړه غوښې خوري، زمادلاس ورسېدل وو اودهغه مخ را اړول، چې يو ترنګ مې ترغوږوشو اودهغه له مخ څخه مې سره بڅرکي دالوتوپه وخت کې ترسترګوشول چې ددې څپېړې دهغه په مخ له لګېدوسره مې دزړه په سريو سخت ګوزاروشو او په بدن مې لړزه راغله ده په داسې حال يې سترګې زماپه لورراواړلې چې غبرګې اوښکې يې په لمنې پرېوتې يومخ يې سپين اوبل يې سوره وه ماترې بخښنه غوښتل پيل کړل خو ده زماپه خوله لاس کېښود اوله خندا سره يې يوځای وويل کومه خبره نه ده زه نه يم ژوبل شوی هېڅ پروانه کوي په ټولګي کې داسې خاموشي خوره شوه لکه دشپې چې په هديره کې مزل کوې؛ يواځې دخپل تنفس اوازاوربدل کېده يوځل مې بيادعزرپه انداز مخ وروا ړوه خوهغه بيا هم ځان ګرم ګڼانه همداسې وختونه تېرېدل چې نهم ټولګي ته ورسېدو ظاهرشاه داقتصادي مشکلاتوله امله له ښونځي سره مخه ښه وکړه اوديوې ګولې حلالې روزۍ د په لاس راوړلوپه لټه کې شو خدای ج مهربانه دی هغه(ج) وايي چې تاسې حرکت وکړئ نورموپه چاروکې برکت زه اچوم يوکال ورسته يې ټکټر(ترکتور)واخيست په سرکې يې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلونکی نیولی و خووروسته یې خپله یادکړاومزدوري به یې وربانديې کوله

ښه یې ساعت تېروه یوورځ خبرشوم ،چې ظاهرشاه ډېر شدید ټپي ده اود کوما په حالت کې دننګرهارپه عامه روغتون کې دی دخبرپه اورېدو سره مې ظاهرشاه داسې په سترګوراغی لکه درې کاله وړاندې چې په ټولګي کې وو دپېښې په اړه مې ډېروپوښتل خوخلک هم ډېر نه ووخبر چې څه پېښه شوې، بېرته مې زړه ارام شوه ماویل چې ځینې وخت خلک ډرامې هم جوړوي، خوکاش چې دا په رښتیاهم کومه ډرامه وای ظاهره شاه هم رښتیا په همدې شرنوشت ککړشوی و هغه دشګو یولوی کمرلاندې شوی وو داوړي شپې ورځې وې یوچاته یې په ټکټرکې شګه وړله مزدورانوته یې ویلې وه چې تاسوشګه بارکړئ اوزه به دهغه کمرلاندې سیوري ته دمه وکړم څودقیقې وروسته یوهلک چې له دوی سریې کار کاوه چیغه یې کړېوه چې هلۍ استاد مړشو له دې سره خړې دوړې داسمان په طرف پورته شوې لوی کمرلاندې پرېوتی و، ظاهره شاه وروسته له پنځلس دقیقوله شګوراویستل اوروغتون ته ورسول شو

پس له څلورومیاشتوبستري کېدو له روغتون څخه خارج شوه ډاکټرانویې پلارته ویلي وو چې دوخت په تېرېدوسره به ورو وروښه شي خوزما دژوند ترټولو بد اونه هېرودونکې خاطرداده چې هغه اوس ددرې کالوپه تېرېدوسره هم په دواړو پښوفلج اوپه یودرې ټایره بایسیکل باندې ګدځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ظاهرشاه چې همېشه به يې په خوله مسکااوزمزمې خورې وې
تل به يې نوروته خوشحالي ورکوله،اوس يوائې اويوائې سپينې
اوښکې چې دسترګوله کونجونويې لارې کوي خپلې دژوند ملګرې
بولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـــلـيـو الـــه

تل راته همدا يوه خبره کوې چې ،زه ستا نه يم خوښ،اوهسې په خوله راته وايې چې مينه درسره لرم،ته خو يوځل ماته داموقع راکړه چې زه خپله مينه له تاسره رښتيا ثابته کړم اوکه ته تل همدا سې غلط فهمي کوې نو دابايد هم ومنې چې هر پيوند په اعتماد ولاړ وي،او چې اعتماد تر منځ نه وي هېڅ هم سم او مکمل نشي ثابتېداى،نه پوهېږم ولې مې زړه ددې په مينه خام وه او خندا يې راته لباسي ښکارېده او هېڅ باور مې پرې نه شو کولاى،خودې به هر وخت همدا هڅه کوله ترڅوځان زما په وړاندې صادقه وښيي،خوماداوخت نه ورکاوه.

مابه ويل داد کور کلي نجونې دي، کله هم له کور په دې نوم ندي وتلي چې له يوچاسره دې په سيل او چکر ووځي،اوبيامينه خوتهمت،تهمت دى،دابه چېرته ددې خبروتوان او حوصله ولري،

نومې يوه ورځ ورته وويل: راځه چې په دې هرڅه غتهه تيره کېږدو ، زه اوته د غريبو کورنيوڅخه يو ،له مااوتاسره داخبرې خوند نکوي،ته وکه مې ورسره وکړه بل ته کليوالـه انجلۍ يې ،مخ يې راواړاوه،ايا يوآځې دخانانو او مالداره خلکوزامن بايد مينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، ایا یواځې هغه خلک چې په ښارونوکې ژوند کوي دمینې لایقان دي، ایا دغریبولپاره یواځې او یواځې بې عزتي، دارام ژوند ورنه اخستل، دمالدارولخواپرې خندل او ریشخندونه وهل دي؟ایا غریب هېڅکله هم داحق نلري چې خپل دژوند ملګری پخپله وټاکي، اوکه داپه کوم کتاب کې راغلي وي نو راته یې وښایه، اوکه چېرې وېرېږي نو سم راته ووایه، زما له طرفه پوره مطمئن اوسه اوداهم درته وایم چې که هرځای کې ځان په کوم مشکل کې بند ووینې نو که یوځل هم وروسته وګورې نو مابه حتماً درپسې ولاړه وګورې.

زه ستا په خاطر هرڅه کولی شم، خوته زما لپاره هېڅ قرباني نشې ورکولای، خویوه خبره درته حتماً کولای شم، اوهغه داکه چېرې زما واده له تاسره ونه شونوزه بیا یواځې یوه لار لرم اوهغه دهم ځان وژنه ده، هسې هم ته وایې چې مینه دغریبوخلکوکار ندی، خوداځان وژنه اوځان سوزونه بیا دمالدارو کار ندی، ایاتاچېرې اورېدلي چې دکوم خان او بډای سړي لورځان سېځلی وي؟نه هېڅکله هم نه، تل داټکه دغریب او بېچاره په کور راپرېوتي وي، اوقرباني ورکوي، ولې چې ستاپرخبره چې غم، درد او کړاوخویواځې غریب ته پیدادی.

نوره رانه روانه شوه، په تلوکې یې وویل:ته اوس هم وخت لرې زه له ځان سره حیران ولاړپاتې شوم، بلکه ورځ زمورږکورته دڅه شي لپاره راغلله، زماله مورسره په خبرو بوخته وه، زه هم په کور کې وم خو لږ ناروغ وم، دېرناروغ هم نه وم هسې پښه مې لږ تاوه شوې وه، مور مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتـه وويـل:زه پخپلـه درتللم، خـونن زهيرنـا روغ ؤپښـه يـې اوښـتې وه،دهغه لپاره مې د چيني غاړې لـه پټې نـه د ارهنډې پاڼې راوړلې ترڅويې ورته ګرمې کړم او په پښه يې ورتـه وتړم،نوپـه همدې سبب مې ونه کړای شو چې درشم،دې مې ژې مورنـه پوښـتنه وکړه،دزهير پښه اوښتې ده !ولې ډېرخوبه ژوبل نه وي؟

نـه هسـې هغـه خوتاتـه معلوم دی،چې غـټ سـړی شـو خـولااوس هـم دماشوماتوب خويونه کوي،پرون يې په غره کې پښه تـاوه شوې وه ، بيامې هغـه شکسـته بند تـه بوتـه ،هغـه وويـل چې پښـه يې اوښـتې ده،پرځای يې کړه ورته.

مـاددوی دواړو خبـرې اوربـدې،خوځان مـې غلـی کـړی و ،هغـې زمـا مورته وويل ښه نو اوس هغه چېرې دی؟

مور مې ورته وويل په کوټه کې دی.

ښه نو زه ورځم يو ځل يې ګورم.

همداسې دکـوټې پـه لـور راوانـه شـوه،ماژر ترڅنګ اينبـی کتـاب راپورتــه کړ،اوځــان مــې پــر مشــغول کــړ،ددروازې ټــک ټــک شو ،ماوويل څوک يې راځه.

څه کوم چې داخل ته درځم.

ژرپه خپل ځای کې کېناستم،ملينا ! ته يې راځه کنه لېونۍ نو ببـرون څه تـه ولاړه يې؟راغلـه ولـې تـاچېرې کتـل چې پښـه دې واوښـته،تـه همداسې يې تل هواته ګورې،ماورته وويل تا بيا اپلتې پيل کړې؟ هغې وويل اپلتې ويل خو اوس زما عادت ګرځېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماورته وويل ښه داهرڅه پرېږده غواړم يو راز درته ووايم ،خوګوره چاته به وايي نه،هغې ووېل ښه وايه څه دي،بيادې کوم پلان جوړ کړی دی،ماورته وويل:ستاسو دکور شاته هغه لوی خوړ چې دی،هلته مې پرون يو نوی دام وليد چې چا د سيسيو لپاره غوړولی وه،اوله ځانسره مې پتېيلې ده چې بېګاته يې راټول کړم،په کړس کړس يې وخندل، اوس دې غلا هم پيل کړې،ماورته وويل چې دېرمې خوښ شو،ويل يې ښه زه اوس ځم کله چې تللې نوزه هم درسره ځم.

مارته وويل اياته ليونۍ شوې يې؟ته څنګه لماسره ځې،که څوک مووويني نوبيا ؟هغې ووېل نورې خبرې پرېږده خوچې ځانته ولاړ نشې.

بېګاته زه په څه بهانه له کوره ووتم،او دخوړ په لور روان شوم،په مادملينا خبره هسې باک وګڼله چې ويل يې زه هم درسره ځم،سپوږمۍ به هم دلس يوولسو شپووه،په خوړ کې غلی غلی روان وم چې ددام ځای ته ورسېدم،نومې عجلتاً ددام په ټولو پيل وکړ،نيمايي دام مې ټول کړی و، چې ترڅنګ مې دتيږې دلګېدو غږ وا ورېد ،ځای پرځای ودرېدم سکوت مې اختيار کړ،لږه شېبه وروسته مې بياخپل کارته ادامه ورکړه،ماويل کېدای شي دا به زما وهم وي،بله تيږه هم راواره شوه،متصله ورپسې بله هم ولګېده خو زه پرې نه لګېدم،نومې زړه وښويده،منډې ته مې ځان جوړ کړ،چې اواز راباندې وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډه نکړي چې ښښه به دي خوږه شي، دامليناوه،او پـه ناست اوازلـه خنداانه شنه وه،په غوسه شومه ورته په لړه شېبه کې مې ټول بدن پـه ښولولوندشو.

ورته مې وويل ته خو په رښتياهم چې لېونۍ يې کـه پـه دې وخت کې مورډ خوک وګوري نوڅه به وايي؟

څه به وايي خووايي به کنه چې دام يې پټوه اوخندا شنه کړه.

سترګې مـې ورباندې برګې کړې ،ژړلاړه شه کورته ،کنه زه درنه خفه کېږم.

ويې ويل نن زه کورتـه نـه ځم،نـن غـواړم چې دا سپوږمۍ زمـا اوسـتا دخبروشاهده پاتې شي،نن به راسره ښې ډېرې خبرې کوې او اخري فيصله به دې راته اوروې،زه درته نن هېڅ هم نه وايم غواړم ټولې لـه تانه واورم،ولې چې مادرته خپله پرېکړه ويلې ده،او زه باور لـرم چې به زه دالو به ګټم.

دهغـې فيصـلـه داوه چـې کـه چېـرې مـوږ واده ونکـړ نـو هغـه ځـان وژني،خوماداهم نه شول زغملی،ترډېره دلته دلويولويوتيرږو په منځ کې لکه دلېونيوپشان ناست وو ،اوپـه خپ اوازمـوخبرې کـولې،اخر مې پـه ډېرعزرلـه دې ځايـه پاڅولـه اوکورتـه مې ولېږلـه زه هم دخپـل کور په لور روان شوم ،کله چې خپل بستر ته ورسېدم اوپربوتم نولـه ډېروسوچونو وروسـتـه خـوب لـه ځانسـره پـه يونـامعلوم سفرروان کړم،نه پوهېدم په کومو ځايونوېې وګرځولم،اخرداچې پـه يـوه ځـای کې يې په لويه شخړه واړولم،شخړه هم دهغه دام له خاوندسره منځته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغله چې مایې دام پټ کړی و ،هغه له ماڅخه خپل دام غوښته او ماخپل جرم نه مانه اخر تري په تېښته شوم،داسې یې ستړی کړم،چې نور له منډې پرېوتم،پښومې کار نه کاوه،یو وخت د هغه سړي لاس زما ګرېوان ته دراسېدو په حال کې وه چې د تمانچې فیرمې واورېده،له دې سره د هغه سړي د تنډې سرې وینې زما په مخ راوالوتې،او پرېوته،شاته مې وکتل ګورم ملیناتمانچه له لاس داسې ولاړه ده کله بل فیر چې هم کوي،یوټوپ مې وکړ چې نژدې وه له کټه پرېوځم، راویښ شوم دلمرو رانګې،د کړکۍ له لیارې د کوټې په منځ کې لوېدلې وې،ګورم چې مور مې او ملینادواړه کوټې ته راننوتې،ویل یې ته لاتر اوسه ویده وې؟

نه نه د پروخته پاڅېدلی وم، ملینادمسخرې په ډول وویل څنګه دی اوس خوبه دې پښه دردنکوي؟

ماوویل نه اوس ښه ده.

مورمې هغې ته وویل لورې !ته کښېنه او زه چای تیاروم،او ډېره ژر راځم،هغې ورته وویل مورجانې که څه هم کارمې ډېرزیات دی خونن به ستاپه لاسونو پوخ شوی چای حتماً څښم.

مور مې له کوټې ووته، اودې په ماپورې خندل پیل کړل،خوماورته وویل ملینا ته لماسره په رښتیامینه کوې؟

زه په رښتیاله تاسره مینه کوم.

څه مینه !ای لېونیه مینه خویواځې مالداره خلک کولی شي زما اوستایې له مینې سره څه ،ماورته ویل زه له تاسره واده ته تیاریم،په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې مورپتنوس په لاس کوتې ته راننوته زما خبره يې لکه چې نيمه اوربدلې وه،زهيره بيا څه ته تيار يې؟
رنګ مې پک وتښتېده،خبرې رانه هېرې شوې، ښه وچې ملينا په ما باندې مخکې شوه او ويې ويل:مورجانې دچايو خوراک ته نور نوڅه دی نور څه کولی شي درې واړو يوه لويه خندا وکړه او دچايو په ښبلو مو پيل وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړې مینه

فاروق به شپه او ورځ د هغې په فکر او ژورو خیالونو کې ډوب و، د اسې لکه د یو چا څخه چې ډېر قیمتي شی ورک شوی وي، صحربه چې را پاڅېده سترګې به یې د اسې سرې وې لکه ټوله شپه چې یې په نشه کې تېره کړې وي.په پوهنتون کې به له نورو ملګرو لېرې او بېل ګرځېده له هېچا سره به یې خبرې نکولې ملګري یې هم ډېر پرېشانه وو، له ده څخه به یې چې هر څومره دده د پرېشانۍ د علت پوښتنه وکړه ده به ورته حل نه وایه او ټول غمونه به یې په خپل زړه تېرول.

سپوږمۍ هم د خپل نوم په څېر ډېره ښایسته، نازکه او له صمیمیت څخه ډکه نجلۍ وه.

سپوږمۍ او فاروق دواړه په یوه کلي کې اوسېدل، له لومړي ټولګي څخه تر لسم ټولګي پورې د ټولګي اول نمره او دوهم نمره وو، دوی به د رسونه ډېر په مینه سره ویل او ډېره مینه یې یو له بل سره کوله، فاروق به چې کله ټولګي ته داخل شو نو لومړی به یې د هغې څوکۍ ته کتل، که سپوږمۍ به په ټولګي کې نه وه نو د اسې فکر به یې کاوه چې هېڅوک هم نشته او کله به چې سپوږمۍ وه نو یو بل ته به یې په بندو شونډو یوه د مینې موسکا وکړه، د دواړو مینه یو د بل په زړه کې د اسې ننوتې وه لکه د انسان په رګونو کې وینه، دواړو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

داختر او رخصتیو په ورځو کې یو بل ته ډېرې ښکلې تحفې ډالۍ کولې.
فاروق او سپوږمۍ ژمنه کړې وه چې کله له دولسم ټولګي څخه فارغ شول دواړه به سره واده کوي او هم به دواړه په یوه پوهنتون کې لوړې زده کړې کوي او یوه پوهنځۍ به انتخابوي، خو کله چې له لسم ټولګي نه فارغ شول د سپوږمۍ پلار هغه له ښوونځي نه ایساره کړه، ځکه چې اوس سپوږمۍ هم پېغله او هم ډېره ښکلې وه، له ښوونځي څخه د سپوږمۍ په ایسارولو فاروق ډېر خفه او نا ارام شو او د هغې پلار ته یې ډېره سپارښتنه وکړه چې ښوونځي ته یې پرېږدي خو هغه ورته وویل چې نور نو ماته پښتو دا اجازه نه راکوي چې پر سپوږمۍ تعلیم وکړم، سپوږمۍ هم ډېره خفه او غمګینه شوه، خو بیا هم فاروق به ورته تسلي ور کوله چې زه به ستا ارمانونه پوره کووم، فاروق له همدې لېسې څخه تر فراغت وروسته پوهنتون ته بریالی شو خو اوس د هغه هم پخوانۍ مزه نه وه، دی به کله کله د سپوږمۍ خوا ته په پټه ورته، په وروستۍ کتنه کې یې بالاخره پرېکړه وکړه چې د فاروق کورنۍ به د سپوږمۍ د غوښتلو لپاره هغوی کره ورځي، د فاروق مور او پلار د سپوږمۍ دوی کورته د هغې د غوښتنې لپاره ورغلل د فاروق پلار د هغې پلار ته وویل چې موږ راغلي یو چې د سپوږمۍ مخ زموږ کور رونبانه کړي.
د سپوږمۍ پلار یې بې له ځنډه خبره ور غوڅ کړه ((بس شاه محمده بس ! نه غواړم چې د سپوږمۍ د کوژدې په اړه څه واورم زه غواړم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږی مدو ته ورکړم او زما ورور هم همدا اسې غواړي نو زه نشم کولای چې هه خفه کړم ځکه چې هغه ما ته یوورا مخکې هم له غوږه تېره کړېده))

دفاروق پلار او مور د سپوږمۍ د پلار په داسې پرېکنده ځواب ډېر خفه شول،دهغوی لخوا په دې منفي ځواب فاروق لاډېر خفه شو ، آن ساډوبې پرې راغله.

شاه محمد چې د خپل ځوی حالت ولیده نومجبور شو چې بیا هم ځوځله ورشي مګر ددوی هلوځلو کوم ځای ونه نیوه ،سپوږمۍ هم ډېره خفه وه ،پلارته به یې تل ویل چې زه ستاله وراره هغه چرسي ،لیوني اولوفرسره واده نشم کولای هغه زما نه دی خوښ،مګر دهغې پلار دواړه پښې یوې موزه کې ننوېستې وې،او ویل یې که مدو اوس لیونی دی خدای په یې ښه کړي.

مدو داسې یو بې سواده لوفر اونشه یي هلک و چې په شپو شپو به په پردیو حجروکې اسېده،اونشې به یې کولې اوکله به په مرادرو ډېراړنونو کې پروت وو.

له همدې امله سپوږمۍ هم ترې نفرت کاوه اوویل به یې چې زه یوه تعلیم یافته نجلۍ یم اوهغه یو بې سواده نشه یي،اوچټل هلک دی ،زه نه غواړم چې خپل خوږ ژوند له یوه نشه یي سره تریخ کړم.

په دې خبروکې تقریباً یوکال تېر شو د سپوږمۍ تره د مدو یو څه دوا وکړه هغه لږ ښه شو بلاخره د سپوږمۍ او مدو دکوژدې ډزې واوربدل شوې،دواړه کورنۍ خوشحاله دي خو سپوږمۍ ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېشانه په ځو ورځوکې يې سر تر شفاخانو ،زيارتونو او ملايانو ورسېد مګر هېڅ فايده يې ونکړه.
فاروق په پوهنتون کې وو او خبرنه وه چې ددمينه اوس دبل چاشوې ، تل به يې دفکرونو اوسوچونوبېړۍ لـه سمندر څخه دوتلو لار نه شوه موندلای، بله ورځ سپوږمۍ مدوته واده شوه ،خو هغه له واده نه وروسته بيا په نشو اخته شو ،او کور يې دوباره پر ېښود ، سپوږمۍ په دخپل مخ رڼاته توري شپې سباکولې اولکه شمع به ويلېده.
فاروق پـه پوهنتـون کې دخيـال پـه وزرو الـوتی و ،ډول ډول سـوچونه يـې کـول چـې يـو چـا ورتـه ليـک ورکـړ،دسـپوږمۍ دنـوم پـه ليـدو وترهېد ،ليک يې په لړزاندو لاسونو پرانيست ،لايې پوره لوستی نه وو ،چې يوه چيغه يې له خولې نه ووته،هغه اوس د سپوږمۍ لخوا په ليکلې ليـک لـه مـدو سره دهغـې پـرواده خبر شو نـور يـې ونـه شوه زغملی ، لېونی شو ،اخوادېخوايې منډې پيـل کـړې، د ليليـې دوهـم پوړ ته وخوت اوځان يې لاندې و غورځاوه، هلکانو ورمنډه کړه اوتـر څو يې چې روغتون ته رساوه نو روح يې دمينـې رښـتوني ځښـتن تـه سپارلی وه.
هلکانودفـاروق مـړی کلـي تـه ورسـاوه لاپـه لاره وو ،چـې کـوځې تـه نږدې يوه بله جنـازه هم راورانـه دوی،لـه يـو چا يـې وپوښـتل هغـوی ځواب روکړ چې مدو مړ دی دوی ورته وويل چې ولـې هغـوی ځـواب ورکړ چې نشه يې کړې وه او په يوه وياله کې پـروت وو ،دشـپې پـرې اوبه راغلې وې او وژلی يې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ ته په تمه

بې موره

WWW.SAMSOOR.COM

رفيع الله روشن

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکيو دادهغي بې وزلي ،ناچارۍ او درسمونو په ګرداب کې د راګېرې افغانۍ مېرمنې د خولې خبره ده چې له سهاره تر ماښامه لکه د هېواد د نورو ډېرى ،خويندو ،ميندو پشان يې سترګې د ځمکې او لاسونه يې د خلکو په لور غزولي نيولي وي او له خلکو څخه د خپلې کورنۍ لپاره خيرات غواړي.

مېرمن مې ځکه ورته وويلې چې ،واده يې شوى دى، خو په ډېر افسوس بايد ووايم،چې اوس په خپله هم خاوند ،هم مېرمن،او خوانبې او خسرده.

کله چې به د ښار په طرف ولاړم نو دابه مې حتماً ليدله چې دافغانستان بانک او سرينا هوټل تر منځ د غزېدلو دوه سړکونو په يوه څنډه کې به يوه شلېدلې ټوټه مخې ته غوړولې وه، او خپله به په خاوروکې ناسته وه.

څو ځله مې وليده ،خو دې به له چاڅخه په خوله څه نه غوښتل بس يوازې د لاس په غزېدو به يې بسنه کوله،څو ځله مې له ځان سره وويل چې راځه پوښتنه ترې وکړه، چې ولې په دومره ځوانۍ کې په دې ناوړه عمل(سوال)کولو مجبوره شوې ده.

خو هېڅ جرئت مې نه شو کولاى،ويل مې هسې نه چې بد ګمان وکړي ،نه شي چې زه ورته کوم فکر کوم هسې ونه خېژي ،او زما له خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلط مطــلب واخلي،بيابه هغــــه هــم بل شرم وي، خو زړه مې
بل څه ويل.
ډېره موده وروسته يوه ورځ له لغمان څخه كابل ته راغلم، د اوړي
موسم وو ،نژدې لس بجې وې چې دې ځای ته را ورسېدم، ګورم چې
دې په همدې وخت کې ځانته ځای برابروه او کناستله،په داسې حال
کــې چــې ګــرد او دوړو فضــا نيـولې وه، او يــو خــړ حجـاب يــې پــه
ونو ،دېوالونـــو او ځمـــکه غـــوړولی وه، بې له کوم سوچ نه مې
پرې اواز وکړ !
خورجانې ! که بده نه درته معلومېږي نو يوه پوښتنه درنه کوم؟
نجلۍ چې په يوه تور حجاب کې يې ټول ځان نغاړلی و ،زما پـه لور
راوکتل ،چې مخ يې هـــم نه ښکاريده، د لـــږ شيبې لپاره چپ شوه
بيا يې وويل:
څه وايې؟
د څه وايې په ويلو سره هرڅه رانه هېر شول،حيران شوم چې اوس څه
ورته ووايم، كله مې ويل چې راځه ورته ووايم چې نه هيڅ هم نـه، بيـا
مې وويل چې اوس خوبـه حتمـاً بـل څه فکـر وکـړي، زړه مـې د زمـري
کړ ،ورته مې وويل: زه چې كله په دې لاره تېرېږم تا وينم چې په همدې
ځای كې ناسته يې ،خو يو څه چې زه ډېره اند ېښنه ورته لرم،هغه دا ده
چـې يـو خوتـه راتـه ځوانـه ښـكارې، کـه څـه هـم مـا سـتا مـخ نـدی
ليدلی،خو ستا له لاس څخه داسې برېښـي چې عمر دې ډېر زيـات
ندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې لپاره چې په قهر نه شي ، ورته مې وويل زه يو ژورنالېست يم، کېداى شي د ځان او سوال کولو ته د اړکېدو لامل دې راته ووايي؟

نجلۍ په ناست اواز وويل زه ولاړ شه او خپله مخه دې کوه.

پوه شوم چې نه غواړي خبرې راسره وکړي، نو مې له ژورنالېستکي هنر څخه کار واخست، هغه وخت چې به موږ ته استاد درس وايه،نو ويل به يې چې: (کله هم له چاسره غواړئ مصاحبه وکړئ نو کېداى شي له داسې اشخاصو سره هم مخ شئ ،چې هغه د مصاحبې لپاره وخت درنکړي او ياهم ستاسو سوالو ته له ځواب ورکولو څخه ډډه وکړي نو په دې صورت کې به له داسې تاکتيکونو څخه کار واخلئ او داسې خبرې به کوئ تر څو هغه له تاسو سره انټرويو يا مصاحبې لپاره حاضر شي).

نو مې ورته وويل: ګوره زه نور کوم مقصد نلرم ، يوازې غواړم ستا په حال پوه شم، او له تاسره څه خبرې وکړم، ستا د ژوند په اړه او ستا د اخبرې بيا زه په اخبار مجله کې هم خپروم ،نو کېداى شي داسې څوک پيداشي چې ،له تاسره مرسته وکړي او له دې بد حال څخه به وژغورل شې، دا اخبار او مجلې بيا د دولت ډېر لوړ پوړي چارواکي او نور خلک تر لاسه کولی شي، نو کېداى شي څوک خداى پاک مهربانه کړي.

نه پوهېږم څنګه يې خبرو ته غاړه کېښوده،راته يې وويل: داډېره لويه کيسه ده خو زه له تانه داپوښتم چې زه دلته دا څو مياشتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشوي ، چې راځم تراوسه هېڅ هم له مانه داسې پوښتنه نده کړې نوتاته څنګه داسې احساس پیدا شو ؟

ماورته وویل: خیرداده‌رڅا خپل کار دی،ماډېرپخوا غوښتل چې له تاسره خبرې وکړم ،خوهېڅ مې ښه نه ګڼله،هغې راته وویل دا لوی سرکږدی،نوکېداې شي داتلونکي او راتلونکي لاریان پرمونږ شک وکړي ،ولې چې په دې کې هر راز خلک وي،نوزه نشم کولای چې په داسې حال کې درسره خبرې وکړم.

ما ورته وویل کومه د تشویش خبره نده ،زه یو خبرنګار یم که ته اعتراض نه لرې زه به ستا خبرې په ټایپ کې واخلم،اوستاغږ به له ځان سره ثبت کړم،اصلاً خوزما تلوسه دې ته وه چې هر څنګه وي باید ددې په حال خبر شم،نوپه دې صورت کې به هېڅوک هم کوم شک ونکړي،راسره یې ومنله،ماهم ژر له اوږې نه بایک را کوز کړ او ټایپ مې ترې را واخست ،ددې خولې ته مې نژدې کړ،ښه نو اوس راته ټوله کیسه وکړه.

له خبرویې داسې معلومېده چې ښه تعلیم یافته انجلۍ دي، ولې چې هره خبره یې ښه په تول تللې اودقت سره کوله ،هغې وویل: نو مې ورمه ده،کورمې په بېنحصار کې دی ،زه مې پلار په ډېر کوچنیوالي کې، د ماما ځوی ته ورکړې وم،هغه وخت چې زه لا د څلور کالو په عمر کې وم، زما ماما په فرانسه کې ژوند کاوه، کوم وخت د چکر لپاره افغانستان ته راغلی و، نو پلار ته مې یې ویلي وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ورېمه د به د زاهد لپاره راکوې، زاهد زما د همدې ماما ځوی دی، چې هغه وخت هغه هم کوچنی و.

زما پلار هم بې له دې چې فکر پرې وکړي ،اوزما ننني ژوند په نظر کې وساتي، ورته ښه کړي وو.

هغې وويل چې ډېره اوږده يې نه درته وايم، ثلورکاله وړاندې مې واده وشو ، چې عمر مې شپاړلس کاله وو ،حال دا چې هلک زما سره په واده کولو نه وخوښ،خود خپل پلار په مخکې يې څه نه شول ويلای، له ما سره به يې په کور کې له پلار او مور نه پټ تل شخړې کولې،وهلم به يې،تل به يې راته ګواښونه کول چې طلاقوي مې،تر دې چې څو ځله يې زما د وژلو هڅه هم وکړه،يونيم کال د مخه مې ماما (خسر)چې د زړه حمله پرې راغله مړشو ، کله چې هغه مړ شو ،نو زما خاوند ماته په کور کې د ټولو په وړاندې وويل:چې نوره نو زه تا نه شم زغملای،اونه غواړم پاتې ژوند له تا سره تېر کړم ته خپل کار کوه او زه به خپل،مور يې هم ورسره ملګرې شوه، له څو مياشتو وروسته، يې زه په بار بار د پلار کورته وشړلمه، خو بېرته به راغللم، په کور کې به پلار هم راته ويل،چې ته له هغوی سره وخت نه تېروې، هغوی پر تا هېڅ نه دي ملامت،نوره زما کورته مه راځه په ځای د دې چې هغه زما پوښتنه کړې وای دا سې خبرې يې راته کولې.تېرکال د نوي کال لمړۍ ورځ وه چې خاوند مې را سره جنګ وکړ راته يې وويل چې نور ه ته پوهه شه او دا دې کور ته خونه ځې خو دا دی زه درته کور پرېږدم او له کوره ووته،دري ثلو ښښتمه شپه يې وه ،چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې په دولس بجو د کور موبایل ته زنګ راغی، خوا ښې مې ځواب ورکړ،زه هم را بیداره شوم،خوا ښې په غوږونو یو څه درنده وه، نو یې لوډ سپیکر ان کړ،پوهه شوم چې اواز د زاهد دی ،مورته یې وویل زه یم، زاهد زه اوس په ایران کې یم،ورته یې وویل چې اوس موبایل،ورمې ته ورکړه،هغې ما ته لاس را اوږود کړټیلیفون یې راکړ،ما ورته سلام وکړ،هغه پرځای د دې چې زما د سلام ځواب راکړي وویل،نوري خبري پرېږده غوږ شه چې زه څه درته وایم.نجلۍ بیا غلې شوه خوخبرو ته یې بېرته ادامه ورکړه هغه راته وویل چې ته له همدې شېبې نه پر ما طلاقه یې ،که ته وغواړې نو له هر چاسره واده کولی شي، زما له لاسه موبایل پربوته ،دماما ښځې مې موبایل اوچت کړ یوه مکرجنه غوصه یې پر هغه وکړه او نور یې بند کړ،ټوله شپه مې په ژړا تېره کړه، سبا مې ستونی بند وو. بله ورځ مې په کور کې خوا ښې راته وویل چې نور نو داسې وخت نه تېرېږي،ته باید د کور لپاره هرڅه برابر کړې،په لوږه خو هم نه شو کېناستی،اخر تر دې چې زه یې دې لعنتي کار (سوال کولو)ته اړو بستم.هغې په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې روانې وې او سلګیو یې خبرې قطع کولې وویل، کله چې زه له کوره راوځم نو داسې فکر کوم لکه د اغزیو په انبار چې خېژم، خوڅه وکړم مجبوري مې ده،ډېر تعلیم زه نلرم چې چې په کوم ځای کې ځانته نوکري وګورم، اوس خو چې په هرځای کې د وظیفې په خاطر ورشي نو لمړۍ پوښتنه یې داوي چې په انګلیسي او کمپیوټرپوهېږې؟خو زما نه کمپیوټر یاد دی او نه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګلیسي.کله کله خو وایم چې راځه ځان ووژنم خو بیا وایم چې دا دنیا خو مې هسې هم خرابه شوه،په دې کار سره به مې هغه دنیا هم خرابه شي او ددنیا او اخرت مختورنه به شم،خو داسوال کوم چې خدای پاک پخپله مرګ راکړي،هغه په دې ځای کې بیا سلګیو ونیوله،ښه شېبه یې وژړلې،اوښکې یې وچې کړې او زیاته یې کړه وروره !زه هره ورځ مرم باور وکړه کله چې سهار راوځم نو زه مړه کېږم خلک یوځل مري خو زه بد نصیبه تل مرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټه به زما وي

په دفترکې يې ټول وېرولي وو، کوم شخص به چې د حاضرۍ له ټېم څخه لږ هم ناوخته راغی نو په حاضرۍ کې به يې خانه قيد او کسر معاش به و ،ددې تر څنګ به يې په مامورينو بې ځايه پټکې اوغوصې هم کولې ،نوله همدې امله به هر مامور هڅه کوله چې له خپل وخت څخه هم يوڅو دقيقې دمخه راشي ،په همدې نږدې ورځوکې زه هم ديوملګري په واسطه په همدې دفترکې دمامورپه صفت مقررشوم ،په دفترکې به ټولو ملګرو ددې له لاسه شکايت کاوه، ويل به يې چې ډېره بداخلاقه ده او هېڅ دچا مراعت نه کوي؛دا په دفترکې داداري رئيس ورېره وه ،او سني رئيسان خو په مياشتو مياشتو وظيفې ته نه ورځي ،زمونږ د دفتر سرنوشت هم په همدې ډول و ،رئيس صاحب به ډېر وخت نه و ،ماخولاتردې دمه ليدلی هم نه و، کارونه به يې همدې نجلۍ پر مخ بېول که څه هم چې دا زمونږ پشان يوه ماموره وه ،يوه ورځ په ښارکې ډېر زيات ترافيکي ازدهامات وو ،لارې بندې وې يوڅو دقيقې وروسته ورسېدم ،له سلام اوسترې مشې وروسته مې جيب ته دقلم لپاره لاس کړچې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضرۍ کې لاسلیک وکړم ګورم چې یوه خانه مې په سره قلم قید شوې یوخومې په لاره کې زړه شین شوی و اوبل مې دلته فکر د برخراب شو په چورت کې ولاړوم؛ چې دې خپلې توري چشمې(عینکې) له سترګو پورته او دلنډ پیچک پرسرېې بندې کړې ،په خوله کې له ژاولو ځخه یې دوه پرلپسې ټکان وو ېستل اومخ یې واړوه ،زه هم بې له څه ویلو په خپل ځای کې له یوه سوړ اسو ېلي سره کښېناستم.

څوورځې په منځ کې تېرې شوې بله ورځې چې دفترته راغلم ګورم چې دا پخپله هم په خپل سیټ نه وه .له ملګرو مې وپوښتل چې چېرته ده هغوی وویل تر اوسه خونده راغلې ساعت ته مې وکتل د ساعت د ساعتګر عقربه په اتو او د دقیقو عقربه په دولسو ولاړه وه یعنې پوره اته بجې وې پاڅېدم او ددې دواړه خانې مې قید کړې ،ټولو ملګرو ویل ښه دې ونکړل ،اوس به څه حال کوي ،شل تېرې وې له اتو نه چې بې له ټک ټک او سلام څخه لکه مچۍ شعبې ته راننوته .له هرڅه نه مخکې یې په شعبه کې په مامورینو یو ځغلنده نظرتېر کړاوبیا خپلې څوکۍ ته ورغله له کښېناستو سره سم یې په خانه سامان یوطوفاني غږ وکړ ((صابر!)) صابرله اوازسره سم د شنو چایو یوه پیاله له دوه چاکلیټو سره په یوه قاب کې ورته په میز کېښودل (اینه قربان) اوروان شو ،دې دغاړې د توربیک ځنځیر کش کړ جګګرې لب سرین یې په نریو شونډو تېر راتېر کړ، سپرۍ یې هم استعمال کړه ،دچایو په کپ یې سرې شونډې ورښکته کړې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کــو چنی غــرپ یــې ځنــې وکړ ، حاضــري یــې ځانتــه راکــش کــړه ،دربموټ تکمـه یې کېکاږلـه دامـروز ټلوېزیـون چینـل یې ونیـوه پـه تلویزیون کې دا هندي سندره چالانه وه ((چاهاهی توجکو جاونګا هردم))ددې اورېې هم ورسره په خوځښت راغلې ، بیایې د مېز پر سر ابنی شین قلم راپورته کړ حاضري یې پرانیسته د معمول سره سم یې قلم پر خانه ورټیټ کړ خو ناګهانه یې ټکان وخوړ او په خپل ځای لکه دکیچه مار ودرېده ((این کدام آمر نو سرمامقررشده که حاضری من راقید کـرده است))ټـول مـامورین لکـه خزان وهلې پاڼې رپېـدل او هېڅ ځواب یې نه وایه بیایې سترګې راوو ښتې ((فکرمیکنم همـه ی تان کر هستیند)) پـه خپـل ځای ودرېدم. داکارماکړی ((بـری تـواین صلاحیت راکی داده؟))

ماوویل قانون !او قانو له هغه څه نه عبارت ده چې پـه امر ،معـدون ،رئـیس ،مـلازم ،قومانـدان اوعسـکر ټولویوشـان تطبیقېـږي اومـا داکار هم قانوني کړی دی اوبیاخوته هم زمـا پـه شـان یـوه مـاموره یې ته دکوم صلاحیت له مخې مورډناوخته ،یانه راتـګ پـه صـورت کـې غیرحاضروې؟له خپل ځایـه راروانـه نـه شـوه اومخـې تـه مـې ودرېـده ((مــن را خــوب بشــناس نــام مــن رویــا اســت ومشــهور بــه غــوره))څه !غوره !!؟ دغوري په اورېدومې ذهن اته کال مخکې ولاړلکـه یوڅه چې راپـه زړه شي ،لـه دې سره یې ګوتـه رانېغه (بلې غـوره !) دګـوتې لـه نیولو سـره یـې لـه مړونـد سـره پـه هغـه داغ چـې اتـه کالـه مخکې یې له ماسره د پنځوس زره جُنبشیو پیسو شـرط پـه اینبـودلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره خپل لاس سوزولی وه زما نظر شو ،له ډېر کوښښ سره سره مې ځان قابو نشو کړای لاس مې ورورړاندې کړ لستوڼی مې ورپورته کړ.
(این چې بی نزاکتی است)او روانه شوه زه هم په خپل ځای کېناستم او په یو ژور فکر کې شوم ،دوی یو وخت زموږ همسایه ګان وو ،له چارېکارو څخه راغلي وو ،پلار یې په ننګرهار کې یو نظامي صاحب منصب وه ،خو خدای بخښلی څه موده وروسته شهید شو ،او دوی یې تره کابل ته راوستل ،ددې مور به زموږ کور ته ډېر ډېر پخولو لپاره راتلله دا به هم تله راتلله او لوبې به مو کولې نژدې پنځه کاله مو همسایه توب وکړ ما به هر وخت مور ته ویل چې چې دا جنیۍ به راته غواړې داچې ډېره شوخه وه نو په کور کې به یې (غوره)بلله ،خو مور به مې راته ویلې زویه دا خلک ډېر خانان دي ځمکه ،جایداد ،موټرونه او سرایونه لري موږ خو حتی یوه غوا هم نلرو چې شیدې او مستې یې وخورو ،دې هم له ماسره ډېره مینه کوله موږ به چې کله لوبې کولې ما به ویل (ګټه به زماوي)دې به ویل (برد ازمن خواهد بود)د پنجشنبې ورځ وه دفتر دولس بجې رخصت شو ، کله چې مامورین وخوځېدل نو ما هڅه کوله چې له ټولو نه وروسته ولاړ شم ،همداسې وشو چې ټول ملګري ووتل نو زه هم روان شوم او چې خواته یې ورسېدم نو ورنږدې شوم ورته ومې ویل: (ګټه به زماوي) لکه په ځنګ کې یې چې بم انفجار وکړي یو ځبزېې وکړ و دربېده برنډې برنډې یې راوکتلې له دې سره مې خپل لستوڼی پورته کړ او هغه داغ چې اته کاله پخوا همدې په خپل لاس دلرګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانګارليکلي وو ،چې (محبت ګناه نيست) ور وښود ښه و چې په دې وخت کې شعبه کې څوک نه وه بې اختياره يې راباندې راودانګل غوښتل يې چې غېږ رانه را تاوه کړي خوډ پرژر بېرته شوه سجادتو ! !؟اوغلې ودرېده ماوويل هوزه (نى من قبول کرده نميتوانم)له دې سره يې له سترګوڅخه دمرغلروددانو په شان اوښکې روانې شوې (اينه توبردى ومن باختم) خدايه شکر که دوستم بعدازديرديدم له لاسه يې ونيولم اودکورپه لوريې روان کړم. ډ پر کشمکش مې ورسره وکړ خوويې نه منله اوله ځانسره يې بوتللم، کورته چې ورسېدو ددروازې زنګ يې ووا هه دروازه خلاصه شوه ،دننوتلوهيله يې وکړه زه هم داخل شوم ،دننه په کوټه کې يې کېنولم مورته يې غږ کړ (مادرجان) يوه بوډۍ کوټې ته راننوته ښه ورته ځيرشوم خو اوس هغه پخوانۍ پشمينه نه وه مخ يې ګونځې کړې وې په غوږو کڼه شوې وه دکاکا صالح هجران داهم دمرګ تر کومې رسولې وه ،ځای ته مې رانه وسته ،غوره يې غوږ ته ورنږدې شوه مادرجان(سجاد است امو که درلغمان همسايه ى مابود)چې سجادبچيم تو ! !؟له دې سره يې زړه ته رانږدې کړم دموراودکورنۍ دتولو غړيواحوال يې راڅخه وپوښت کښېناستو ،غوره ولاړه دغرمنۍ يې تياره کړه لاسونه مو پرې مينځل په دسترخوان سره راګرد شو ،په دې وخت کې يوه ښکلې انجلۍ چې نژدې ددرې کلونو په عمربه وه ترخوامې کښېناسته ،غورې ته مې مخ وروا ړوه دا ښکلې کوچنۍ خوماونه پېژندە ،غوره غلې شوه اوپرتندە يې خوله راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل يې يو څه ووايې خو موريې مخکې شوه سجاد بچيم نواسه ء من رادي دی ،څه لمسی ! !؟ مرې مې په ستوني کې بنده شوه ومې ټوخل خو ژرغوري دابو ګيلاس راته ونيو ،غړپ مې ترې وکړ ګيلاس مې په دسترخوان کېښود ،غوري ته مې وکتل خوهغې نه راکتل او ټکری يې سترګوته نيولی وه چې په دې وخت کې کوچنۍ ماشومې چيغه کړه پدرجان پدرجان ! !يوځوان چې ببروښتان يې درلودل اودچرسوډک سګرټ يې دګوتو په منځ کې نيولی وه خوني ته راننوته ترسلام اوروغبړ وروسته له مورې سره په دسترخوان يوځای شو ،دغوري مور زه ورته وروپېژندم ،ماته يې مخ راواړوه شهاب دامادم وپدرسونياجان له دېنه وروسته غوري وويل شهاب پسرکاکايم وشوهرمن ،زماچې په تندي دښولوسپلابونه روان وو ،اوپه زړه مې داسې وه لکه په داش کې چې وي يوتريخ درد مې وکړ ،هغه درد چې داظهار لپاهر يې زه ټکې نلرم ،ومې ،ويل ډېر ښه ،ددسترخوان ترټولو مې صبروکړ داسې ولکه په اورکې چې ناست يم کله چې لاسونه ومينځل شوو ،دسترخوان ټول شوه ومې ويل

اوس که ستاسو اجازه وي زه به ولاړشم ،غوره زماپه طبيعت پوه شوه تردروازې راسره راغله له لاسه يې ونيوم راته ويې وويل چې داددې مجبوريت وه که له شهاب سره يې واده نه وی کړی نو تره به يې دوی له کوره وېستي وواوداچې مابله لارنه لرله نوله شهاب سره مې واده ته غاړه کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ونشو کړای هغه وژغورم

روزي ګل هم زموږ د هېواد یو له هغو ځوانانو څخه دی، چې د دوه ویشت کلن ژوند ، هر پړاو یې په غم او خفګانونو کې تېر شوی دی، تل یې سترګو د اوښکو په ډنډونو کې لمبلي دي، خو سره له دومره لوړو ،ژورو بیا هم ټول هغه صفتونه په کې وو ، چې له یوه ځوان سره ښایي او ښه پرې ښکاري، یو چې زما د ېر خوښ دی هغه دادی، چې پنځه وخته لمونځ یې په جماعت سره وو ، په کلي کور کې له ټولو خلکو سره دده د ښه سلوک او نېک کردار صفتونه په هر ځای کې کېدل.

ښکلې د نګه ځواني، سپین رنګ، سو چه ږیره؛ خو ما هېڅکله هم دده پر تن نوې جامې ونه لیدې او نه مې هم کله دده پر شونډو مسکا ولیده، تل داسې ښکاریده لکه په یوه لویه ستونزه کې چې راښکیل وي؛ ما پخوا نه پېژا نده ، خو میاشتې کېدلې، چې موږ د دوی کلي ته را کډه شوي وو ، کله مې هم دی د نورو ورځو مخالف په سترګو نه شو ، کله چې به زه د ماخوستن جمعې ته ولاړم نو دی به مې لیده، یوه ورځ مې وغوښتل چې ویې پوښتم، اوس ورسره لږ بلد شوی هم وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا مې ويل څه يې کووم هسې نه بده يې وګڼې.

بلهورځ تصادفي د جمعې ورځ وه؛د سهار نهه، لس بجې وې چې زموږ د کور شاته ، پټيو ته ورتاو شوم ګورم چې يو کس په يوه پوله د پښو په سر ناست دى او سر يې د ځنګنو په منځ کې ورټيټ کړى دى،خداى شته ومې نه پېژانده؛خو ورسته مې چې غاړه تازه کړه ، ده هم سر راپورته کړ ګورم چې روزي ګل دى.

له هماغه ځايه مې ورته سلام وکړ، و رته مې ويل اشنا څرنګه يې؟

وعليکم سلام،شکر دى ښه يم.

ټوکه مې ورسره وکړه خوندونه خو ټول تا واخستل، د شنو غنمو په منځ کې ناست يې او خداى خبر،د کومې نجلۍ په يادونو کې دخيال پر وزرو الوت کوې.

هلک په داسې حال کې، چې زه هم ورته راورسېدم زما په طرف راوکتل،په يوه شېبه کې يې رنګ سور شو سترغلي يې وپړسېدل له دواړو سترګو څخه يې دوه کولولې ښکې په رنګړې ړيره کې راورغړېدې اوخلاص، ګرېوان ته يې کوزې شوې.

خوله يې ببرته کړه،هو ! د نجلۍ په يادونو کې خو وخت تېروم ،خو ته څه پوهېږې !؟

بيا يې شونډې مرۍ مرۍ شوې، سترګې يې سره وزبېښلې د دواړو لاسونو په لستونو کې يې اوښکې وچې کړې ، سرې سترګې يې زما په سترګو کې وګنډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو زاما تلوسه اوتنده لکه د سحرا ديوه مزل وهلي ، ستړي او ستومانه تږي پشان چي سمندر هم ديوجام اوبو پـه اندازه ورتـه ښکاري او دخپلي تندي دماتېدو لپاره يـې کمې بولي، ورو ، ورو زياتېده.

په زړه کې مې ډېري تودې اونوي پوښتني را وټوکېدې،دده چټې ځوانۍ او ناهيلۍ ته حيران شوم، نور نو د حوصلي په بـوخڅۍ کـې هېڅ راسره پاتي نه شول.

ترڅنګ يې کېناستم ،په اوږه مې لاس ورته واچاوه،ومې ويل:

اشناڅه درپېښه ده چې داسې ناهيلى يې ايا مئين خوبه نه يې؟

اوکه داسې ده چې ته مئين يې خو پلار اومور دې نه دي راضي؟

نه داسې نه ده، زه او مينتوب؟!

ښه نو بيا څه چل شوى دى، ولې داسې غم او اندېښنو اخستى يې ،زه چې تل تاګورم نو ماته په زړه کې ډېرې خبرې راګرځي تـه خو ځوان يې،هرڅه دې په وس اوتوان پوره دي،نوبيا ولې ؟

اهــ ! !داســې يوســوړ اســوېلى يــې وکــېښ چــې لــه ورايــه پکــې دغمونوکاروانونه ښکارېدل، هماغه ستا لومړۍ خبره ده چې د يـوې نجلۍ په يادونو کې وخت تېروم،خو هغـه جينۍ چې لمـايې دژونـد خوښي،دارام خوب،خواړه او خوندونه وړي دي، زمـا معشـوقه نـه، بلکې زما يواځينۍ ايک يوه خوروه.

څه ! !؟ ايا هغه چا......مطلب مې دى چا اختطاف کړه؟

نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو څه شوه چې ورپسې داسې پرېشان یې، کیسه راته وکړه که زه د دې مشکل په حل کولو کې مرسته کولی شم نو چمتو یم.
هلک وویل اوس او به له ورخه تېرې دي، هغه وخت چې د مرستې و، نو هېچا راسره ونکړه.
پنځه میاشتې وړاندې ما په ښار کې په یوه کور کې د صفا کار په توګه کار کاوه، کله چې مازیګر کور ته راغلم، نو خور مې د ناروغۍ په بستر پرته وه، سبا مې روغتون ته یوړه له ټستونو وروسته معلومه شوه چې خور مې د پښتورګي په ناروغۍ اخته ده، په روغتون کې مو بستر کړه، یوه ورځ وروسته ډاکترانو راته وویل چې خور مې باید عملیات شي. ما ورته وویل خو عملیات یې کړی نو ګورئ ورته څله؟ ډاکتر وویل دا عملیات دومره اسان نه دي، ما ورته وویل ولې هغه څنګه زه پوه نه شوم؟ تاسو راته امر وکړئ چې زه هماغه شان وکړم ، ډاکټر اول..... بیاتري د خبرو ځای سلګیو ونیوه ،بیا یې زیاته کړه زما خېرنو جامو او شلېدلو څپلکو ته وکتل او بیا یې را ته وویل چې پدې باندې ډېر مصرف کېږي،ما ورته وویل څومره مصرف پرې کېږي؟
ډاکټر غلی شو ،خو زه بیا پرې ور دمخه شوم وو ایه څو روپۍ پرې مصرف کېږي؟
هغه وویل:څلویښت زره افغانۍ!!
څ ،څلویښت زره افغانۍ !؟
هو همدوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټرډاهم وویل: که په درې ورځو کې یې عملیات وشو بچ کېږي کنه ژوند یې په خطر کې دی، زما سر راباندې وګرځېده په سترګو مې تیاره راغله د بوال ته کېناستم

او خدایه اوس به څه کوم ،ژر مې فکر پرځای کړ ومې ویل چې له دې نه هېڅ نه جوړېږي باید یو څه وکړم ، چې د خور ژوند مې وژغورم، بیامې وویل نوا خر دا څلوېښت زره افغانۍ به ماته څوک راکړي، خیر خدای مهربانه دی ،و لاړ به شم او له نبک نه به مې یې وغواړم بیا به یې په تنخوا کې ورکوم.

ژر له روغتون نه ووتم ټکسي مې ونیوه،ولاړم په هغه کور کې مې چې کار کاوه ورغلم او خپل نبک ته مې خپله ستونزه چې پکې راګېروم بیان کړه،اوبیامې ترې د مرستې غوښتنه وکړه، چې پیسې راکړه بیا به یې درته په تنخوا کې مجرا کوم.

هغه د مسخرو پشان راباندې وخاندل ،په ډیکه یې ووهلم ،ویې ویل یو اځې ته دومره هوښیار یې او که بل وروړ هم لرې؟ستا ټول درې زره افغانۍ معاش دی او ته له مانه په یوه ځل څلوېښت زره افغانۍ غواړې، ته اول هغه شپږ زره افغانۍ راکړه چې تېره میاشت دې د پلار د ناروغۍ په بهانه رانه اخستې وې.

ما ورته ویل هیله کوم له ما سره مرسته وکړه کنه زما خور به مړه شي ه ه ه ه هلک ښه په تېزه تېزه وژل بیا یې وویل: هغه ډېر په بې تفاوتۍ سره راته وویل: خو مړه دې شي کنه نوزما یې پرې څه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې نهيلی روان شوم. څو نورو دوستانو ته لاړم خو هېڅ‌چا ماته لاس را نکړ او دې ژوري کندې ته له پرېوتو يې نجات را نکړ. بېرته تش لاس روغتون ته ولاړم.
خورچې مې وليدم نوهمدا يې راته ويل: لالا ! ما وژغوره، ما وژغوره، زه مړه کېږم ! ! مابه تسلي ورکوله نه خورې په تا به هېڅ هم ونه شي، زه خويم کنه ،خدای پاک به مهربانه شي.
د هغې هغه مجبورې خبرې زما هېڅ نه هېرېږي ،دهغې....او يو ځل مې بيا په روغتون پرېښوده. پلار مې هم ناروغ په کور کې پروت و ،بوډۍ مورمې له خور سره په روغتون کې وه.
سبا ته بيا لکه د ملنګ په شان په دېرو کورونو وګرځېدم خو هېڅ څوک داسې پيدا نه شو چې زما د سوال په کچکول کې يو څه خير واچوي،هرچابه ويل چې ته به بيامورږ ته څه راکړې.
نور نو يوائې د خدای پاک له دربار څخه د رحم کولو او خورته مې دغيبي شفا غوښتو نه بغيرمې هېڅ په توان کې نه و ،د روغتون په لور رهي شوم، چې ناڅاپه د لارې په اوږدو کې زېب چې تر لسم ټولګي مورږ دواړه همصنفيان وو ، په مخه راغی، زما خو هېڅ پام ورته نه و ، خوده راباندې اواز وکړه روزي ! څنګه داسې دغم کاروان په مخه کړی يې؟ خدای دې خير کړي، کيسه مې ورته وکړه،هغه وويل چې که نور هېڅ نه وي ،نو ولې ته خپل پښتورګی نه ورکوې،د انسان چې يو پښتورګی روغ وي هم ژوند کولی شي،دلته بيا افوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغی،ما روته وویل: ای کاش، چې زما پښتورګي دواړه روغ وای ،
ماخو هم تېرکال دهمدې ،بد مرض اپرېشن وکړ.
زما اوښکې یې راوچې کړې، په ډاډ سره یې راته و ویل :
که سونیا ستاخور ده خوزه دې هم وروریم ، چې ته د خور په خاطر
هرڅه تیاریې، نو ایا زه نشم کولای د خور لپاره دومره قرباني
ورکړم؟ راځه !زه خویمه کنه ،چې ته هېڅ غم ونکړې ، زه ورته خپل
پښتورګی ورکوم،له لاسه یې ونیوم ،کش یې کړم، راځه سستې
مکوه، چې وخت نلرو.نه پوهېدم چې له ډېرې خوشحالۍ تر روغتون
پورې څنګه ورسېدم، کله چې لاړم ، ډاکټر مې پیدا کړ، ورته مې
وویل، ډاکټرصاحب،ماخو پیسې پیدانکړې، چې دخور ژوند مې
وژغورم، دا ورور مې حاضر دی ،چې هغې ته خپل یو پښتورګی
ورکړي، ډاکټر موږ دواړوته حیران حیران کتل،غوښتل یې څه
وایي خوزه پرې ور دمخه شوم، ډاکټر صاحب داسې کېدای شي؟
هو کېدای شي.
زېب ورته وویل: چې امکان لري نو بیا ژر کوه ګوره مه اقدام وکړه،
زما ګېډه څیرې کړه او د خور ژوند مې وژغوره.
ډاکټر چې سوچ او فکر په مخه کړی وه وویل راځه راپسې.
ډاکټر مخکې زه او زېب ورپسې شولو ،یوه اتاق ته یې بوتلو چې
ټوله شیشه یې وه خوشیشې یې په سپین رنګ سپینې شوې وې،
ډاکټر مؤظف شخص ته وویل: ورکړه ده ته د ناروغ جامې، هغه
همداسې وکړل، کله چې زېب جامې بدلې کړې د هغه جامې یې ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړې، نوریې دی په تذکره کې ثملاوه،او روان یې کړ، زه هم ورسره روان شوم. داسې یوې کوټې مخې ته چې ددروازې په سر یې لیکلي وو، Apportion room ودرېدو ،زه پو شوم چې دا عملیات خانه ده ، دلته ماته ډاکټر ویل ته نشې کولای داخل ته ولاړ شې، په دې وخت کې زېب زما په لور مخ راواړاوه، ویې لیدل چې زما په سترګو کې اوښکې دي، را اوچت شو ، په غېږ کې یې ونیوم،کله چې ده زه په غېږ کې ټینګ کړم ، زه سلګیو پسې واخستم، ده راته وویل:

ای لیونیه ! ! ساده کېږه مه، ولاړه شه او سونیاته تسلي ورکړه،چې انشاء الله ډېره ژر به ښه شي، نوریې دی داخل ته دننه کړ، زه د سونیا د اتاق په لور زېږ زېبښلی رهي شوم، هلته مې په دروازه کې ولاړې خاله ګکې ته وویل، مورجانې !دسونیا پیوازې ته خو اواز وکړه، هغې هم اواز وکړ: سونیا !ایا د سونیا پیواز شته؟ !داچې مور مې ډېره بې خوبه شوې وه نو سترګې یې سرې سرې وې چې راووته ، چې ویې لیدم نو ، ویې ویل: زویه هغه دې ډېر یادوي، سونیا تاغواړي، له پیره دارې نه مې اجازه واخسته ، داخل ته د ننه شوم، خورمې چې نوره له خبرو او کېناستلو وتې وه، په اشاره راته څه وویل، خوزه پرې پو نه شوم ، هغې زما نه دواړه لاسونه چاپېر کړل ، او په سلګیو یې پیل وکړ، زما هم ژړا نه ټینګېده،خو د نورو ښځو له شرمه مې هېڅ په تېزه نه شوژړلای، دې ته مې تسکین ورکړ،ورته مې وویل: وګوره دادی ، زېب تاته خپل پښتورګی درکوي، ته به ببرته روغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، په تاهېڅ هم نه کېږي، خودالکه چې له خپل ژوند اومرګ نه خبره وي، په ماته ګوډه ژبه يې راته د زېب له عمليات نه د بچ کولو وويل، خوما ورسره ونه منله، هغې به اول خپل ځان ته لاس ونيوه بيابه يې سترګې پټې کړې، خوزه پرې پوهېدم چې وايي ، زه نه پاتې کېږم او هغه مه پرېږده چې خپل ځان نيمګړې کړي، او پرمايې همداسې حملې کولې، چې هغه مه پرېږده، نور يې زما په زنګون خپل سر کېښود ، لکه د اجل پرښته چې لا دمخه په ورسۍ کې ناسته وي ، او دهمدې شېبې انتظار کوي، چې زه يوځل له سونيا سره وګورم اونوريې رانه واخلي، هغې زما په زنګانه سلګۍ پيل کړې، چې ډاکټر پښتورګی په لاس اتاق ته راداخل شو ، خو داد سونيا اخري شېبې وې ،نور يې سر زما له زنګون نه پرچپرکټ پرېوت، زماله خولې يوه چيغه ووته ،نور په ځان نه يمه پوه شوی، کله چې په هوښ راغلم نو زه او زېب څنګ په څنګ چپرکټونو کې پراته وو ، زېب ته سيريم چالان وو او پرما چې حمله راغلې وه نو همداسې پروت وم ، زېب لا هماغه شان بې هوښه وه، چې ما خيز کړل او سونيا په طرف مې وځغاستل خواوس هغه چپرکټ چې هغه پرې پرته وه خالي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

I Love you

سېلاب اوس په ملي اردوکې دتورن رتبې ته رسېدلی و، له خپلې وظیفې سره یې بې کچې مینه درلوده هغه ډېرزړور اوباهمته ځوان وو ،زده کړې یې تردولسم ټولګي پورې کړې وې.

نوپلار اومور یې غوښتل چې دسېلاب په غاړه دواده امېل ووینې یوه ورځ یې کښېناوه او ورته یې په نیمه نیمه کې یاده کړه چې زویه هرکور دماشومانو په شورماشور ښه ښکاري.

دخدای فضل دی ته هم ځوان شوی یې اوخوردې هم پېغلې ده هغه متل دی وایي چې: خورلور پېغله شوه نوبیا یې په کور کې ساتل پکارندي ،سېلاب دخجالت په فضا کې ورغبرګه کړه ،مورې ستا اودپلار مې چې څنګه خوښه وي هماغسې وکړئ.

مور یې دسېلاب درضایت خبره پلارته وکړه هغه ورته وویل ګوره دسېلاب مورې !په دې کې دهلک خوښه او انتخاب ضروردی دخدای فضل دی زما دوه ورېرې په کور کې پېغلې دې، یوه ستاخورزه پېغله ده او زه داباورلرم چې نه صادق ماته نه وایي او نه مجید ،خوداداوسنۍ زمانې هلکان دې هسې نه بل څوک یې خوښه وي ؛مور یې هم ورسره ومنله بېګاته چې سېلاب کورته راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې ورته د پلار خبره ياده کړه خو هغه ورته وويل تاسو ته يو ځل ماوويل چې ته او پلار مې پوه شه او کار مو ،مګر موريې بيا پرې ټينګار وکړ ،چې که څوک د ې خوښه وي نورا ته يې ښايه سپلاب پوه شوه چې موريې نه پرېږدي بالاخره له مشورو وروسته يې شازيه چې د خاله لور يې وه په ګوته کړه شازيه ډېره د ساده فکرخاونده غلې اوبې کبره نجلۍ وه .
د سپلاب پلار او مور د شازيې د وی کورته ورغلل او د هغې پلار ته يې د ښېښنۍ خبره ياده کړه صادق چې ډېر هوښيار او په دوستۍ مئين سړی وه او د خپلې لور لپاره يې سپلاب يو مناسب هلک وګاڼه نو بې له سوچ او فکر کولو يې بسم الله کړه او د ستمال يې ورکړ دواړو خواو يو بل ته مبارکۍ وويلې او خولې يې خوږې کړې ، په ډېره کمه موده کې د سپلاب او شازيې واده وشوه.
له واده نه نژدې مياشت وروسته سپلاب له کابل نه بل ولايت ته تبديل شو. ولاړ او په مياشت کې به يو وارد څو ورځو لپاره کور ته راته خو کله نا کله به يې ټېليفون کاوه کله به چې شازيې ته خسر موبايل ورکړ نو سپلاب به د هغې د ځورولو او غوسه کولو لپاره ويل **I love you** دې به ورته وخندل ما تا ته څو ځله ويلي دي چې ما ته دا د کافرو خبرې مکوه خو ته يې چې نه منع کېږې !.
او په خندا به يې خدای پاماني وکړه ،شازيه به له ځانسره مسکه مسکه کېده او ويل به يې چې دا به لا څه مانالري چې دی يې راته هر وخت وايې او خاندي ،ډېر وخت تېر شو خدای (ج) د سپلاب د مور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار سوال قبول کړاو سپلاب ته يې يو زوی ورکړ ماشوملا دڅو میاشتو وو چې(نیااونیکه) يې په خندا اولوبو بلد کړیوه،سپلاب به هم خپل زوی پسې ډېر خفه کېده دومره نازبه يې ورکاوه چې دهغه يوه اوښکه به يې په ډېر قیمت هم نه پرېښوده چې تويه شي .
داخل سپلاب له ډېر ځنډ وروسته کورته زنګ وواهه له ټولو سره یې خبرې وکړې هغه هر وخت له شازیې سره تر ټولو وروسته خبرې کولې کله چې شازیې ټیلیفون واخیست ،له سلام او پوښتنې وروسته يې ورته وویل کورته کله راځې ؟داوار خودې ډېر زيات وخت وشو شهزاد درپسې ډېر زيات پرېشانه شویده ،شهزاد خوهسې بهانه وه په اصل کې خو...... ،سپلاب ورته وویل درځم خو په یو شرط چې ته به راته وایې I love you شازيه په خندا شوه داځه خبره ده چې ته پرې دومره مئين يې او دومره ورته خوشحالېږې.؟ ماخو يو وار پرې پوه کړه اوکنه والله که دادانګرېزانو خبر رابانديې وکړې.
يوه ورځ وروسته په هغه ځای کې چې سپلاب وظيفه لرله ډېر شديد جنګ ونښته ډېر دملي اردوعسکر او مخالفين پکې مړه اوټپيان شول ،جنګ دشپې ترناوخته پورې دوام وکړ سپلاب له خپلو نورو سربازانو سره په مېړانه دجنګ په ميدان کې جنګېده دملا اذان وخت و چې سپلاب ديو دښمن دګولۍ ښکارشواوډېر سخت ټپي شو ،مړي اوټپيان دجنګ له ميدان څخه وبستل کېدل اوروغتونونوته رسول کېدل ، دسپلاب چې ټپونه ډېرژورول دکابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دامنیت شفاخانې ته په طیاره کې راوړل شو ، سهار اته بجې وې د سېلاب پلار چې لمسی یې په غېږ او د حویلۍ په سوفه ولاړ وه فکر وړی و ، چې درېنجرد ټایرونو اواز یې دفکر لړۍ وشلوله او غږ یې کړ هغه دی لکه چې سېلاب راغی ! مور او خوریې د دروازې په لور منډې کړې شازیه چې شرمېده په خپل ځای کې کراره ناسته وه او غلې غلې خندېده ، چې په دې وخت کې د کور په لوریو عسکر چې مخابره یې په لاس کې وه راروان شو ، د سېلاب پلار چې خپل زوی یې تر سترګو نشو نو ورووته او د سترې مشې په وخت کې عسکر ورته په غوږ کې د سېلاب د ټپي کېدو او روغتون ته دراوړلو وویل او پو یې کړ چې په کور کې څه ونه وایي ،له همدې سره بې واکه شوه او لمسی یې له غېږې په خاورو کې ولوېده ، خور او مور یې بېرته د کور حویلۍ ته رامنډې کړې او د شازیې په غاړه کې لاسونه واچول ، لکه چې خاورې مو په سر شوې ، د دوی په کړیکو نور همسایه ګان هم راټول شول ،خو عسکر وویل: ګوره کاکا موږ چې څو مره ژر روغتون ته ورسېږو خه به وي ، د سېلاب پلار له پولیسو سره په موټر کې کېناست او موټر روان شو ؛ شازیه او خاله (خواښې) یې ورپسې لوڅ سرونه او یېلې پښې پیاده منډې کړې کله چې روغتون ته ورسېدل او په سېلاب یې نظر ولګېده چې وچې شونډې ،ژېړ رنګ ،او په وینو لېت پېت پر چپرکټ پروت دی شازیه یې په سینه ړنګه بنګه ورپرېوته له هغه سره نور د خبرو وس او توان نه وه ګوتې یې د شازیې په وېښتانو کې ننو بستې ،سترګې یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګوکې ور وتړومبلې او په ډېر کوشش يې همدومره وويل I love
I. I اوله يوې غټې سلګۍ سره يې سترګې پټې شوې
له همدې سره دشازيې له خولې يوه بېدربغه چيغه ووته
I love youuuuuuuu .I love youuuu.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې موره

په بېړه روان و ،غوښتل يې ژر ځان کورته ورسوي ،چې په رڼا کې خپله مېرمن روغتون ته يوسي، ځکه چې کلی يې ډېر لرې او سړک يې خامه وه د مازيګر له لمر پرېوتو وروسته به موټر نه پيدا کېده. تمځای ته په رسېدو سره وروستی موټر له اډې څخه ووت ده چې وليدل پر موټر سورلۍ لکه د شاتو په ګبين چې مچۍ نښتې وي داسې نښتي وو، نو ناهيلی شوه ، اقتصادي هم ډېر ضعيفه وه ، جېب يې هم دا مشوره نه ورکوله چې دربس موټر دې ونيسي او کلي ته ځان ورسوي ،نن په دفترکې نوکري و نوبايد چې تر ماښام اوو بجو پورې په دنده پاتې شوی وای ،خولايې وخت نه وه پوره چې له کورنه ورته زنګ راغی او دښځې دناروغۍ يې ورته وويل،وارخطا شوه په جېب يې ګوتې ووهلې ايله پکې ۱۲۰ افغانۍ وې ،بله لا رنه وه،نو له يوه همکار نه يې دولس سوه افغانی قرض واخستې او هيله يې ترې وکړه چې ترڅاکلي وخته پورې دده پرځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار وکړي، له دفترڅخه ووت هغه ته يې وويل که سبار انغلم نو ګوره چې پام دي وي اورئيس صاحب ته زما دمشکل ووايې ،زه به هم ورته زنګ ووهم،له خفګان نه يې رنګ تک تور واوښت له ځان سره يې کرل ،رېبل ښه اوس څنګه وکړم که پدې روپيو موټر نيسم اوکلي ته ځان رسوم نوبيابه مې مېرمن روغتون ته په څه شي راولم ،په کلي کې خوهم کوم روغتون نشته ،نومجبوريم چې ښارته يې راولم.
له بلې خوا پرلپسې زنګونو هم پرېکړې کولو لپاره وخت نه ورکاوه، حيران ولاړ وه نورنو دماښام تياروهم خپل څادر پرځمکه غوړول پيل کړل.ناګهانه لکه دليوني پشان روان شو ،له ځانسره غوربده اودسرک توره ليکه يې ونيوله ،بس ځم په پښوباندې ځم !اوس خوراسره ټکسي هم نه ځي ،ډرېوران هم وېرېږي چې کوم ځاى کې يې غله ونه شکوي ، خير راځه خداى لوى دى،خپله لاره يې لنډوله ،چې بيايې دبغل په جبب کې مبايل په لړزه شوه ، ژر يې داوکې بټنې ته زوروکړ، دادى اوس در....نورمبايل دچارج دختمېدو تالى ووهله ،اوبندشوه.مبايل يې په جبب کې ورخطاکړ اوپه قهريې وويل: ته بدبختـه هـم بايـد پـه همـدې وخـت کـې بندشـوى واى؟
نور نو دامکان ټولې لارې ورته بندې شوې بغيرله دې چې له خپل همت څخه کارواخلي هېڅ ممکنه لار نه وه، له نيم ساعت ،څلو ېښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقیقو مزل وروسته ددوی دولسوالی پرلور ببل شوي خام سړک ته ورسېد په خامه سړک یې دڅپلیو ځنبهار خاته پرمخ روان وو ،په تیاره کې دنه لیدو له امله یې څو ځله دپښو دګوتونوکان له تیږوسره وجنګېدل ،خوبیاهم ده په درد اوسوخت کې خپل مزل ته ادامه ورکوله ، اند ېښنې اخستی وه ،خدای ته یې سوالونه کول چې پرښځې یې ورحمېږي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه ،ولې چې یو خو ډېره ښایسته وه ،دهمزولو په ښځوکې به هرچا دباوردښځې صفت کاوه ، اوبل داچې ډېر دبې وسۍ په شپو او ورځې کې یې کړېوه ،دژوند ډېرې سختې شپې اوورځې یې ورسره تېرې کړې وې ،اوتېرولې یې ،بله ترټولو مهمه خبره داوه چې پوره لس کاله یې اولاد نه کېده نو دالومړی ځل و ،چې باور پلارکېده ، اودې ماشوم ته په کورکې ټول لوی اوواړه ډېرهوسېدل ،اوخپل ډېرامیدونه یې ورپورې تړلي وو ،په لاره کې به کله کله دخوشحالۍ نه په خنداهم شو، یووخت یې شاته وکتل ،ګوري چې دموټررڼا یې ترسترګوشوه،چې دده په لور راروان دی،بیا یې خدای پاک ته په عذرونو پیل وکړ ،چې کاشکې دموټروان راباندې زړه وسوځېږي ،اوله ځانسره مې پورته کړي، موټرورته رانژدې شوه ،دی هم ورته دسړک په منځ کې ودرېده او داسې حرکات یې ورته پیل کړل ، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـوال اوزاری چـې ورتـه کـوي ،اومـوټروان پرخپلـې مجبـوری وپوهوي،اولـه ځانسـره يـې پورتـه کـړي ،مـوټرورتـه ودرېـده ، ژر دډرېـور طـرف تـه ورپـه منډه شو ،استـاده چېرتـه ځئ؟ مياګانوتـه ددوی کلی دمياګانوله کلي نه دوه کلي وړاندې وه ،ويـل يـې چې زه خو ترهغې ځايه چې ورسم ،بياخولاره ډېره لنډېږي ،نوبې لـه دې چې اجازه واخلي په مخکې سيټ ورننوته ،اوډرېورته يې مخ کـړ استاده ځه لخيـره.موټرحرکت وکـړ، پـه شاتـه سيټ کې دوه نـور کسـان هـم ناست وو، يوه له ده څخه پوښتنه وکـړه ،وروره څنګـه پـدې ناوختـه کې پياده روان يې خيريت خوبه وي؟ده ورتـه وويـل هوخيريـت دی هسې ناوخته شوه راباندې په ښارکې پـه يـوه شخصی دفترکـې دنـده لرم، په خبروخبروکې يې ډېرمزل وکـړ، نورنو دمياګانوترکلي پـورې دوه کيلو متره لاره پاتې وه چې ،دوروستـه سيټ نه يې تمانچـه پـرسـر کېښودل شوه او د ونه ښورېږي اواز يې واورېده، موټر ځـای پرځـای ودرېده ، دوروستي سيټ دوهم نفر راکوز شو راغـی، دی يې لـه مټ نه ونيوه له موټرنه يې ښکته کړ اودجيبونو پـه پلټلو يې پيـل وکـړ،ده چې هرڅومره زاری اوفريادونه وکړل ، داچې هغـوی يـې يـوائې اواز وانه ورېده بلکې،څوپرلپسې سوکان اولغتې يې هم وواهه ،ګنکړپه ،خدای د ي ددې دفتر ببخ وباسي چې تـه پکـې کـارکوې ،ايلـه همـدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديارلس سوه اوشل روپکی؟ ! ځه ورک شه احمقه، پيسې اوموبايل يې ترې واخستل ،دتللوپه وخت کې يې بيا په خوله يو کلک سوک ورکړاو ترې روان شول دی دخولې او بدن په درد اخته شو خوله يې له سرو وينو ډکه وه خوبيا يې هم خپل کوښښ جاري ساته ، نور نو په کليو اوبانډوکې يوه وېرووونکې خاموشي خوره وه. ټول خلک دخوب نړۍ ته تللي وو ، له شل پنځه ويشت دقيقو مزل وروسته دخپلې کوڅې په لور وګرځېده ، کور يې دکوڅې په اخر کې و ،داچې شپه ډېره تياره شوې وه او اواز هم ډېرلېرې تلو ، نو دچيغو او ساندو اوازونه يې تر غوږوشول، غږي يې سست شول ، پښويې کار پرېښود ، په زړه کې ورتېره شوه لکه چې له ښځې نه خلاص شوم ! داسې شو لکه هېڅ ساه چې پکې نه وي، ځان يې په کش کولو کش کولو ،دخپل کور تر دروازې پورې ورساوه ، ددروازې له ټېل وهلوسره پرېوت ، په کورکې چا ددروازې کړپ واورېده څوکسانو يې پر لور راوځغاستل ، باور چې له خولې اوپزې يې وينې روانې وې اوسپين کالي يې تک سره اوښتي وو ، بېهوښه پروت وه ،ژر يې له انګړ څخه کټ راوړ ،پورته يې کړ، اوبه يې پرې وپاشلې ، په کور کې خلک ډېر را ټول شوي وو ، څوک له قدري نه راتاو وو اوڅوک له باور نه ، يو قيامت جوړ شوی، لږشېبه وروسته باور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ورپولې ،په هوښ راغی ګوري چې حوېلۍ له خلکوډکه ده، خیزیې وکړ ، څه چل شوی دی ؟ ! چې په دې وخت کې یې مور ورته په غېږکې کوچنی ماشوم واچاوه اوچیغه یې کړه دادی ستا اودهغې د واده نښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضاعي خور

کورموپه پاکستان کې وه، يوه ورځ کورته روان اوم چې په لاره کې مي وراره له لاسه ونيوم، له لارې نه يې ګوښه کړم ما ورته وويل شېرازه ته !دلته څه کوې ؟زه چې ځوکورته، شېرازلږغلی شوله تاسره مې يوڅه کارو ، ښه وايه څه کاردې و؟

دومرضروري خبره هم نه ده، پوه شوم چې دشېرازه په زړه کې يوڅه شته خودويلوجرئت يې نکوي، له لاسه مې ونيو ليونيه وايه کنه ولې غلی يې؟ مه شرمېږه هرڅه چې وي ښه ډاډه يې وايه چې څه دي ويل؟ شېرازيومسکاوکړه نه داسې څه نه شته !ښه نوبيا څه چل شوی ده؟

هلک دخولې مزي وشکول:ياره کاکا زه خوېې بلکول ليونی کړی يم، وايم هسې دانسان په جامه کې حوره ده، بس ،سترګې ،وروځې ،بانه اوغونډه زنه خويي په زرګرجوړکړي دي دقران کريم حافظ هم ده اوس وپوهېدم چې ولې نه نظره کېږي ،والکه (هلکه)دادچين ماچين خاپېرۍ ځوک ده چې ته يې دومرشيدا شوی

وايم کاکا دهېڅ ډول خوبۍ کمی پکې نه شته. ښه نواوس دې دا دجنت حوره رامعرفي کوې اوکنه زماخودې ورته تلوسه کړه، ژرېې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته وايه، شپرازيوځل بيا ستونى تازه کړ ژبه يې په شونډو تېره کړه لاس يې اوږود کړ هغه ژبړه دروازه وينې چې دترپال پرده ورته پرته ده ؟ هو دقدوس خان کوردى ښه ښه نالايقه (زردانه) يادوې هو هغه خورښتيا هم ډېره ښايسته اولايقه نجلۍ ده الله دې پرده وساتي شيرازځانته ګوته ونيوه، يو وار دې يې خداى زما کړي بيابه ته ګورې چې زه يې ځنګه ساتم وايم لاس به يې په لمده کاسه رانه ونه لګېږي خانه سامانه به ورته نيسم !دى لاد هغې دښکلا په ستاينو بوخت ووچې ماته دزردانې اوشپرازوړکتوب رایادشو په رښتياهم له يوبل سره يې ډېرمينه درلوده اوهمېش به يې يوځاى لوبې کولې، خوداچې دوى سره په وړکوالي کې بېل شوي و،اوس شپراز هغه نه پېژندله چې زردانه ده، ماورته وويل ،وراره ! څنګه زړه دې نه دى چې بيګاته دې زه اوپلاردقدوس خان مېلمانه شو؟او زردانه ترې ستالپاره وغواړو !

ـ نوزه دلته په تاپسې د څه لپاره راغلى يم، په خندا شولکه چې ته مې ډېرخوښېږې وايم چې زړه مې درنه توردي ،په بربتوکې يې راته وخندل اوغبرګ يې رانه تاوه کړه، ښه راځه چې اوس ځوکورته هرڅه به خداى سم کړي، دواړه زموږ کورته ولاړو دچاى څښلوڅخه وروسته شپرازپورته شو ، ښه نواوس زه ځم اوبېګاته به دې په تمه يم ته به مې دپلارجان سره داخبره حتماًيادوې.

ـ وايم يادول څه کوې همدانن شپه به ورځو ،په کړس کړس يې وخندل دخداى پا مان ستاپه تمه ! بېګاته يې زه کورته ورغلم سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستو شېرازلکه دبربړکۍ په شان تاوېده چای يې راوړ ، والکه ماخوچای څښلی و ، داهغه چای نه ده چې تاڅښلی ده دابېل چای ده پياله يې ډکه کړه اوغلی کښېناست، مايې دپلارسره خبره ياده کړه هغه راته وويل چې تراوسه خوشېرازماته هېڅ هم نه دي ويلي ،اونه هم مورېپه دې خبره کوم فکر کړی دی.

ماورته وويل لالا ! ماته خوېې ويلي دي کنه ،که ستازوی دی، خوزما هم وراره دی.

ـ هوداسې خوده، نوزه خوبه ستا ورېنداري سره مشوره وکړم کنه، وايم ورېندار مي زمادخبرو نشي اوښتی ،څه چې ځوو،رانېغ شو ، والکه غفاره ګوره په هروخت عجله مکوه ،وايم راځه چې نن دستمال رانه وړم، هېڅ امکان نلري، دواړه له کوره را اووتو اود قدوس خان کره ولاړو هلته چې ورسېدو قدوس خان موپه خوراورينه ټنډه هرکلی وکړ اوحيران و چې په دې دخت کې موڅنګه ورپېښه وکړه ناستوو مامې لالا ته اشاره وکړه هغه هم ټکنی شو قدوس خان ته يې مخ وروااړوه چې مونږ دلته ديو خبرې لپاره راغلي يوه خوهېڅ جرئت نه شم کولی چې درته يې ووايم قدوس خان ډېر ښه سړی وو ،ويې وويل چې دومره دې راباندې باورنه درلود نوبيا په تورشپه راتلې دڅه لپاره ساده سړيه داسې فکروکړه چې يواځې ناست يې اوله ځان سره خبرې کوې هرڅه چې وي، لالا مې په بنده بنده ژبه ويل موږ راغلي يوچې تاسوته دښيښې لاس درکړو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادوستي ومونوره هم ټينګه شي، قدوس خان په خپل ښوى سرلاس راكش كړه

يوشېبه غلى شو ،ديوې شېبې لپاره چوپتيا خوره شوه داسې لكه هېڅوک چې په كوټه كې نه وي خوددې خاموشۍ لړۍ ډېره ژر وشلېده قدوس خان غاړه اوږده كړه ،ويې ويل سمه ده موږ به مصلحت وكړو ، بيابه تاسې ته احوال دركړو ،ماغوښتل چې يوڅه ووايم خولامې راته اشاره وكړه اوغلى شوم.

ـ ښه نوموږبه بله ورځ بيا راشو اوس دخداى په امان، هغه ويل پاتې شئ شپه له موږسره تېره كړئ سباته به ولاړشي ، نه موږدرنه ځوچې كوركې به ټول انتظارباسي ،دخداى په امان ،بله شپه بيا ورغلو ،خو داځل مو وربندار هم له ځانسره بوتلله، خبرموسره ياده كړه هغه وويل ماته شېراز معلوم دى چې ډېرښه هلک دى تعليم يافته هم دى اوالله دې نورهم ورته نېک وښيي، موږپه دې ښېښې خوښ يو ، يودم مې ترې لاسونه تاوه كړه مبارک موشه ! دشيرينۍ دقاب څخه مې خوداني چاكلېټ اونقل راواخستل واخلئ،واخلئ خولې موخوږې كړئ، قدوس خپل زوى ته اوازكړو زو يه ورشه اودستمال راوړه هغه دې هم خيريوسي بس په يوترپ كې يې په غوري كې اېښى دستمال راوراساوه وماته يې ونيوه ما هم ترې واخست، اولالا ته مې وكتل اودتلواشاره مې ورته وكړه، هغه راته ويل دومرتلوارمكوه غفاره لږ ساړه خوره، كله چې دباندې راووتو ماويل كه ستاسواجازه وي زه به يوڅودتمانچې ډزې وكړم ،قدوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان مخ راواړوه دادخوښۍ کاردی هېڅ پروانه کوي زه کوم اعترض نه لرم، له کوربهرمو ډزي پیل کړې ما تیار له ځان سره یوځوداني دلس وروپـیـۍوال پټـاس هـم اخسـتـي وو، دا ټـول مـې لکـه دماشومانوو الوزول، اوکورتـه ورسـېدوهغوی ټـول پـه انتظـار کـې ناست وو ،داموخومره ناوخته کړه مورخوموله انتظاره مړه کړو څه موو کړل؟

ما وغوښتل چې شیرازیوڅه وځورومم ،ځان مې لږشان پرېشانه کړ اودکښېناستلو سره مې یوسوړاوصوبلي وویست ،تکیه مې ووهله دشېرازرنګ پک والوته ،ټولوماته کتـل اودځواب لپاره یې شېبې شمارلې چې په دې وخت کې لالامې پخ وهل اوچیغه یې کړه مبارک موشه اودستمال یې دټولوپه مخ کې وغورځاوه ،مبارک،مبارک، مبارک پـه یوااوازشروع شول، شېرازله ډېري خوشحالۍ څخه لـه سترګو اوښکې راتوې شوې، اوماتـه پـه غـاړه کې راپرېوت ،وایم غفارکاکـا زنـدااباد ، شُـغلي پـرې ورخېـزکـړل ای بـې شــرمه !ژنداباددخولې پېښې یې ورته لکه دیوې ماشومې پشان وکړې، موریې شېرازپه تندي ښکل کړه هغه یې هم لاسونه ورښکول کړل، ماهم ټولوتـه مبـارکي ویلـه اواجـازه مـې تـرې راواخسـتله، دخپل کورپـه لورروان شوم، د دوه درې میاشتوپه تېرېدوسره واده تیـار شوه، دکلي پـه کوڅوکې سره، اوشنه ټکري ښکاره شو چې دواده کورتـه لـه هـرې خـوا پېغلـې، زلمیـان اوزړې روانـې وې ،دواده لومړۍ(دنکریزو) شپه ښه پـه درزاودروزکـې تېره شوه دکورلـه دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځخــه د پېغلو پــه لا ســونو د دریاګانو او چموا وازونه او رېــدل کېــدل او دبانــدې دغټــودوه ســره ډولونــو اوازونــه او دځوانانو اتڼونــه او د پښــو دربا اورېــدل کېــده، ســباچې دډوډۍ مراســم خــتم شــو او مېلمانــــه خـــلاص شـــول ،نو دتخـــت شــــانۍ وخـــت شـــو ټولو مېلمنو او دهلــک خوینــدوورونړو او خپلوانو ټولو رنګینې جــامې اوغوســتې وې شـاه اونـاوې یوځـاې ودرول شـول او یوبـل تـه یـې پـه ګوتوکې ګوتمې ورکولې(چېله بدلي) چې پــه دې وخت کـې نـا څاپـه یوې زړې بوډۍ غږ وکړلړصبر وکړۍ ! !

تــول حیــران شــول ددې پــه لــوري ســترګو شــپېلۍ ورمخـامخ کـړې ، داراغلله اوددې ټولوښځو له منځه دناوې او شاه ترخواودرېده.

ویې ویل: زه نن یو خبر کووم ددې په خاطرچې په اخرت کې مې غـاړه بنـده نـه وي هغـه دا چې مـا دې دواړو تـه پـه ماشـوم تـوب کـې شـیدې ورکړې ! دې اودواړوزما تیونه رودلي دي،دشبراز رنـګ والوتـه بـې واکه، شوه له لاس یې ګو تمه په پرمځمکه پرېوتـه، خپله هـم پـه کټ کــې راچپــه شــو او واده تــه راغلــي خلــک پــرې راټــول شــول

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدنصيبه

ماذديګر دفتر نه له روخصتېدو وروسته دكور په لور روان وم زمونږ
كلى له ښارڅخه ښايسته لېرې دى، له موټر څخه كوز شوم اودكور
په لور رهي شوم كوڅې ته په رسېدوسره سم ګورم چې دخداى (ج)
بخښلي سرور اكا لور زېبا په چيغو اوكړيكود كور له دروازې څخه
كوڅې ته راپرېوته اوپه سپېروخاوروكې يې ځان له ډاګه ډاګه واهه
له كور څخه هم دساندو اوژړاګانو اوازونه اورېدل كېدل، حيران
شوم له ځان سره مې وويل خداى دې خير كړي دسروراكا ښځه ببو
لاله ترور خوبه نه وي مړه شوي ځكه چې هغه په دې ورځو كې ډېره
سخته ناروغه وه ،زېبا مې له لاسه راونيوله اوله خاورونه مې پورته
كړه ترې ومې پوښتل څه چل شويدى خوزېباته سلګيو وار ورنكړ
چې زماد پوښتنې ځواب راكړي ؛په دې وخت كې دكورله انګړ نه
دحميد دمور اواز چې له ژړا سره بدرګه كېده وويل حميده زويه مور
دې درنه ځارشه كاشكې چې ستا پر ځاى زه بدنصيبه خداى اخستې
واى ميندې يې ورته زما پشان بورې شه بچيان يې ورته يتيمان شه
او .... نورې خبرې په ژړاكې وركې شوې زما زړه په درزېداشو ويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې څه ! ! حميد مړدی ؟ نه داسې نشي کېدای ! نورنوبېواکه شوم
دېوال ته تکيه شوم خدايه حميد خوله چاسره دښمني هم نه لرله هغه
خوکوچنی وو...په همدې سوچونو کې ډوب ووم چې په کوڅه کې
دموټر رڼا راښکاره شوه له رڼاسره سم دامبولانس هارنګ په کوڅه
کې لکه دطوفان پشان يوه انګازه وکړه او بې له ځنډه دحميد دوی
ددروازې مخې ته ودرېده خلکو کټ راوړ او دامبولانس وروستۍ
دروازه خلاصه شوه دوه نفره موټر ته وروختو ګورم چې حميد
خوارکی په سرو وينو کې لژندپروت ده له لاس اوپښونه مې دمه
وختته په ډېر مشکل سره مې له نورونفروسره جنازه له موټر څخه
راکوزه کړه دکټ د اچولو په وخت کې زما لا س دحميد په ملا کې
داسې ننوت لکه په يو ه کځوره کې چې لاس ورښکته کړې داهغه
ځای ووچې پرچه پرې لګېدلې وه جنا زه مو کورته ننوېسته کټ په
ښځو کې ورک شو ، زېبا څوارې بې سده شوه خوښځو به پرې اوبه
واچولې هغې دخپلې مور په غاړه کې لاس ورواچاوه اوپه چيغو کې
يې ورته وويل((مورجانې اوس به تاته داروڅوک راوړي)) دکلي
ځوانان تللي ول هديرې ته اوقبر تيارشوی وه مړی موشپې ترشپې
خاوروته وسپارله. حميد اوزيبادواړه هغه بد نصيبه خور او ورور
ول چې دوه کاله وړاندې يې پلار سروراکا دسرطان دناروغۍ له
امله مړ شوی وه، اودوی يې دتل لپاره له مينې بې برخې شوي وو
دپلار له مرګ نه وروسته دمور اوخور ساتنه دحميد په غاړه شوه
نومورې په دې وخت کې دلسو کلونووه او دښوونځۍ په دوهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګي کې يې زده کړې کولې هغه ډېر ذهين،هوښيار اودښو اخلاقو څښتن وو دښوونځي تر ختګ يې ديني زده کړې هم کولې مګر دپلار له وفات سره سم دې هرڅه ته دپاى ټکي کېښودل شو ، حميد به سهر له کوره وته اوپه بازار کي به يې دکراچۍ پرسر بسکېټ ، ژاولې ، اورلګيد اونور شيان پلورل چې په دې تر تيب يې ځانته نفقه برابروله په دې ورځ چې حميد غوښتل مازديګر کورته راشي چې په دې وخت کې په سرک خارجيان تېرېدل چې حميددوى ته نژدې پرې انتحاري حمله وشوه اوزيات شمېر ملکي وګړي پکې شهيدان اوټپيان شول حميد هم په ټپيانو کې و شهيدان اوزخميان شفاخانوته ورسول شوي وو ، چې وروسته حميد هم په روغتون کې ساورکړه. اوس نو زېبا سهار له کوره وځي سوال کوي او مور يې په کلي کې دخلکو لوښي او جامې وينځي ،اوپه دې طريقې سره خپلوځانونوته نفقه برابروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ وظیفه

تل به یې د نوم په اورېدو ډېر خوښېده او که به یې د چا له خولې د هغې په اړه کومه خبره واورېده نو د هغه شخص خوله به یې ګړوله تر څو یې په باره کې یو څه وغږېږي ،هغه پرده ډېره ګرانه وه مګر پرده یې هېڅ خیال نه راوړه ده به تل هڅه کوله چې په څه بهانه ور سره خبرې وکړي؛ خو د دې موقع وخت یې هم نه ورکاوه ،ځکه چې هغې هم ځان ته یو څوک ویلې ،یوه ورځ تصادفي دواړه وخته راغلي وو او په کلاس کې یو په بل پسې په څوکیو ناست وو، خو استادلا نه و راغلی چې په دې وخت کې د تمیم د ټېلیفون زنګ پورته شو کوم ملګري یې زنګ وواهه ټېلیفون یې او کې کړ د خبرو په منځ کې تمیم غوښتل چې له هغه نه د چانمبر واخلي خو په دې وخت کې له ده سره قلم نه وه، نو دا وخت د ته له ولولې سره د خبرو کولو لپاره یو طلایي چانس و ،نو بې له سوچ او فکره یې پرې غږ وکړ وبښه دلږ شېبې لپاره دې قلم راکړه یو نمبر پرې لیکم زما سره قلم نشته ،سره له دې چې ولولې ته غوصه هم ورغلې وه خو بیا یې هم قلم په تېزه ورګذار کړ تمیم چې نمبر ولیکه نو قلم یې د مېز په سر ټکوه د خدای پامانۍ وروسته یې په خپل جېب کې واچاوه ،کله چې استاد کلاس ته راغی او درس یې پیل کړ په شاګردانو یې اواز وکړ قلمونه او کتابچې مو د نوټ لپاره اماده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی ،ولوله چې قلم يې له تميم سره وه اوبل قلم هم ورسره نه وه حيرانه پاتې شوه چې له تميم څخه خپل قلم په څه ډول واخلي ،تميم هم سرټيټ اچولی و اوپه دې تمه ناست و چې اوس به ولوله ترې په خپل خوږ اوناز ک اواز قلم و غواړي اودده هغه ارمان چې له ډېره وخته يې په زړه کې وه پوره به شي ،مګر ولولې ديوبل همصنفي په واسطه ترې د قلم غوښتنه وکړه !! تميم وکتل چې ولولې ترې دراشد په واسطه قلم وغوښت نو ډېر مايوسه شو ،قلم يې ورکړ استاد درس پيل کړ ،ددرس په جريان کې استاد د سباورځې لپاره شاګردانوته کورنۍ وظيفه په نښه کړه تميم د شپې په کورکې کورنۍ وظيفه ليکله چې په اخري کرښه کې ترې يوڅه اشتباه وشوه دا ورقه يې په همدې ځای پرېښوده اوپه بله ورقه کې يې کورنۍ وظيفه وليکله ،کتابونه يې ټول کړل هغه اشتباه شوې ورقه يې هم دکتابچې په منځ کې کېښوده ،سباچې کورس ته لاړاواستاد راغی نوله هرڅه نه مخکې يې کورنۍ وظيفه وغوښته ، ولولې ته ورپه زړه شوچې کورنۍ وظيفه يې هېره کړېده حيرانه وه چې څه به کوي ځکه چې استاد هم ډېر غوصه ناک وه تميم چې ولوله ورخطا اوترهېدلې وليده نو پوه شوه چې کورنۍ وظيفه يې نده ليکلې نويې سمد ستي خپله کورنۍ وظيفه راواخسته اود خپل نوم پر ځای يې دولولې نوم وليکه ،له استادنه پټه يې ورقه دولولې مخې ته وړاندې کړه اوخپله يې پرېکړه وکړه چې هغه اشتباه شوې ورقه به ورکوي ،او ويې ويل چې استادخويې هسې هم ټکي په ټکي نه ګوري ،ولولې چې ورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولېده نوله ډېره قهره تکه سره شوه خوژرېږې په خپل نوم پام شو چې دبل نوم پر ځای لیکل شوی و حیرانه وه چې څه وکړي ورقه واخلي او که دا استاد رټلي اوخجالتوونکي خبرې واوري نوله ځان سره یې پرېکړه وکړه چې دا استاد له خبر ونه راته دا ښه ده چې وایې خلم همغه وه چې تمیم ولوله دا استاد له خبرونه وژغورله کلاس په اخرکې ولولې له تمیم نه مننه وکړه؛ خوتمیم ورته وویل چې مادا کار دمننې لپاره نه دی کړی ،خاص ددې لپاره چې استاد تا ته دنورو شاګردانو په مخ کې رټلې خبرې ونکړي.

دتمیم په دې صمیمانه اوله پېرزوینې نه ډکو خبرودولولې په زړه کې دځان لپاره ټول نفرت او کینه په مینه بدل کړل له دې نه وروسته ولولې له تمیم نه دهغې ورځې بخښنه هم وغوښته چې قلم یې ورڅخه دراشد په خوله غوښتی ؤ، تمیم چې زړه یې له خوشحالۍ نه ټوپونه وهل په ډېر عادي اندازکې ځواب ورکړ (نوپرا بلم)

له دې نه وروسته به دواړه وخته راتلل اودکلاس تر شروع کېدوپورې به یې د ودکورس شاته په پارک کې په خپلوکې کنورسېشن (محاوره)کوله. کلاس نیمایي ته رسېدلی وچې دتمیم دوی کور دڅه مشکل له عمله له (قلع فتح الله) څخه کوټې سنګي ته ګډه شو نورنوتمیم نشوکولای چې له کوټې سنګي نه شهرنوته دکورس لپاره هره ورځ راشي اولاړشي نوسبايې ولولې ته وویل زه نورکورس ته نه راځم ! ! څه نه راځې ! !؟ ولوله حیرانه شوه اخرخبره څه ده؟ ده ځواب ورکړزموږکور له دې ځای نه لاړ او په کوټې سنګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې موبل کور په کرایه ونیوه نو دا ځای له هغه ځای څخه ډېر لرې ده اونشم کولای چې روزانه لاړشم اوراشم ولوله ډېره خفه شوه ،اوله د ې سره ترې تمیم روان شو ،خپل کورته نژدې یې په یوه کورس کې داخله وکړه خوکله کله به یې دولولې پوښتنه کوله ،هغه هم اوس کورس ته نه تلله ډېر وخت وشو چې ولولې اوتمیم سره ونه لیدل ،یوه ورځ تمیم کورس ته روان وه وکابلرې یې پرانیستې وه لغات یې زده کول چې په دې وخت کې دلارې په اوږدو کې یوه انجلۍ ورسره د تېرېدو په وخت کې ولګېده دتمیم له لاسه کتابونه پرځمکه پرېوتل نجلۍ همغسې دبربړکۍ په شان تیزه روانه وه او هېڅ خیال یې پرې رانه وړتمیم له ځانه سره څه وبنګېده اونجلۍ پسې یې وکتل دنجلۍ لنډو پنجابي جامو ، نري دګولوبند په شان ګوچنی ټکری اوتوره اوږده چونټکه چې په ملا یې لکه دمارپه شان راځړېده، دهغه دفکر مارغه له ځانه سره په هواکړ،کتابونه یې راوټول کړل اوپه بېړه ورپسې روان شو خونجلۍ ورڅخه دجېټ په شان والوته ، سو چونو پسې واخیست چې دابه څوک وي ،دچالوربه وي ،څه کاره به وي ،چېرته به ځي او....په همدې سوچونواوفکرونوکې کورس ته ورسېده کورس کې استاد درس وایه تمیم ناست په کلاس کې وه مګر فکر یې په بل ځای کې و استادپرې خوواري اواز وکړ مګر تمیم لکه چې دنشې ګولۍ اچولې وي هېڅ په ځان نه پوهېده له رخصتېدونه وروسته کورته ولاړ فکرېې پرځای نه وه ، سباته تمیم له خپل وخت نه نژدې نیم ساعت مخکې دکورس په لورروان شوخونن

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ نه ،نن د ی له هېڅ قسم پېښې سره مخ نه شو کورس ته ورسېده نبغ کتابتو ن ته یو کتاب یې راواخسته په لوستلو یې پیل وکړ دمطالعې څودقیقي وروسته تمیم ددروازې اوازواورېده سرېې له کتا ب نه راپورته کړ خو دروازه ببرته پورې شوه څه یې ونه لیدل ،ببرته یې په لوستلوپیل وکړ چې یووخت یې ساعت ته وکتل نوددوی کلاس په شروع کېدو وه ژر یې کتاب په خپل ځای کې کېښوده اومنډه یې کړه ددوی کلاس په دوهم منزل کې وه په ډېره چالاکۍ په زینه کې روان وه چې له پاسه پرې یوبل څوک داسې راکوزشولکه بازچې په کوم مارغه باندې له ډېرې جګې فضانه غوټه وکړي تمیم ژر پاس وکتل په دې وخت کې هغه ده ته راورسېدله ددوارو سترګې یوپر بل کې ونښتې هک پک شول.

دهغې له خولې ووتل تمیمه !!ولولې! !تمیم چې دولولې لنډوجامو ،اوږودقد ،توروا وږدوزلفوته وکتل نوپرونۍ صحنه ورته مخې ته ودرېده نوله ځان سره یې وویل چې هغه پرونۍ نجلۍ حتماً ولوله وه، ولولې ته ژر په کتابتون کې ناست هلک ورپه زړه شو چې سرېې په کتاب ورټیټ کړی وه پوه شوه چې تمیم وه دواړه لکه دبوتانوپه شان یو بل ته مخامخ ودرېدل اوله سټکویې اوښکې روانـــــــــــــــې شـــــــــــــــوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

کله چې زه له دوبۍ نه راغلم نو په کور کې دټولو مزاج داسې څه بل شانتې وه، دهریوه په څهره کې یو عجیبه شان تغیرښکار کېده، مابه چې هرڅومره وپوښتل چې ایا زموږ په کور کې څوکومه ستونزه نه ده راپیدا شوې؟ ټولو به ویل نه ته اوس دوبۍ نه راغلی یې هلته خوټول خلک خوشحاله او ساعت تېري دي، نو تاته دلته هرڅه بل قسم ښکاري ،ددوی په خبره به ماهم وویل چې کېدای شي، همداسې وي،ولې داځل زه له واده نه دوه مایاشتې وروسته تللی وم او یویونیم کال وروسته راغلم، یوه ورځ سهار وختي لاوده وم چې موبایل مې سرته چیغې پیل کړې،سخت قهر راغی ،ښه ته دې بېکاره ته وګوره داوخت نو دزنګ وهلو دی ، لاس مې تېر کړل دبالښت تر شامې موبایل راپورته کړ، همداسې مې پورته خواته زور وکړ، موبایل مې هغه زموږاوستاسې به اصطلاح کشکي وو، غوږته مې وړاندې کړ،ترڅومې غږ وربا ندې کاوه ،چې هغه رابا ندې را مخکې شو.لالامبارک شه زه کاکاشوم، اواز د سرور و (زیشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا شوی وه) ټولورا سره په خورا مینه خبرې وکړې او مبارکۍ به یې هم راکولې، خوزه به شرمېدم دچا مبارکي مې نه اخسته، وخت تېرېده څومیاشتې وروسته یوه ملګري مې چې په افغانستان کې یې یوه N,G,O جوړه کړېوه، ماته یې وویل چې هلکه راشه همدلته به لماسره په دې کمپنۍ کې اوړې را اوړې بل به کورته هم نږدې یې، ماهم ورسره ومنله نو راغلم خپل هېواد ته همدلته مې په خپل هېوادکې له هماغه ملګري سره په کارونوکې بوخت شوم، له داځل راتګ سره هرڅه بل شان وه، البته یواځې زموږ په کور کې ، خو ترټوولو مې مېرمنه ډېره ماښېجنه ښکارېده، ما به چې هرڅومره ورته وویل او د دې دخاموشۍ علت به مې وپوښت خو هماغه یو ځواب به یې راته راکاوه او ویل به یې چې ته اوس بهرنی شوی یې او هرڅه درته بل شان ښکاري.له درې څلور ورځو راپد ېخوایې په کړو وړو کې ببخي تغیر راغلی و، دشپې لخوابه هم ډېرناارامه وه، تل به یې له کوچني زیشان سره خبرې کولې ، که څه هم هغه خو لا څومیاشتنی و ،په هېڅ هم نه وه خبر ،مابه ورته خندل ، ویل به مې ونجلۍ داته څه کوي؟ داخوکوچنی ماشوم دی ، دی په دې خبرو څه پوهېږي ته پخپله ارام وکړه؛ ولې چې ته استراحت ته هم ضرورت لري،له کله نه چې زه راغلی وم ما دا ویده ونه لیده ، اوتل به یې له همدې کوچني ماشوم سره خبرې اترې کولې، تل به خفه ښکارېده، یواځې به کېناسته او پاڅېده، ما څوځله ترې پوښتل، چې څه چل شوی دی؟ خوهغې به راته فقط دومره ویل چې هېڅ خبره نشته، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـادي يـم، کومـه دتشـويش خبـره نشـته،دې بـه ماتـه ويـل چـې زه
خوشـحاله يـم ، او ماتـه څـه مـه وايـه زه لـه هېچانـه ګيلـه او ګـزاره نـه
لرم،دايې هم راته ويلي ووه چې کلـه يـوا ځې وي، او څوک ورسـره نـه
وي ، نو هيلـه ده چې ناڅاپي اواز پـرې ونـه کـړم، ولـې چـې وبرېږي،
عجيب خويونه به يې کول، زه هم يـو شـان تعجب کـې وم ،څـو ورځـې
نورې هم په همدې شان تېرې شـوې، يـوه ورځ لـه وظيفـې نـه پـه وخت
راغلم ويل مې چې نن به دا هم له ځانسره واخلم او کـوم ځـای تـه بـه پـه
چکر ولاړشو ، کورتـه چې راغلم خويندو ورونړ ا سره روغبړ وکړ؛
مېـرمن مـې ترسـترګونه شـوه ، دکـورنۍ لـه غړيـو مې وپوښـتل چـې
چېرې ده، هغو وويل چې په خپل اتاق کې ده شميم زما پـه مـور پـلار ،
خويندو ورونړ هم ډېره ګرانـه وه، ډېرنازونـه بـه يـې ورکـول ، پـه کـور
کې دا سې نه ښکاريده لکـه دا چې دکـوم بـل کورنـه دلتـه راغلې وي،
ولې چې پلار، مور او ټولي کورنۍ به زما خيـال هـم ډېر زيـات سـاته
نـو لـه همـدې املـه بـه يې دا هـم ډېره خوشـحاله سـاتله او دې مـې هـم
دکورنۍ ، زما دخپلو ، خپلوانو او مېلمنـو ډېر عـزت او احتـرام کـاوه
،ولاړم اتاق ته دروازه بنده وه خو قلف يا ځنځير نه وه همدا سې پوري
کـړای شـوې وه.پـه لړزېـدلو لاسـونو مې پـه دا سـې حـال کـې دروازه
ورخلاصـه کـړه ،چـې غوږونـو مې دزړه درزا بـې لـه کـوم مشـکل څخـه
محسوسوله، هغه دکوټې په منځ کې يـوا ځې ناسته وه، غوښـتل مـې
غږ پرې وکړم ،خو جرئت مرسته نه راسره کوله، څوځله مې زړه راغـټ
کړ چې نوم ورته واخلم خبرې ورسره وکړم او په دې پلمه يې ځنګ تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورشم، خوبیابه مې وویل: نه ولاکه غږ پرې وکړم که وو بربرې نوبیا ؟
هسې هم هغې خو راتـه ویلي چې پـه داسې وخت کې بایـد پـرې یـو
ناڅاپه اواز ونکړم، بیابه مې وویـل چې څه وهي خـودې نـه اونـه ادم
خوره ده، چې وبـه دې خـوري، راځـه همداسې ورشـه ،خوبیابـه مې
وویل هسې نه چې دا وو بربري، اوڅه چل پـرې ونـه شي،خیر خوونـه
شو ،نور مې نو زړه د زمرې کړ، سترګې مـې پټې کړې،یوځل مـې پـه
ستوني فشار راوړ، چې څه ورتـه ووایـم، خو ستوني هم قسـم وکـړ،
چې اواز بـه رانـه ونـه وځي، پـه دې کرلـو ،ربیلوکې نژدې درې ځلور
دقیقې تېرې شوې، اخر مې ویل هسـې نـه چې ومې وینې ،بیابـه بـل
ګمـان رابانـدې وکـړي، بـې اختیـاره مـې وویـل، شـمیم ! ! مـخ یـې
راواړاوه ، له سترګوېې اوښکې روانې اوتکې سرې وې، مخې تـه
یې دټوشي پیپـرو قاغـذي قطـې ایښـې وه اوسمه ډېرې یې جـوړه
کړېوه، ځان مې زړور کړو خواتـه یې ورغلـم، څه چل شـوی دی؟ چې
داسې تنها یې دې غوره کړېده، ایا زما له کورنۍ سره دې طبعه نـه ده
جوړه ، اوکه زما کومې خوریا ورور اویاهم بل چادرتـه څه ویلي وي
خوماتـه یـې ووایـه ،زه بـه یـې پـو کـړم ، لـه ځایـه پاڅېـده، لاس یـې
دسترې مشي په نیت رااوږود کړ، مایې هم لاس ونیو ،اولـه ځانسـره
مې کلک کړ، پرې مې نه ښود اوښکې مې ورپاکې کـړې، ورتـه مـې
وویـل:ګوره شـمیم ! ! نـن چې هرڅه راتـه صـفا صـفا ونـه وایـې هـېڅ
امکـان نلـري، اخـر چـل څـه شـوی دی ، چـې تـه داسـې کـوي ،ګـور
داخوستا یوه ورځ نده اونه دې هم یوه اوونۍ ده، له کله نه چې تـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلي يې ما ستا پرشونډومسکا ونه ليده بغير له غم خفګان اوپرېشانۍ ایاله ماسره خوشحاله نه يې؟هرڅه چې وي هله ژرکوه ماته يې وواېه، چې نور مې نو حوصله خلاصه شوه او هېڅ صبر ندی راپاتې ،که په ماکې کومه خبره وي راته يې وواېه، که څه ناروغه يې هم راته يې وواېه اوکه کوم بل مشکل وي هم راته يې وواېه، داکومه داسې خبره ده چې تا دومره ځوروي ورځ په ورځې دې درنګ کې تغير راځي، سم دګور مړی درنه جوړ شو تاڅانته په شيشه کې کتلي دي، نور درنه زه وېرېږم.په مکر جنه لهجه يې راته غلطوونکې خندا وکړه ،په سينه يې راته سوک راکړ غلی شه صنوبره يو خوته لاڅومره په خبروپسې ګرځې، غوښتل يې چې زه دا خبره هېره کړم ،نور څه ويل يې پيل کړل ،خوماهم ضد پيل کړ او جدي شوم ورته ، ورته مې وويول چې راته يې ونه وايې بله خبره هېڅ نه اورم، هرڅه چې وي نن به يې راته په همدې ځای کې وايې او هغه هم همدا اوس.کله چې پوهه شوه چې زه نه منع کېږم ترڅو راته خبره ونه کړي، نويې راته وويل چې خبردرته کوم خو يوشرط لرم ، ما ورته وويل هرشرط ته دې تيار يم ، اوس راته خبره وکړه ، هغې وويل مرګ ته هم تيار يې؟څه ! ! ! داته څه ډول خبرې کوې شميم ! !؟وګوره ووېرېدې کنه؟

نه نه يم وېرېدلی خو ستا خبرې بل شان دي.کله چې بل شان خبرې نشي اوربدلی نو بيا پوښتنه څله کوې؟خير وايه ستا د خوشحالۍ لپاره مرګ ته هم تيار يم.و يې ويل نوبيا يوه وعده وکړه، زما زيشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

به خوبښ او خندان ساتي.هاهاهاها په کړس کړس مې ورته وخندل، ای هی تالیونی، دې خدای لري.خو بېرته مې فکر سم شو ، کله چې شمیم دزیشان دنوم اخسته یو څه ټکنۍ شوه، ژبه یې بنده شوه. ما ورته وویل: زېشان خوښه دی کنه ؟هو نوما خودرته ویلي ند ي چې هغه ناروغ دی ما ورته وویل چې انشاء الله داهرڅه به همداسې کېږي لکه څرنګه چې تاوویل، ښه نو اوس راته ووایه چې څه شوي دي؟ستونی یې له ژړا نه راډک شو ،سترګې یې پټې شوې، مخ یې سورشو ،ژړایې ایساره نکړای شوه ،د سلګیو سره غبرګ په داسې حال کې چې خوله یې زما په اوږه راخښه کړه وویل زیشان ، خوله یې بنده شوه بیا یې هڅه وکړه زیشان، ماوویل: هو زیشان ولې په زیشان څه شوي دي؟ هغه خو هغه دی په خپل ځای کې پروت دی او ویده دی نوبیا ولې؟ هلک مې په ویدو را پوره کړ له خوبه مې راویښ کړ. بیا یې وویل: زیشان، نور مې ورته زړه راتنګ شوه له ځانه مې لرې وغورځوله ،په ډېرقهرمې پرې چیغه کړه؛ څه چل شوی دی په زیشان؟ !له ژړا سره سم یې له ستوني اواز راووته،کوچنی زیشان یې رانه واخست کلک یې په سینې پورې ونیوه دهغه په مخ یې خوله کېښوده ،ویې ویل دی وینې سرطان لري ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجنون

سهار له ملا آذان نه مخکې به له خوب پاڅېد په يوه اوږده لکړه کې به يې د مرږانو قفسونه راځړولي و، په هر قفس کې به درې يا څلور دانې لکه دبګرام او ګوانتانامو په زندانونو کې چې په يو نيم متر کوټه کې به دوه درې افغان بنديان پراته وه، او د کروندو په لور به روان شوه دده عمر پوښ و خو فکريې بيا هومره نه و، لمونځ يې د ثواب لپاره هم نه کاوه بس ټوله ورځ به دی و او مرازانو ته تيپچه وهل له سهار نه تر ماښام به يې مرازان نيول که چا به ورته ځان هم مړ کړ او څومره عزر او زارۍ به يې ورته وکړې خو ده په زړه سخت به ورته يو دانه هم نه ورکاوه ،له هېچا څخه به يې په نيولو کې مرسته نه غوښته په خپله به يې نيول او په خپله به يې خوړل او جنګول، نور کار به يې نه و هر ورځ به يې د ميرمني جنګ او دعوی ورسره پورته وې خبرې به يې ورته کولې ځوانيمرګ شې دا مرږان دې ستا په سرمارږه شي ، بلا وهلی يې چې څه خواري مزدوري وکړې هغه بې زبانه څارويو ته خو لږه ګياه (واښه) راوړه بس په تياره يې خوري او څښې. ټول کارونه به يې مېرمنې کول بازار ته به په سودا پسې تلله، په پټيو کې به يې سرې او تخمونه شيندل، ځمکې به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خړوبولي ، وايم ټول کارونه به يې کول ،زامن يې واړه و د څه ګټې وټې نه وو مشران اولادونه يې لوڼې وې ،تر څو يې چې زامن د څه خوارۍ مزدورۍ کېدل هرڅه د ((مېرمنې)) په غاړه و ، يو وخت مجنون ماما يو څو روپۍ د همدې مړازانو له لارې لاس ته راوړې وې جنګي مړازان به يې پلورل او روپۍ به يې ساتلې،ښايسته ډېرې روپۍ يې جمع کړې وې، خپل ليونی فکريې پکارا چولی و ،چې راځه په دې روپيو يوه جوړه غوايان (قلبه يان)روانيسه دا خپله ځمکه به پرې جوړه کړې اوله بل طرف نه به د مېرمنې له ډېرو خبرو څخه خلاص شي ، نو يې همداسې وکړل، يوه جوړه قلبايان يې راونيول په خپله ځمکه کې يې يوې او منډا ووګان کول قلبه يان يې ډېر شوخ وو او په قلبه هم پوره بلد نه وو ، ډېريې په عزاب کړ يوه ورځ يې پرې يوه (قلبه)کوله چې يوه غوايې په بل باندې ښکر وار کړ له مجنون ماما څخه ګُنده کړه شوه او د غويي ښنه يې ووهله ؛ده چې د غويي ښنه وينې وليده نو خپله غوصه يې قابونشوای کړای فوراً يې جېب ته لاس کړ يو کوچنی چاقو چې هغه به پرې منې ،بادرنګ اونورې مېوې خوړلې له جېبه راووېست او په غويي يې ښه دزړه له اخلاصه ګذاروکړ ،دچاقو ټوله پلنګه يې دغويي په ورانه کې ورننه وېسته اونوريې ورته چوکه ونيوله ښه يې وواهه ،دواړه يې بوتلل او دونې تر سيورې لاندې يې وتړل ،قسم يې وکړ چې يوه کوده واښه به هم رانه ونه خورئ تاسولا تر اوسه دمجنون ضد ندی ليدلی؛ په دې وخت کې يې کوچنۍ لور ورته سباناری (دسهارچای

(c) ketabton.com: The Digital Library

)راوړ، که ګوري چه په غويي يې پام شو ،چې په وينو سور پورده نويې چای توت دونې سيوري ته کېښود اوروانه شوه ،دپلارله وېرې يې منډه هم نشوه اخيستی ،خوکله يې چې له سترګو پناه شوه بوټونه يې په لاسوکې واخستل او په منډه شوه کورته چې ورسېده نوله ډېرې ستړياڅخه يې خبرې نشوې کولای،موريې ترې وپوښتل چې څه چل شوی دی؟ داچې بچيانوبه يې پلارته باباويل نو په ستړې لهجه يې وويل بابامې غويی په چاقو وهلی دی ! څه !؟وی ډوبه شوم ، ټکری په سرکړاو پيلې پښې له کوره ووته، يوه تاري ټوټه يې له ځان سره (دلته دود) لپاره واخسته او روانه شوه پټي ته په رسېدوسره يې چې سترګې په غويي ولګېدې، چې له ډېر درده لکه دمارپه شان تاوېږي؛ نوپه سترګو يې توره تياره شوه سترګې يې پټې او خوله يې خلاصه کړه ،مجنون ماماته يې په سپکوسپورو پيل وکړ،مګرهغه پرې خيال رانوړ اوبېغمه يې خپل چای نوشيجان کاوه، بله ورځ دمجنون اومېرمنې يې په څه خبره کشمکش پيدا شو مجنون ماما په هغې يو ګذار وکړ خوهغه يې ژوبله کړه هغه متل دی چې وايي:دزورور وهل اودکمزوري کنزلې مېرمنې يې ورته مخ واړاوه خدای دې ږيره په ټټر تويه کړه، خدای دې ووهه سپين ږيری شوې، دلمسيانو خاوندشوې خوته له دې جنګ او دعوونه لاس پسر نشوې ،دوی دواړه اوس سره عادي وو ،جنګ او جګړې به ورته ساعت تېری ښکارېده ،ولې چې په هغه ورځ چې ددوی چيغې به پورته نه شوې، نو خلکوبه ويل چې نن يا مجنون اويايې مېرمن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې نشته، مجنون چې یو عصبي سړی وه نابېره له کوره ووت او د کلي په دلاک (نايي) پسې یې پلټنه پیل کړه پیدا یې کړ له لاسه یې راونیو ه او په یوه ګوښه کې یې کښېناوه. هله ژر کوه له دې ږیرې مې خلاص کړه چې د فلاني دلور زړه یخ شي، دلاک ورته ښکته پورته کتل، ورته یې وویل: مجنون ماما ته په هوش کې خو یې؟ دا ښایسته اوږده ږیره او پاکه خرېیل؟ ! مجنون ماما چې له ډېره قهره تور او شین اوښته وویل: ږیره ستاده او که زما وایم خبرې مکوه او چې زه درته څه وایم هغسې وکړه نايي مجبور شو او د مجنون ماما اوږده ږیره یې ورته پاکه خرېیله او روان شو، کور ته چې راغی بچیان یې پرې راټول شول وی ! ! بابا دادې څه کړي ؟دی راغی او د هوېلۍ په منځ کې ودرېده ګوري چې مېرمن یې هم راغله او د مجنون شین مخ یې چې ولید ! ! مجنونه سردې وخورې په سپنه ږیره لیونی شوې ؟دادې له ځانه څه جوړ کړي مجنون چې مرز یې په لاس کې وه او پورته پورته یې کاوه په تروه تندِه یې ورته وویل هر وخت به دې یو متر ژبه راوېستې وه ږیره دې په تېرتویه شه، داسې شه او هسې، دادی ځان مې ترې خلاص کړ، همداسې دې غوښتل کنه؟که بیا مې درته له خولې نه یوه خبره هم واورېده نوستاد سرحال به هم زما د ګیرې پشان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورمار

له خوبه چې راپاڅېده سترګې يې ومښلې او په خپل ځای کېناسته
،خپل سوری سوری ټکری يې راکش او پر سريې سم کړ، څوځايه
پينه شوې کلوشې يې پر پښو کړې روانه شوه او بلې کېږدۍ ته ننوته
،ترښايسته ځنډه وروسته يې بېګانی جواری او يو کلوله پياز په پلو
کې واچول او له کيږدۍ څخه راووته ،خوب يې لا له سترګو پوره نه
وه الوتی اولکه ټال ځنګېده ،لکړه يې راواخسته او رمه يې روانه
کړه ،صبرو چې پايندۍ وليده نو په بادام ګل يې غږ کړه بادامې
ومرګ دې يوسه تادخوب ګوډی هغه ده پايندۍ خپل مالونه
راخوشې کړل او ته لا پروت يې بادام هم ژر راپورته او دچوپال په
طرف روان شو موريې ورته جواری او لړ پښېرپه دستمال کې وتړل
پټکی يې غاړه کې واچاوه او په مال پسې شوه،دوی دواړو به هره
ورځ په ګډه خپل وري او سېرلي دځړ لپاره دغره لمنې ته بېول
،پايندۍ بل ورور ياخور نه درلود موريې يو کال دکډو په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل یوه لیوني اوښ د سیني لاندې کړې او وژلې یې وه ،پلاریې بل واده وکړ دې کورته دمیرې له راتګ سره سم د پایندۍ دبد مرغۍ ورځې شروع شوې ،ډېره بده رویه به یې ورسره کوله سهاربه یې ورته مالونه مخکې کړل اوبېګاته به په تیاره ستړې ستومانه اوخوبولې راغله کله به مړه(ډکه ګېډه) او کله هم وږې ویده شوه ،اوس یې پلار هم هغه پخوانۍ مینه نه ورکوله هغه ته به یې چې مېرمنې ځنګه (ډول واهه)دی به ورته ګډېده.

غرمه شوه بادام او پایندۍ خپل جواری وخوړ دلمرپیتاوي ته ناست وو ،لمریې پرهډوکونه ولګېده نوځکه خو یې د پاچاهۍ خوب هم مېلمه شو ،رښتیاده چې خوب راشي بالښت نه غواړي ،رمه یې لمرته پنډه شوې وه ،هغه ژېړ مازدیګر له خوبه راپورته شوه مالونه یې کتېدلي وو ،ژرېې بادام هم راببیدار کړ او دمال په راټولولو یې پیل وکړ ،خود پایندۍ یوسېرلی نه وو اخواد ېخوا یې په نژدې ځایونو کې ډېر وکتل پیدا یې نکړ،بادام پایندۍ ته کړه راځه چې اوس ولاړ شوه سبابه یې په رڼا وګورو خو پایندۍ ته دمیرې خبر نېغې سترګوته ودرېدې:که دې کوم وری یا سېرلی ورک کړ نو ستابه هم همغه حال وي.

نه نه !زه نشم تلای زه یې ګورم که پیدا یې نکړم او کورته ولاړه شم نو ابۍ به مې مړه کړي ،خودبادام له اصرار وروسته زړه نازړه روانه شوه ، ماښام تېروو چې پایندۍ کېږدۍ ته ورسېده دمیرې له وېرې یې پټ پټ د کېږدۍ پېښول پورته کړ او غلې پرېوته،د سحرله رڼا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم غره ته روانه شوه ،او د سبرلي په لته يې پيل وکړ د بر زيات يې ولټاوه خو پيدا يې نکړ ،له لمرختو سره بادام هم خپله او هم د پايندې رمه غره ته را پورته کړه ،بادام ببغمه شپېلۍ وهله چې ناڅاپه يې پر پايندۍ پام شو چې په يوه غټه پرخه پرته ده بادام فکر وکړ چې ګواکې هغه بياويده ده نوېې له همدې ځايه ورته نارې کړې پاڅېږه لېونۍ سبرلۍ دې ولټوه که پيدا دې نکړنو ميره به دې ووهي خو پايندې لا هماغسې پرته وه ، ده ورته په ټوکه وويل دالمرو ګوره او ستا خوب؛ ګوره چې اوس دې څومره کشوم ،شپېلۍ يې په تخرګ کې ونيوله،پرخې (لويې تيږې) ته پورته شو ، دهغې ښي لاس يې ونيوه او ټکان يې ورکړ له همدې سره يو تور مار د پايندۍ له ډډې په ښنېدو شو ،خو پايندۍ له خوبه پورته نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

کوچنی وم لامې د مینې په نوم د کوم شي خوند نه وڅکلی، خو کله کله به مې ترځان له لویو هلکانو څخه اورېدل، چې یو له بل نه به یې پوښتنې کولې ایا مینه دې کړېده ؟ کله مئین شوی یې؟ په چا مئین یې ؟.....او نور په هېڅ هم نه وم خبر، یوه ورځ مې واورېدل چې انۍ(نیا) مې له پاکستان څخه افغانستان ته راغلې او په ننګرهار کې د خپل ورور په کور کې تم شوې ده، ددې خبر له اورېدلو سره سم راباندې غوبارۍ ولګېده، له مور څخه د هغې ترڅنګ د روتلو اجازه وغوښته، نه یې پرېښودم خو ډېره مې خوله ورته ورانه ،ورانه کړه چې بلاخره مې رضا کړه، زمانیا پرماډېره ګرانه وه؛ زه هم پرې ډېر ګران وم،بې حده ناز به یې راکاوه،ددې لپاره چې زه یې ترټولو مشر لمسی وم ماته یې تل د مور مینه راکوله،حتی تر دې چې له خپلو زامنو(زما ماماګانو) څخه هم زه ورته ډېر ګران وم، مور مې راته ویل چې هسې هم هغه راځي نو ته څه کوې، خو ما دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې ،غوښتل مې چې هرڅنګه وي یو ځل یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید ځان تر ځنګ وروړسوم، روان شوم او ننګرهار ته مې ځان ورساوه کله چې هغه ځای ته ورسېدم کوم چې زه خبروم چې انۍ مې هلته ده ، له رسېدو سره مې د هغې پوښتنه وکړه راته وویل شول چې هغه خو فلانې کره تللې ده ، هغه خلک هم زموږ خپلوان وو ،خو مالا تر دې دمه نه پېژندل،کاش چې ډېر ختې مې پېژندلي وای،نابېره ور روان شوم ، هرڅومره چې راته وویل شول چې اوس راځي خو چاته یې وایې،ورغلم کورته داخل شوم ، کله چې د انۍ مې رابانډې فکر شو ، اول خو حیرانه شوه چې داسې څنګه کېدلای شي،چې زه دې هلته ورشم،لکه د یوخوب پشان ورته معلومېده، بیا یې د فکر لړلۍ وشلوله او زما په لور یې را وځغاستل،زه یې په خپله غېږه کې ونغاړلم، دومره یې ښکل کړم چې اوتر یې کړم،نور یې له ځانسرنژدې کېنولم،دکور ښځتنې هم ستړي مشي راسره وکړه،دکورنۍ حال او احوال یې راڅخه وپوښت،هغې زمامور پلار اونوره کورنۍ پېژندله خو نه پوهېږم ولې ما ددوی په هکله له دې مخکې څه نه وو اورېدلي،په شرم ګیره فضاکې ناست وم،اولاندې د سترنجۍ له تارونوڅخه مې دیوه دشلولو هڅه کوله، سرمې ټیټ وو ، چې د سلام غږ مې سرراپورته کړ ګورم چې کوټې ته یوه نجلۍ چې دچایو چاینک او پتنوس یې په لاسو کې ورا ننوته،نه پوهېږم نجلۍ وه که دانسان په جامه کې کومه فرښته له اسمان نه راکوزه شوې وه، ، داسې ښایست لا مالیدلی نه وو ، که ربښتیاووایم لا تر اوسه مې هم بیا هغه شان انساني جوړښت ونه لید ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په لیدو مې انۍ رانه هېره شوه، یوائې انۍ نه بلکې تر خپل ځان پورې هرڅه رانه ورک شول، او سترګې مې ددې په مخ کې وګنډلې، خوکله چې دې سترګې راواړولې او زما مخې ته یې پیاله کېښوده نوزما سترګې یې خجالته کړې، لمړی ځل مې د مینې محبت، اوښکلا په نوم خوږه هوا د زړه په نریو پردوکې داسې وچلېده چې خواږه ساړه مې حس کړل او یوه سندریزه انګازه یې پیل کړه، نو هله پوه شوم چې په رښتیاهم دمینې او عشق خوږوالی له بل هر خوند سره ډېر توپیرلري، دنجلۍ تورو غټو سترګو، نریو وروځو، ګلابي نریو شونډو، غونډې زنې، اوږدو وېښتانو او په اندازه برابر قداوقامت هغې ته حیران کړی وم، هسې قدرتي سینګار شوې وه، خو زماخوشخبختي دلته وه چې د انۍ تر شامې ناست وم او دهغې د مور راته فکر نه و، کنه څه فکر به یې کاوه، له ځان سره مې ویل چې اوس به زه هم همزولوته وایم چې ما هم مینه کړې ده، په همدې فکرونوکې وم کې وم چې انۍ مې راباندې اواز وکړ.

ګرانه! تالا تر اوسه له پیالې نه یو غړپ هم ندی کړی؟ لکه چې ډېره ګرمه ده؟

دمینې له ډک سمندرنه یې په داسې حال کې را بهر کړم چې لامې تنده نه وه ماته، سترګې مې سره وروستې او بېرته مې خلاصې کړې.

نه نه ادې! همداسې.

تاته خو معلومه ده چې زه عادت لرم چې یخ چای څښم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ له ځانسره مسکۍ شوه ،دټوکې په ډول يې راغبرګه کړه، او به پکې ا چوې؟
ژبه مې په شونډو تېره کړه خو دا پخپله دومره وچه شوې وه چې په خوله کې نه اوښته را وښته.
نه کومه خبره نده ،ما وويل کنه چې زه ګرم چای نه څښم، ددې جرئت ته نور هم ويده شوم.
خو ای کاش چې نن مې انۍ تر ډېرځنډ همدلته پاتې شوې وای،افسوس چې هسې يې ونکړل،دنجلۍ مورته يې مخ کړ، مورې اوس ځو ،رخصت يې واخست، په دې کار سره يې زما په زړه کې د ځان لپاره مينه يوځه راکمه کړه، غوصه مې ورته راغله خو هېڅ مې نه شول ويلی،له کوره دوتلو په وخت کې مې زه له انۍ نه وروسته شوم، ځوځله مې وروسته وکتل،چې دا دکوټې په مخ کې لاس تر زنې ولاړه وه،او په مورې پسې يې کتل زما له کتلو سره به يې شرمګينه خندا په شونډو لکه دبرق پشان تېره شوه.
کله چې ولاړو نو مې انۍ ته وويل:اوس بايد مورې ولاړ شو زمورې کره، هغې وويل چې سبا به ولاړ شو، اوس خو ډېره ناوخته ده، خوما نه غوښتل په هغه ځای کې چې زړه مې نا ارامه وي پاتې شو، زماله ټينګېدو سره هغه هم رضا شوه،ويل يې ښه نو چې ته ډېر ضد کوې راځه چې ځو ،روان شولو، نژدې ماښام و چې کورته را ورسېدو، د شپې تر ناوخته پورې موسره خبرې اترې وکړې،کله چې خپل بستر ته ولاړم او سترګې مې سره ورغلې،بيا نو يوې رنګينې او کاملاً نوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ ته ، چې له دې څخه مخکې مې دداسې نړۍ تصور هم
نشو کولای داخل شوم، شنه باغونه، شنې جلګې، په ویالو کې سپینې
داوبنکو پشان رواني اوبه، د شپېلۍ غږونه، د ترنم انګازې ،او ددې
هرڅه په منځ کې هماغه انجلۍ په داسې انداز کې چې کوچیانۍ
اوږدې جامې یې په تن وې، دمنګي له غاړې یې لاس را تاوکړی
وواو دیوې بدرۍ جمالي په شان زما په طرف په ناز او نخرو راروانه
وه ،نو ترسهاره په هماغه رنګینیو کې وم خو بیا هم نه پوهېږم ولې
داسې وختونه ډېر ژر تېرېږي ، ډېر ژر سهار شو کله چې پلار مې
راباندې اواز وکړ چې لمونځ ته پاځېږم نو ډېره زیاته غوصه راغله
،له خوبه را بیدار شوم ،لمونځ مې وکړ، دچای څښلو وروسته د
مکتب وخت را ورسېد ، هغه لمانه هېڅ نه هېرېده ،نن مې غوښتل
چې له انۍ څخه مې دهغې په اړه وپوښتم، نوم یې ترې یاد
کړم، د پلار نوم، او داچې مور له دوی سره څه ریښته لرو؟
په څه بهانه مې ځان له مکتب نه پټ کړ، لس بجې به وې چې کورته
راغلم، پلار مې هم په کور کې نه و ،مور مې د کور په کارونو کې
بوخته وه، انۍ مې په کټ ناسته وه، ورغلم، او ترڅنګ یې غلی
کېناستم، ورته مې وویل مورې ! یوه خبره وکړم؟
ویې ویل:لیونیه ولې ماتا ته کله د خبرې وخت ندی درکړی چې اوس
اجازه غواړې؟
نه داسې خــــــو کله ندې شوې خو بیاهم کنه دانسان فکر تل یو
شان نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم راته متوجه شوه نه وو ایه ګُله څه راته وایې؟
مورې ! هغه پرون چې ته ورکره تللې وې هغه کور د چادی؟
ولې چادرته څه ویلي که څنګه؟
نه هسې پوښتنه مې وکړه.
ایا هغوی په رښتـــــیا هم زموږ خپلوان دي؟
هو.
زما پوزه یې نچوړي کړه، نو په دې خبره کې څه دي چې تا ویل.
هغه څه پوهېده چې په دې خبره کې ډېر څه شته.
هسې مورجانې بیا کله هلته ځې؟
لکه چې انی مې نوره زما په مقصد پوه شوې وي؛ یوځل یې راته وخندل او له غوږنه یې ونیوم، څنګه چل دی لکه چې (زیبا) درنه زړه وړیوړه؟
اهـ څومره ښکلی نوم یې دی زیبا.
دا خبره مې له خولې په غیر اختیاري ډول ووته ، ژر مې ځانته فکرشو، هوهو زیبا هغه د کوثر ماما لور هم زیبا نومېږي.
خو انی مې راته وویل چې هغه دې له زړه نه وباسه، ما چې نور هېڅ ویل نه شول زغملی؛ نو مې ورته وویل مورجانې هغه زما ډېره خوښه شوله، خیر دی ته خو مې له ادې او پلار سره خبره وکړه او زه باور لرم چې هغوی ستا خبره نه غورځوي، او ستا هره پرېکړه مني او په دې هم باوري شوی یم ، چې هغه خلک به هم درته انکار ونکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وخندل ولیونیه زه وایم چې هغه دې له فکر نه وباسه؛ ما وویل ته ولې داسې وایې؟
ایا ته زما لپاره دومره هم نشې کولای؟
هغې را ته وویل ته ولې ځان نه پوهوې هغه اوس دبل چا عزت دی.
څه دبل چا ! ستا مطلب دی چې هغه یې ورکړېده؟
هو !د زېبا کوژدنه خو هغه وخت شوې چې هغه لا ځلور کلنه وه ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکمې مودې ملګرې

ويارمن: اُف خدای دې په دې بهرنۍ نړۍ هم اور پورې کړي ، چې څوک ورشي نو نورخودمرغۍ شيدې شي خو هغه شته ايمان هم ترې کډه وکړي.
اوښکه: په حيرانتيا سره :اخرپرابلوم څه دی ماخو هم پوهه کړه کنه.
ويارمن: نه اوس نو د اسلام وه چې تا ماته وکړ دا خودې هم پرما او هم پرسلام مسخرې وکړې ،ولې سم نه وايې چې السلام عليکم ؟
اوښکه: اوهو سمه ده، سمه ده هغه څه ورته وايې هو رښتيا شيخ صيبه نوربه داغلتي نه رپيټ کېږي اوس خودې دا تروه ټنډه جوړه کړه اوسم کېنه چې خبرې وکړو.
ويارمن: ښه کېنم خو په يوه شرط.
اوښکه: د څه شي شرط ښه ته به بيا وايې چې ماته انګريزي رازده کړه.
ويارمن:وايم زما توبه لدې انګرېسۍ نه زه پخپله هروخت تاته وايم چې په دې سوچه پښتوکې دا د سروکافروخبرې مه راګډوه خوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیاهم پکې یوه یوه لکه په وریجوکې دمې پشان راولې،شرط مې داده چې ته به نن ماته هرومرو دهغه سمون کیسه کوې.

اوښکه: هاهاها سمون نه seman سېمن.

ویاړمن: بس هرڅه چې ده.

اوښکه:زه غواړم ویاړمنه چې رازه له دې تېروکیسونه به تېرشو اوپه نویو خبروبه فکروکړو.

ویاړمن:نوبیازمایې دخدای پامان زه درنه ولاړم ځکه چې ته پرما دومره بآورنلرې نوبیازه هم ستاعبس خبروته وخت نلرم بس دلته کېنه خبرې کوه اوخپله ورته خانده هسې هم په خپلوخبروډېره مئېنه یې.

اوښکه: ښه ده بابا ! ! راځه درته کوم یې مه خفه کېږه وایم په ضدکې خومکمل سېمن یې ،ښه نو غوږدې ونیسه.

ویاړمن:دادی دواړه غوږونه مې ونیول.

اوښکه: زماخبرې واوره داسې درته وایم خوزه هم یوشرط لرم اوهغه داچې زماپه خبره کې به نه راغوټه کېږې سمه ده؟

ویاړمن: هو سمه ده بس داسې فکر وکړه چې زه له همدا اوس نه ګونګی شوم.

اوښکه: کیسه خوداسې ده چې کله په افغانستان کې دلوړوزده کړو دوزارت لخوا نه ماته ستیوډنټ سکالرشیپ راکړشو او زه یوه امریکایي پوهنتون ته وروپېژندل شوم ،نوکله چې زه هلته ورسېدم ،زه کاملاً تنهاوم یواځې زه پکې افغانه وم ،نوزما په ډېرکم وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې زړه تنګ شو ،کله به مې زړه غوښتل چې راځه ببرته ولاړه شم افغانستان ته او کله به مې ویل چې هلته به خلک څه وایي، خو په هرحال یوه ورځ د پوهنتون په چمن کې په سیټ ناسته وم مطالعه مې کوله چې مخې ته مې دوه نفره امریکایان ودرېدل چې په همدې پوهنتون کې محصلین وو ،ما هغوی ته هیلوو ویل خو هغوی هېڅ ځواب رانکړاو ما ته یې نېغ نېغ کتل ما ورته وویل چې خیرخو به وي ؟ یوه راته وویل:مونږ غواړو تاله ځان سره بوځو سایټ سینګ ته (چکر)ته ما وویل نه زه دا کار نشم کولا خو هغوی غوښتل ماله ځانه سره په زوربوځي یوه زه له لاسه وینوم او کش یم کړم وه یې ویل دا افغانستان ندی راځه چې ځوزړه به د ي خوشحاله شي او خوند به واخلو ،زه له دوی سره په کش او ګیر کې وم چې ناڅاپه له کوم طرف نه یو بل هلک راپیدا شو چې لدې نه مخکې ماله ده سره نه پېژندل،هغه هلک یې له لاسه ونیوه او ټکان یې ورته وکړو یې ویل که دا افغانستان ندی نو دنځا کلپ هم ندی دا ددرس ځای دی نه دلوبو او چکر،هلکان همدا سې په خپله مخه ولاړل ،دی هم روان شوه ما له ده څخه مننه وکړه ،ده په روانه کې وویل د څه شي مننه ددې په خاطر چې ته مې ددغو هلکانو څخه وژغورلې ؟ ما وویل هو ،ویې خندل او روان شو ،دخوورځو په تېرید سره ما بیا دی په پوهنتون کې ولید چې په سیټ ناست و او کتاب یې کوت ،زه ورنږدې شوم سلام مې پرې وکړ هغه دکېناستلو وویل ،ما هم همدا شان غوښتل ،چې ددې موقع پیدا کړم چې له ده څخه دده او دده دکورنۍ په اړه وپوښتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

،ترڅنګ يې کېناستم ،ښه نو ستانوم سېمن ،په کوم ځآی کې اوسی،په همدې ښارکې(کليفورنيا)اصلاً؟ملت افغان ! اڅه هو هغه زمادهرې خبرې ځواب ډېردقيق اوژر راکاوه خوزه دده په خبره ډېره متعجبه شوم چې ملت مې افغان ده ،ما وويل ګوره ټوکې مکوه ،نه ټوکې نه کوم رښتيا وايم دکور ادرس او دمبايل نمبريې راکړ راته يې وويل چې ته کولی شې د هرمشکل په وخت کې ماسره په دې نمبرتماس نيولی شې ،هغه ډېرې خبرې نکولې په کم وخت کې زماتر ټولو ښه ملګری شو ،يوځای به موstudyکوله خو موږ داوړو ببلې ببلې پوهنځۍلوستې ،خو لنډه يې درته ووايم وخت تېرېده مابه نورله ده څخه ډېرې پوښتنې نکولې بس هماغه ددرس اوپوهنتون خبرې به موکولې دې لړۍ نژدې اته مياشتې وخت ونيوه ،يوځل څو ورځې مسلسل رانغی مادهغه موبايل ته زنګ وواهه خو شمېره بنده وه باربار مې کوشش وکړ مګر فايد ه يې ونکړه خير نن ورځ تېره شوه سبا دپوهنتون له وخت نه وروسته دهغه دادرس په رهنمايۍ دهغوی کورته ورغلم کوريې په يوه ډېره ښکلې ودانۍ کې و يوه امريکايي کوچني ماشوم نه ومې وپوښتل چې د سېمن دوی کور که راوښيې ،هلک چپ طرف ته ګوته ښېغه کړهthat’s there homeزه ورنږدې شوم ددروازې زنګ ته مې فشار ورکړ يوسړی له کوره رابهرشو په انګليسي يې وويل تاسوڅوک؟ماوويل دادسېمن کوردی دسړی په سترګوکې اوښکې ورغړېدېyesخوماته داهرڅه ډېرعجيب ښکاره شول دداخل ته ددننوتلو ايشاره يې راته وکړه خو زه حيرانه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سږي ماته کتل او اوښکې يې په مخ راروانې وې ،په دې وخت کې يوه پلونډه غټه ښځه او دوه نجونې چې غربي لباسونه يې په تن وو راغلې ،ما دوی ته وويل چې ايا دا په رښتيا د سپمن کوردی ؟ هغې ښځې يوناڅاپه پرما راخيزکړغبرږ يې رانه تاوه کړه او له خولې څخه يې يوه داسې چيغه ووته چې زه يې بيخې وارخطاکړم نو ومې ويل اخر داسې څه چل شوی دی چې تاسو ټول په سرو سترګو ياست هغوی وويل he live us alone(هغه موږ يوائې پرېښودو)اوبيا يې چيغې کړې ،پلاريې زما خواته رانږدې شو !ايا ته ماته دځآن په هلکه معلومات راکولی شې؟او له سپمن سره څه پېژند ګلوي لرې ،له څېرې خودې داسې معلومېږي لکه له افغانستان څخه چې راغلې يې ! ! هو همداسې ده زه له فغانستان څخه راغلې يم او دلته پوهنتون وايم او سپمن زما ملګری دی هغه داخوورځې نه راځي خيرخوبه وي اوتاسو ولې داسې غمجن ياست ، اوس خو پوره معلومات راکړی ،چې په هغه څه چل شوی دی ،له لاسه يې ونيوم ،کوټې ته يې بوتلم هغې کوټې ته چې سپمن به پکې مطالعه کوله هلته د سپمن قسم قسم عکسونه ،درو ښي ګانې ،نکټايانې ،بوټونه اوراز راز سامانونه ايښي وو زه يې په کوچ کېنولم ،او کيسه يې راته وکړه چې سپمن درې ورځې مخکې له کوره د برېه تلوار کې ووته غوښتل يې چې پوهنتون ته ولاړ شي موږ پرې ډېرټينګار وکړ چې احتياط وکړي خو دالله له طرفه مقرره شوه بيانه بدلېږي په لاره کې يې اکسيډنټ کړی وه او دشفاخانې نه ماته ټيليفون وشو چې بايد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژرورشم کله چې هلته ورسېدم د سېمن اخري شپې وې ،دلته شونډې په غاښونو کې وچيچلې خو خپله ژړايې راقابو نشوه کړای له سترګويې داوښکو باران شروع شو ،ماهم ژړل ،خپلو خبروته يې ادامه ورکړه اوپه ډېرو سختو حالاتو کې يې زما په لاس کې لاکټ کېښود ،لاکټ يې راښکاره کړ په هغې کې زما نوم په انګليسي ليکل شوی وه (اوښکه) مادد ې لاکټ په ليدلو ځان قابو نشوای کړای اوله خولې څخه مې بې اختياره چيغه ووته سېمن سېمن خو هغه زما پرسر لاس راکش کړ او تصلي يې راکړه ،چې خير دی داهرڅه دهغه زات له طرفه وي چې مونږ ته هرڅه راکوي او بېرته يې اخلي ،په هرحال يې شکر،ماته ددې دې خبرو ډېره تصلي راکړه او دده دې صبراو حوصلې ته حيرانه پاته شوم ،ماورته وويل چې زه کولی شم د سېمن قبرته ورشم ؟زه او سيماچې د سېمن کشره خور وه له پلارسره يې په کوچني موټرکې سپاره شوه چې ډېر بوري هم سيماکوله له کورڅخه دوه کيلومتره لرې فاصله کې يوه لويه او سپينيزه چهاردیوالی ته ورسيدو چې په عمومي دروازه يې په انګليسي ليکل شوي وه afghan's graveyard(دافغانانو هديره)ماپه ډېره حيرانتيا ورته کتل چې سيماله لاسه ونيولم راځه بويې تلم يو نوي قبرت يې چې په رنګارنګ زرکو پوښل شوی وه ودرولم ماته بيا ډېره ژړاراغله ښه شېبه مې وژړل خو چې ددوی صبرته مې وکتل نو ځان مې راقابو کړ يوڅو شېبې ورته ولاړوو نورترې راوان شولو په لاره کې د سېمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار لماڅخه دنوم او ځای پوښتنه وکړه ما ورته وویل چې زه افغانه
یم او نوم مې اوښکه ده هغه ماته په ځیرځیر راوکتل او بیا یې جېب ته
لاس کړ هغه لاکټ یې راووېسته ، کله به یې په لاکټ کې لیکل شوي
نوم ته کتل او کله یې ماته، یوځل یې زما سرپه غېږکې ونیوه او زړه
ته یې نږدې کړم، پرتندي یې ښکل کړم او لاکټ یې راپه غاړه کړ
،راته یې وویل چې ته به هروخت راځې زموږ کورته موږ ستا په
سترګو کی دخپل زوی مینه وینو ، خو په دې ځای چې کې زمالپاره
ډېرعجیب ول هغه ددوی صبراو حوصله چې په ډېرکم وخت کې یې
غوښتل چې خپل دزړه ټوټه هېرکړي ، خوزما هېڅ له خیاله نه وځي او
دا لاکټ چې ته زما په غاړه وینې داهماغه لاکټ دی چې نن یې هم له
ماسره د سپمن مینه ژوندۍ ساتلې ده .

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library